

G. A. Aho

**KATSO,
JUMALAN KARITSA**

Paastonajan saarnoja

1979

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

www.luterilainen.com

SISÄLLYS

KATSO JUMALAN KARITSA

KUOLEVAN JEESUKSEN VIIMEISET SANAT	4
Kuolevan Jeesuksen ensimmäinen sana	5
Kuolevan Jeesuksen toinen sana	9
Kuolevan Jeesuksen kolmas sana.....	14
Kuolevan Jeesuksen neljäs sana.....	19
Kuolevan Jeesuksen viides sana	24
Kuolevan Jeesuksen kuudes sana.....	29
Kuolevan Jeesuksen seitsemäs sana	34
PIINAVIIKON HENKILÖHAHMOJA	40
Juudas, kadotuksen lapsi.....	41
Pietari, itkevä apostoli	48
Simon, ristinkantaja.....	55
Dysmas, tulesta temmattu kekäle.....	62
Johannes, ristin juurella seisoja.....	68
Joosef - uusi hauta yrttitarhassa	75
Tuomas, epäilevä apostoli	83
KUOLEVAN JEESUKSEN TESTAMENTTI	90

Lukijalle

Käsissäsi oleva kirja koostuu kahdesta teol. tri Gustav A. Ahon paastonajan saarnakokoelmasta "Piinaviikon henkilö-hahmoja" sekä "Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat".

Ensin mainittu on julkaistu ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa Ev. Lut. Kansalliskirkon toimesta v. 1930. Kirkkomme julkaisi toisen painoksen v. 1966. Jälkimmäisen kirjasi julkaisimme v. 1963.

Kirjat ovat säilyttäneet tuoreutensa ja ajankohtaisuutensa, mikä ilmenee niiden jatkuvasta käytöstä. Iloitsemme voidesamme tarjota ne nyt uudestaan, tällä kertaa yksissä kansissa. Saakoon Pyhä Henki kirkastaa tämän kirjan avulla syntisille lunastuksemme kalliin hinnan ja sen kautta avautuvan Jumalan suosion.

1979

Kustantaja

**KUOLEVAN JEESUKSEN
VIIMEISET SANAT**

Kuolevan Jeesuksen ensimmäinen sana

*”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä,
mitä he tekevät”.* Luuk. 23:34

Kaamea kulkue käy ulos kaupungin porteista. Valtatien varrella on kalju kunnas, Golgata - Pääkallon paikka. Uupunut Ristinkantaja laskee alas ristinsä. 'Sotamiehet asettavat Hänet ristin päälle. Köydet, naulat, vasarat ovat valmiina. Kuolemaan tuomittu sidotaan, köydet vedetään kireiksi. Sotamiehet tarttuvat uhrin käsiin lujin ottein. Toiset asettavat naulat. Vasaran iskuista naulat painuvat käten läpi.

Ristiinnaulittava ei huuda, ei vaikeroi, ei uhkaa, ei valita. Kun veri pulpahtaa naulain rei'istä, niin Hänen huuliltaan kohoaa ihmeellinen rukous: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” *Tämä rukous täytyy meidän kohdallamme*

Silloin, kun tulemme tuntemaan syntimme

Evankeliumeissa kerrotaan monta tapausta, jolloin Jeesus julisti syntien anteeksiantamusta. Halvatulle hän vakuutti: ”Sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut.” Syntiselle vaimolle hän sanoi: ”Tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut.” Mutta nyt Jeesus ei sano, että näiden kauhea synty on anteeksi annettu, vaan Hän rukoilee: ”Isä, anna heille anteeksi.” Miksi näin? Eikö Hänen pyhä verensä, joka nyt alkoi vuotaa, puhdistanut kaikista synneistä? Puhdistaa varmasti. Mutta ennen kuin se voi vihmoa ja puhdistaa omattunnot, täytyy synnin tulla synniksi omalletunnonle. Sen tähden Jeesus rukoilee: ”He eivät tiedä, mitä he tekevät.”

Keitä he ovat, joille Hän rukoilee synnintuntoa ja anteeksiantamusta? Ajatteleme ensi sijassa näitä roomalaisia sotilaita. Hehän olivat pakanoita eivätkä todellakaan tienneet, kuka

Jeesus oli. He ainoastaan toteuttivat saamansa teloittamiskäskyn. Syyttömiä he suinkaan eivät olleet, sillä he olivat julmasti kohdelleet Jeesusta jo Pilatuksen edessä. Näidenkin puolesta Jeesus rukoili.

Rukoiliko Jeesus myös näiden juutalaisten puolesta? Moni sanoo: He kyllä tiesivät, mitä he tekivät. He olivat tahallisesti vastustaneet totuutta ja olivat ilman syytä Jeesuksen verivihollisia. Mutta sanan syvimmissä merkityksessä hekään eivät todella tienneet, että Jeesus oli ihmiseksi tullut Jumala. Niinpä Pietari sanoi juutalaisille temppelissä: ”Veljet, minä tiedän, että te olette tietämättömyydestä sen tehneet, te niin kuin teidän hallitusmiehennekin.” Apt. 2:17. Samoin puhui Paavalikin, että ”Jerusalemien asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet.” Apt. 13:27. Tähän sulkee Paavali Pilatuksenkin sanoessaan tämän maailman valtiaista, että ”jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet.” 1 Kor. 2:8.

Sotamiesten kohdalla Jeesuksen rukous täyttyi jo samana päivänä. Sillä Raamattu sanoo: ”Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: 'Totisesti tämä oli Jumalan Poika'.”

Juutalaisten kohdalla rukous alkoi täytyä helluntaina, jolloin tuhannet saivat Pietarin saarnasta piston sydämeensä. He tulivat murheella tietämään, että he olivat ristiinnaulinneet Jumalan Pojan ja heille myös julistettiin anteeksiantamus kaikista synneistä.

Miten on meidän laitamme? Monet eivät tiedä, että he ovat synneillään ristiinnaulinneet kirkkauden Herran. Me saatamme järkyttyneinä sääliä Jeesusta ja syyttää ristiinnaulitsijain julmuutta. Mutta kärsivä Kristus sanoo: ”Älkää itkekö minua, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.” Me vääryydellämme veistimme tuon ristin; me synneillämme sidoimme nuo pyhät kädet ja jalat; me pahoilla teoillamme löimme nuo naulat. Hän itse

sanoo: ”Sinä olet minua synneilläsi vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi.” Taivaan peruuttamaton syytös on pantu kohdallamme: ”Tämän Jeesuksen... te ristiinnaulitsitte. ”

Kun asia tällaisena aukenee eteemme, niin Jumalan mielen mukainen murhe täyttää sydämemme. Näemme silloin, miten hirvittäviä syntimme todella ovat. Mitään muuta toivoa ei enää jää kuin anteeksiantamus. Sitä ristille lyöty Jeesus rukoilee jokaisen suruttoman puolesta. Hänen ristiinnaulitsemisensa On mitä voimakkainta lakia, joka huutaa herätystä, jotta ihmiset tietäisivät, mitä he synneillään ovat aikaansaaneet. Missä ikinä on katuva sielu, siellä Jeesuksen rukous on alkanut täyttyä. Se täyttyy edelleen

Silloin, kun omistamme Hänen ansaitsemansa anteeksiantamuksen

Ken voisikaan paremmin rukoilla meille armoa ja anteeksiantamusta kuin Jeesus, joka on sen meille ansainnut katkeralalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Koska me synneillämme toimme Hänelle tämän vaivan, olisihan Hän voinut anoa meille kosta helvetin ikuisissa liekeissä. Mutta Hän tulikin panemaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä.

Jokainen on syyllistynyt Jeesuksen kuolemaan: Omaisuus-kansa ja pakanat, ylhäiset ja alhaiset, hurskauden harrastajat ja rikosten harjoittajat. Niin oli tuona iki-mustana aamuna ja niin on tänä päivänä. Jokainen tiesi tekevänsä väärin, vaikkeivät tienneet samassa määrin tekonsa hirmuisuutta. Samoin nytkin. Jokainen tarvitsi silloin ja tarvitsee nyt Taivaallisen Isän anteeksiantamusta.

Jokaisella on nyt anteeksiantamuksen anoja, Isän ainokainen Poika, joka uhraa itsensä maailman syntien edestä. Uhriveri huutaa yhdessä uhrin kanssa: ”Isä, anna heille anteeksi! ” Ei ollut maailmassa sitä tahraa, jota tämä veri ei olisi kyennyt poistamaan, ei sitä rikosta, josta se ei olisi riittänyt sovituksen

hinnaksi. ”Meillä on lunastus”, sanoo apostoli, ”hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkau- den mukaan.” Tämä sana, jonka ensimmäiseksi kuulemme Golgatalla Jeesuksen huulilta, on Hänen ristinkuolemansa poh- jasävel. Sen pyynnön Isä taivaassa on täyttänyt. Tämä Välimies ja Hänen verensä on anteeksiantamuksen hankkinut. Pois iäksi kaikki ihmistyöt! Pois kaikki epäilykset! Meillä on nyt armo ja anteeksiantamus Hänen verensä tähden. Ottakaamme se lahja- na vastaan sydämen uskossa ilman epäilystä.

Anteeksi saajista tulee anteeksi antajia. Jeesus rukoili mur- haajilleen anteeksiantamusta ja Hän opetti meitä rukoilemaan: ”Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin an- teeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.” Emme voi samanaikaisesti omistaa Jumalan anteeksiantamusta ja olla anteeksiantamattomalla sydämellä lähimmäistämme kohtaan. Jos sinusta tuntuu, ettet jaksa antaa anteeksi, tule Gol- gatalle ja katso Jeesusta. Nuo sotamiehet olivat painaneet Jee- suksen päähän orjantappurakruunun, olivat ruoskineet ja pil- kanneet Häntä. Nyt he raa’asti ja ehkä kiroillen takovat nauvoja Hänen kättensä läpi - ja Jeesus rukoilee heille anteeksiantamus- ta! Hän rukoili myös sinulle, joka myös olet synneilläsi tehnyt Hänelle kaiken tämän! Kuinka pieniksi tämän rinnalla jäävät suurimmatkin vääryydet, joita ihmiset meille tehnevät!

Kun anteeksiantamuksen omistamme, niin me myös sydä- mestämme annamme anteeksi ja rukoilemme niiden puolesta, jotka meitä vainoavat ja vahingoittavat.

Golgatan kautta kulkee paljon kansaa. Mekin tulimme sinne. Toiset siellä nyökyttävät päätään ja pilkkaavat. Toiset kauhis- tuneina kääntävät pänsä muuanne. Toiset seisovat hiljaa, kat- sovat ja kuuntelevat. Mekin katsomme ja kuuntelemme. Veri- set haavat lyödään ja tuskasta värähtelevät huulet rukoilevat: ”Isä, anna heille anteeksi!” Saamme piston sydämeemme: Voi, minun syntini, minun syntini! Saamme lääkkeen omilletunnoi- le: Sinun syntisi ovat anteeksi annetut! Saamme uuden esiku-

van, joka painuu syvään, syvään sieluihimme. Kuinka unohtaisin kuolevan Jeesuksen ensimmäisen sanan: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”? Amen.

Kuolevan Jeesuksen toinen sana

”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Luuk. 23:43.

Suuren tähtitieteilijän Kopernikuksen hautakiveen Frauenburgin tuomiokirkossa on piirretty latinalaiset sanat, jotka Kopernikuksen itsensä kerrotaan kirjoittaneen. Vapaasti suomennettuina ne kuuluvat:

”En ano armoa, min soit Pietarille,
en suosiota, suomaas Paavalille.
Ryöväriin armoa pyydän hartahasti,
se mulle anna, Jeesus, armiaasti.”

Tämän rukouksen hengessä me tänään pysähdymme Jeesuksen ristin juurelle. Tutkiessamme kuolevan Jeesuksen ensimmäistä sanaa huomasimme, että se oli rukous, jossa hän anoi anteeksiantamusta murhaajilleen. Tämä toinen sana on Hänen vastauksensa kurjan syntisen rukoukseen. Voidaksemme paremmin käsittää tämän vastauksen sisältöä meidän on otettava huomioon itse rukous, jonka luemme Vapahtajamme sanan edellä olevissa lauseissa, jakeet 39-42: ”Niin toinen pahantekijöistä, jotka siinä riippuivat, herjasi häntä: ”Etkö sinä ole Kristus, auta itseäsi ja meitä.” Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaakaan tehnyt.” Ja hän sanoi: ”Jeesus, muista

minua, kun tulet valtakuntaasi! ” Tässä Jeesuksen toisessa sanassa ristinpuulla meillä on siis tutkimisemme aiheena *kuolevan Jeesuksen vastaus kuolevan syntisen rukoukseen*. Huomiomme kohteena on ensiksi

Kuolevan syntisen rukous

Tämä kuoleva rukoilija ei ollut vain tavallinen syntinen. Hän oli rikollinen, väkivaltainen murhamies, jonka kaltaisia löydämme vankiloistamme. Hänen jälkensä tihkuvat verta ja kyyneleitä. Hän oli vielä kuolemankin edessä uhmannut sekä ihmisten että Jumalan lakia. Sillä sekä Matteus että Markus kertovat, että molemmat pahantekijät vielä ristiinnaulittuinakin pilkkasivat Jeesusta. On todellakin ihmeellistä, että tällainen mies kääntyy rukouksessa äsken pilkkaamansa Jeesuksen puoleen ja että Jeesus heti antaa hänelle autuutta uhkuvan vastauksen.

Ilmeisesti hänessä oli äkkiä tapahtunut suuri muutos. Paatuneesta rikollisesta oli tullut katuva syntinen. Hän avoimesti tunnustaa syyllisyytensä ja myöntää, että tämä hänen saamansa ankara kuolemanrangaistuskin on oikeuden mukainen. Emme kuule häneltä tavanomaisia puolustuksia; ei hän sano, että hän oli saanut huonon kasvatuksen, tai oli joutunut huonoon seuraan, tai että kurjat olot pakottivat hänet rikollisuuteen. Ei hän koeta millään tavalla lieventää syyllisyyttään. Tuomittuna, kurjana hän vetoaa vain Jeesuksen armoon.

Saattoiko kuoleman ja kadotuksen pelko hänet nyt viimeisellä hetkellä katumukseen? Ei suinkaan. Sen muutoksen oli Jeesus vaikuttanut. Jeesuksen rukous vihollistensa puolesta, Jeesuksen kärsivällisyys, Jeesuksen persoonasta säteilevä lunastava rakkaus, Jeesuksen katse, ja tuo kuoleman syy ”Juutalaisten Kuningas” - ne vaikuttivat mielenmuutoksen.

Sama ristillä kärsivä, itsensä uhraava, anteeksi antava Kristus on meidänkin edessämme tänä paaston aikana. Saamme

katsella vaivojen Miestä, surujen ja tuskien tuttavaa. Saako se meissä vaikuttaa katumusta, kääntymystä Jeesuksen puoleen? Tässä laki puhuttelee meitä ankarimmin ja evankeliumi suloisimmin. ”Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä.” Ne lyövät kättä Jeesuksen ristillä. «Vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa.” Jumalallisen vanhurskauden tuomio ja jumalallisen sovituksen rauha on yhtynyt rakkaasti ristinuhrissa. Eikö se meissäkin saa vaikuttaa mielenmuutosta? Sillä tämä on se paikka, jossa sydän särkyi synnintuntoon ja saavuttaa pelastuksen varmuuden.

Ryöväri näet ei tule ainoastaan katumukseen, vaan myös pelastavaan uskoon. Ja hänen uskonsa on niin jalo ja vahva, että häntä on syytä sanottu kaikista suurimmaksi jumaluusoppi-neeksi. Tämä hänen rukouksensa: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi”, säteilee kirkkaasti uskon puhdasta kultaa. Hän oli ainoa, joka tuona päivänä saattoi oikein lukea uskon tarkkanäköisyydellä Jeesuksen ristin päällä olevan kirjoituksen: ”Juutalaisten Kuningas”. Hän näki Jeesuksessa sen Kuninkaan, joka iankaikkisesti istuu Daavidin istuimella, vaikkapa Hänen päässään olikin nyt vain orjantappurainen kruunu, Hänen viit-tanaan haavoista vuotava veri ja Hänen valtaistuimenaan ris-tinpuu.

”Muista minua”, hän rukoilee. Oliko mitään muistamista tässä ryöväri raukassa? Ei kai ihmisillä, mutta Jeesuksella oli syytä muistaa: Oi Jeesus, Sinä puhdas, viaton, armollinen Kun-ingas ja Vapahtaja, muista kuinka suuren hinnan Sinä minus-ta, suurimmasta syntisestä, olet suorittanut; minä olen yksi niit-ä, joiden puolesta Sinä kärsit sanomattomat tuskat, jonka Sinä pyhällä, kalliilla verelläsi lunastit; oi Jeesus, muista minua!

Ja katso, kuinka jaloihin hedelmiin hänen uskonsa on puh-jennut. Hän oli ainoa Jeesuksen tunnustaja tuona murheenpäi-vänä. Ei ainoakaan suu ollut auennut puolustamaan Häntä. Pie-tari oli Hänet kieltänyt, toiset vaikenivat. Mutta ryöväri tunnustaa rohkeasti ristiltään: ”Tämä ei ole mitään pahaa teh-

nyt.” Kaikkien kuullen hän rukoilee Jeesusta Jumalanansa. Vakaasti hän myös ojentaa ja nuhtelee entistä rikostoveriaan sanoen: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa?”

Mitä Jeesus vastaa tällaisen rukoilijan pyyntöön?

Kuolevan Jeesuksen vastaus

Hän lausui: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.” Jos rukous oli ihmeellinen, niin vielä ihmeellisempi on tämä vastaus.

Se oli ensiksikin suloinen synninpäästö. Tiedämmehän, ettei taivaaseen pidä mitään epäpyhää eikä saastaista sisälle tuleman. Mutta tässä julistetaan, että tämä kauheissa synneissä elänyt ryöväri, joka nyt viimeisinä hetkinään ristinpuussa katuu syntejään, pääsee Jeesuksen kanssa paratiisiin! On selvää, että kaikki hänen syntinsä olivat pyyhityt pois ja että hän oli vanhurskas, ja taivaskelpoinen.

Pyhä veri vuotaa Jeesuksen avoimista haavoista, kun Hänen suunsa aukenee julistamaan anteeksiantamusta. Siinä on meiläkin puhdistus kaikista synneistämme. Niin kuin ryövärielle, niin se on meillekin kokonaan armosta, yksinomaan Jeesuksen ansion tähden. Se on varma ja luja, ilman mitään ehtoja, niin kuin Hän vakuuttaa: ”Totisesti minä sanon sinulle”. Näin varmana saan minä myös julistaa sinulle tämän kärsivän Kristuksen verihaavoissa kaikki sinun syntisi anteeksiannetuiksi.

Jeesus tässä nimittää autuaitten asuntoa paratiisiksi. Sehän oli ihmisen alkuperäinen asunto, kun hän ei synnistä mitään tiennyt. Siellä hän seurusteli Jumalan kanssa ja katseli häntä kasvoista kasvoihin. Mutta hänet karkotettiin pois sieltä, koska hän söi kielletyn puun hedelmää, ja enkeli välkkyvin miekoin vartioi tietä elämän puulle. Nyt on kirotnun maan multiin pystytetty puu, jonka päällä kirous poistetaan. Poissa on välkkyvä miekka. Maan lapsista kurjin saa ensimmäisenä sen puun hedelmästä syödä ja hänet kannetaan pelastuksen voittovaunuissa

paratiisiin. Nyt on kaikilla vapaus käydä pyhimpään Jeesuksen veren kautta.

Huomaa myös tarkoin Jeesuksen sana ”tänä päivänä”. Ei ryövärin sielu mene kiirastuleen vielä puhdistumaan niin kuin katolilaiset opettavat. Ei hänen sielunsa kuole ja joudu hautaan hänen ruumiinsa kanssa niin kuin adventistit opettavat. Ei hän joudu johonkin hämääjän kuoleman valtakuntaan, jota kutsutaan tuonelaksi. Ei Jeesuskaan tällaiseen mennyt. Jeesus sanoi menevänsä takaisin Isän tykö ja antoi kuolemassa henkensä Isän käsiin. Ei Jumala suinkaan ole haudassa eikä jossain tuonelassa. Hänen istuimensa on taivaassa, paratiisissa. Sinne Jeesus meni ja sinne ryöväri sai mennä hänen kanssaan.

Kuinka kallis lohdutus tämä onkaan meille! Jeesuksen uskovina me kuolinhetkellämme pääsemme taivaaseen. Siellä ovat edesmenneet uskonveljet ja -sisaret. Siellä ovat uskossa nukkuneet rakkaat omaisemme. Ja sinne mekin haluamme - apostolin sanojen mukaan - ”Päästä kotiin Herran luo”.

Kuoleva syntinen rukoilee: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Ja kuoleva Jeesus vastaa: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.”

”Armoon, joka ryöväriille
paratiisin aukaisi,
vereen, joka syntisille
velkakirjan kuittasi,
suot sä myös mun vaipua.
Jeesus, muista minua! ” Amen.

Kuolevan Jeesuksen kolmas sana

”Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, hän sanoi äidillensä: Vaimo, katso poikasi. Sitten hän sanoi opetuslapselle: Katso äitisi! Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet huomaansa.” Joh. 19:26, 27.

Murheen murtama äiti katselee avuttomana rakkaan poikansa kauheita kärsimyksiä. Hän näkee kuinka veri valuu hänen kasvoilleen, mutta hän ei voi pyyhkiä Hänen kasvojaan. Hän näkee kuinka ne hehkuvat kuumeesta, mutta hän ei voi kostuttaa liinaa virvoittavaan veteen ja painaa Hänen otsalleen. Hän näkee nuo janosta halkeilevat huulet eikä voi tarjota veden pisaraa. Hän kuulee kuinka Jeesusta ja kaikkia Hänen tekojaan ja sanojaan pilkataan ja häväistään, mutta hän ei voi sanoa yhtäkään lohdutuksen sanaa.

Hän olisi voinut puhjeta Jeremian valitukseen: ”Eikö tämä teihinkin koske, kaikki, jotka tästä käynte ohitse? Katsokaa ja nähkää: onko kipua sen vertaista kuin minun kipuni, jolla minua vaivataan, sillä Herra täytti minut murheella hirmuisen vihansa päivänä.” Jer. Val. 1:12. Vanhan Simeonin ennustus oli käynyt toteen: ”Ja sinunkin sielusi lävitse on miekka käyvä.” Lk. 2:35. Ja kuitenkin ei nytkään varsinainen huomiomme kiinny tähän surujen äitiin, jolla on lävistetty sydän. Huomiomme kohteena on tämän äidin Poika, joka on myös Korkeimman Poika. Meidän on erityisesti otettava huomioon, mitä Jeesus kuolinhetkellään sanoo surevalle äidilleen. Tämä Jeesuksen kolmas sana ristillä on *lohdutuksen sana surujen äidille*. Siinä on kaksinkertainen lohdutus.

Vapahtajan lohdutus ahdistetulle syntiselle

Murheeseen menehtyvää Mariaa Jeesus ei puhuttele äidiksi, vaan sanoo: ”Vaimo”. Näin sanoessaan Jeesus ei suinkaan millään tavalla pidä halpana sitä kallista asiaa, että Maria oli todella Hänen äitinsä ihmisyytensä puolesta. Mutta juuri sen tähden, että Maria oli Jeesuksen äiti, hänen oli vaikeampaa katsoa Jeesukseen Vapahtajanansa. Maria ei näet sen tähden tule autuaaksi ja iankaikkisen elämän perilliseksi, että hän on Jeesuksen äiti. Se oli vain sanomaton armo, jonka Jumala oli nähnyt hyväksi hänelle osoittaa. Marian, niin kuin jokaisen Aadamin lapsen autuus on yksin Jeesuksen ansiossa.

Tätä vaikeata läksyä Jeesus oli alkanut Marialle teroittaa heti Messiastehtävänsä alussa. Kaanaan häissä Maria oli tullut sanomaan Jeesukselle, että heillä ei ole viiniä. Silloin Jeesus oli vastannut: ”Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut.” Joh. 2:4. Marian äidillisten neuvojen täytyi nyt lakata, kun Hän oli ryhtynyt Vapahtajan virkaan. Vielä tiukemman ojennuksen sai Maria, kun hän omaistensa kanssa tuli keskeyttämään Hänen opetustaan ja lähettivät jonkun sanomaan: ”Äitisi ja veljesi tuolla ulkona kysyvät sinua.” Silloin Jeesus viittasi ympärillään oleviin, jotka uskossa ottivat sanan vastaan ja sanoi: ”Katso, minun äitini ja veljeni!” Näin Jeesus osoitti, että uskon sukulaisuus Häneen on ylin ja ensimmäinen.

Nyt ristin juurella Maria saa tässä asiassa vaikuttavimman opetuksen. Hänellä ei ole mitään erikoisoikeutta Jeesukseen. Jeesus kuuluu koko ihmissuvulle, langenneille, kadotukseen tuomituille, johon sukuun Mariakin kuuluu. Tämä Jeesus on yhtä lihaa ja verta ei vain Marian, vaan koko Aadamin suvun kanssa. Tämä Jeesus sovittaa ristinkärsimyksissä koko maailman ja myös Marian synnit. Ei kukaan pääse Isän tykö, ei Mariakaan, muutoin kuin uskon kautta tähän Jeesukseen. - Kuinka paljon huokeampaa olisikaan Marialla ollut kestää tämä ihmiskunnan järkyttävin päivä, jos ei olisi pitänyt Jeesusta vain rak-

kaana poikanaan, vaan Vapahtajanansa! Mikä lohduksen virta tulviikaan Marian lävistettyyn sydämeen, kun hän kuulee ristiltä sanan: ”Vaimo”! Nyt katkeaa ajallinen, tuskan sekainen äidin suhde ja alkaa iankaikkinen, sulaa lohdutusta sisältävä uskovan syntisen Vapahtaja-suhde Jeesukseen. Poissa on kaikki oma arvo, oma ansio ja etuoikeus. Jäljellä on vain ristin sovitavassa veressä ansaittu lapsenoikeus, armoitetun oikeus sanan perusteella omistaa lahjana autuus.

Tämä lohdutus kuuluu meillekin. Jos Jeesus ei myönnä äidilleenkään mitään ansiota autuuden asiassa, silloinhan on jokaisen ihmisen ansio suljettu pois. Mutta jos kenelläkään ei ole mitään omaa edellytystä, silloinhan se on kaikille lahjana, ilmaiseksi. Ristin juurella mekin Marian tavoin opettelemme tätä asiaa ja ammennamme syntisraukkoina samaa lohdutusta, että vaimon Siemen on ristin päällä todella murskannut käärmeen pään ja iäksi vapahtanut meidät perkeleen vallasta. Vaikeata on tämän läksyn oppiminen. Sen tähden tahdommekin Marian kanssa viihtyä ristin juurella oppiaksemme paremmin tätä suurta ja vaikeata pelastustuutta.

Tämä Jeesuksen kolmas sana on siis todella Vapahtajan lohdutus ahdistetulle syntiselle. Mutta se on myös

Pojan lohdutus turvattomalle äidille

Jeesushan neuvoo Mariaa pitämään Johannesta poikanaan ja Johannesta pitämään Mariaa äitinään. Näin ihanasti Jeesus vielä kuolintuskissaankin täyttää neljättä käskyä.

Jeesuksella ei ole mitään maallista omaisuutta jätettävänä köyhälle äidilleen - ei kotia, ei rahoja, ei maatilkkua, ei edes vaatteitaan. Ihmisen Pojalla ei ollut, mihin päänsä kallistaa — paitsi tämä ristinpuu. Sotamiehet olivat jakaneet keskenään Hänen vaatteensa ja heittäneet Hänen viitastaan arpa. Miten turvaton, kaikkea ajallista toimeentuloa vailla on tämä vanha,

murtunut äiti! Mutta suuren lunastustyönsä ohella Jeesus nyt kuollessaan huolehtii Marian maallisista tarpeista.

Juuri sen opetuslapsen, jota Jeesus rakasti, Hän nimittää äitinsä huoltajaksi. Miten voimakas opetus ja painava esimerkki tämä onkaan meille! Se todella asettaa rakkautemme koetukselle.

Tiedämmehän, miten isä ja äiti usein unohdetaan, kun he vanhoiksi tulevat. Kun olimme lapsia, miten saivatkaan vanhempamme kärsiä ja uhrautua meidän tähtemme. Mutta vanhusten tähden monet nuoremmat eivät tahtoisi mitään kärsiä eikä uhrata. Unohdettuina, yksinäisinä he usein saavat viettää elon iltapuhteet. Sen sijaan, että saisivat tuntea rakkautta, he saavat usein tuntea, että ovat kuin tiellä ja liikaa maailmassa.

Oppikaamme Jeesuksesta! Sanoohan Pyhä Henki: ”Jos jollakin leskellä on lapsia tai lapsenlapsia, oppikoot nämä ensin hurskaasti hoitamaan omaa perhekuntaansa ja maksamaan, mitä ovat velkaa vanhemmilleen, sillä se on otollista Jumalan edessä.” 1 Tim. 5: 4. Meidän tulee pitää huolta vanhoista ja erityisesti omista vanhemmistamme ja isovanhemmista, kun he käyvät raihnaisiksi, jäävät leskiksi ja kokevat yksinäisyyden ja vanhuuden vaivoja. Katso, kuinka nopeasti Johannes kiiruhti täyttämään Vapahtajan kehotusta: ”Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet huomaansa.” Perimätieto kertoo, että niin kauan kuin Maria eli, Johannes ei lähtenyt pois Jerusalemissa, vaan hellästi hoiti Mariaa. Me myös tiedämme, että Johannes eli sangen vanhaksi. Jumala täytti hänen kohdallaan neljännen käskyn lupauksen, ”että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä”.

Mutta ei riitä, että huollamme omia vanhempiamme heidän vanhuutensa päivinä. Niin kuin Jeesus jätti äitinsä Johanneksen huostaan, niin hän on jättänyt kaikki vanhat meidän kristittyjen huollettaviksi. Eikä riitä, että pidämme huolta heidän ajallisista tarpeistaan. Meidän tulee huolehtia myös heidän hengellisestä hyvinvoinnistaan. Vaikka vanhus saisi mitä parhaimman hoidon maallisesti - mitä se auttaa, jos hän ei pääse sanankuuloon

eikä saa olla kanssakäymisessä Herran omien kanssa? Siunattu- ja ne, jotka vanhoja muistavat tässä suhteessa! Vanhoilla on omat kiusauksensa ja vaaransa. Psalmista tunsin ne hyvin, kun hän rukoili: ”Älä heitä minua pois minun vanhalla iälläni, älä hylkää minua, kun voimani vaipuu.” Ps. 71:9. Vaikka vanhoilla olisikin kaikki hyvin ajallisesti, älkäämme unhoittako heidän sielujansa.

Vaikka hallituksen sosiaalinen huolto ulottuu yhä laajempiin piireihin ja turvaa kansalaisten vanhuuden päiviä, ei se tarkoita, että Jeesuksen antama esimerkki ristin päällä ei meille enää kuuluisikaan. Vanhat seurakuntiemme jäsenet, jollaisiksi me kaikki tulemme sikäli kuin Herra suo elinpäiviä, tarvitsevat sellaisia koteja, joissa Jeesuksen Henki vallitsee ja joissa seurakunnallinen yhteys ei keskeydy.

Tämä Jeesuksen kolmas sana ristillä oli Pojan lohdutus taloudellisesti turvattomalle äidille juuri sen kautta, että Johannes kernaasti ja viivyttämättä noudatti kuolevan Vapahtajan kehotusta. Tänäänkin tämä Jeesuksen sana tulee lohdutukseksi vanhoille sikäli kuin kristityt yksityisinä, seurakuntina ja kirkkokuntina sitä noudattavat.

Oi siunattu Vapahtaja! Itsesi Sinä unohdat ja meitä muistat viimeiseen asti ristin päällä. Auta, että me emme unohtaisi Sinun viimeisiä sanojasi, että kätkisimme ne sydämiimme, että ne todella olisivat meillä lohdutuksena ja ohjeena elämämme tiellä. Amen.

Kuolevan Jeesuksen neljäs sana

”Mutta kuudennesta hetkestä alkaen tuli pimeys yli kaiken maan, ja sitä kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen. Ja yhdeksännen hetken vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: ”Eeli, Eeli, lama sabaktani? Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Matt. 27:45,46.

Edessämme on Jeesuksen kärsimysten järkyttävin hetki. Maapalloa peittää ylikuonnollinen pimeys, joka kestää kolme tuntia. Kello 12 päivällä aurinko peittyy sysimustaan yöhön; ei kumota kuu, ei tuiki tähti tuon kammottavan verhon takaa. Meluava kansanjoukko vaikenee. Peljästyneenä alkaa yksi toisensa perään etsiä tietä kotiin. Äänettöminä seisovat ristin juurella nuo muutamat uskolliset. Äänetönnä on ristin kärsivä, verinen Uhri.

Mutta äkkiä pimeydestä kuuluu sydäntä särkevä huuto: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? ” Ja taas on kaikki hiljaista. Pimeyteen peittyneestä taivaasta ei Isä vastaa mitään. Hän on todella hyljännyt Poikansa. Hän on kutsunut pois rakkaat enkelinsä. Jeesus on synniksi tehtynä, Jumalan kirouksena, heitetty helvetin iäisiin vaivoihin, kadotettujen äärimmäiseen pimeyteen. Tämän ylikuonnollisen pimeyden keskellä tapahtuu jotain sanomattoman järkyttävää, jota ihmisäly ei kykene pohjaamaan. Luther kerran vetäytyi kolmeksi päiväksi huoneeseensa tutkimaan noita Jeesuksen sanoja, mutta hän päätyi sanomaan: ”Jumala Jumalan hylkäämänä - kuka voi sitä käsittää?”

Emmehän mekään voi tämän sanan syvyyksiä tajuta emmekä tulkita. Kuitenkin Pyhä Henki tahtoo näiden sanojen kautta kääntää katseemme *Jumalan syvyyksiin*.

Jumalan pohjaton viha syntiä vastaan

Ajallemme on ominaista tylsä ja pinnallinen käsitys synnistä. Usein saattaa pöyristyttävienkin rikosten tekijä seistä oikeuden edessä aivan levollisena ilman minkäänlaista syyllisyyden tuntoa. Väärintekijää ei pelota itse synti, vaan ainoastaan sen ilmi tuleminen. Irstaisuus on muka luonnollisten viettien oikeutettua tyydyttämistä. Rikollisuuden selitetään johtuvan fyysillisistä syistä. Synnin sanotaan olevan jotain hyvin suhteellista, riippuen eri kehitystasolla olevien ja eri aikakausina elävien katsantokannasta. Ja mitä kauemmaksi vieraannutaan Jumalan sanasta, sitä tylsemmäksi käy käsitys synnistä. Onhan nykyäänkin pakanakansoja, joiden kielestä puuttuu kokonaan syntisana.

Kirkot ovat usein syyllisiä himmenevään synnintuntoon. Ihmisille uskotellaan, että he ovat luonnostansa hyviä. Heille julistetaan, että koska Jumala on rakkaus, ei Hän voi vihastua syntiseen, vielä vähemmän syöstä luomaansa ihmistä iankaikiseen kadotukseen. Jumala esitetään hemmottelevana isänä, joka ei voi olla ankara ja ylen vaativa. Syntien sovitukseen voidaan esittää riittävänä, ainakin osittain, ihmisten hyvät työt. He arvelevat: Kunhan ihminen parhaansa yrittää, kuinka voisi Jumala mitään enempää vaatia?

Tule siis Golgatalle katsomaan, mitä Jumala synnistä ajattelee ja miten Hän siihen suhtautuu. Kuinka onkaan Jumala antanut ainokaisen Poikansa, joka on yhtä olemusta Isän kanssa ja on kaiken Luoja ja Herra, jumalattomien käsiin, pahantekijäin joukkoon luettavaksi? Ihmiset saavat sylkeä noille kasvoille, joita taivas ja maa pakenevat. Hän, jonka kruununa on sanomaton kunnia ja kirkkaus, valta ja vanhurskaus, kruunataan ivaten orjantappuroilla. Hän, joka on pyhä, viaton, syntisistä erotettu, on syntisten rääkättävänä; piestynä ja pilkattuna Hänet lyödään ristinpuuhun. Ja nyt, kun Hän on kauhean kuoleman kamppailuissa, Isä Jumala on kääntynyt Hänestä pois -- hyljännyt Hänet

maailman, synnin, kuoleman ja perkeleen valtaan, kadotettujen iäisiin vaivoihin. - Kuinka voidaan selittää tämä vavahduttavan kauhea, järkyttävä näky?

On vain yksi selitys - synti, maailman synti. Tässä on vanhurskaan Jumalan vastaus ihmislapsen syntiin. Helvettiä syvempi, kadotusta kauheampi, pimeyteen peittäväinen, kauhun huutoon pakottavainen on Jumalan hirmuinen viha syntiä kohtaan. Kaikki se, mikä kohtasi Jeesusta, olisi ollut jokaisen ihmisen ansaittu osa, nimittäin ajalliset ja iankaikkiset ruumiin ja sielun sanomattomat kärsimykset Jumalan hylkäämänä.

Mutta Jeesus on tullut syntisten sijaiseksi. ”Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä.” ”Hänet, joka ei synnistä mitään tiennyt, hän on tehnyt synniksi meidän edestämme.” Syytön vastaa syyllisten puolesta. Ja vaikka Hän on Jumalan Poika, vaikka Hänellä on vieraan synnit, ei jumalallinen oikeus voi Häntä säästää eikä armahtaa. Synti täytyy tulla täysin rangaistuksi. Sen syvin ja järkyttävin kohta on Jumalan hylkäämänä joutua kadotettujen äärimmäiseen pimeyteen. Tämän syntien hirmuisimman rangaistuksen ja tuomion alainen on Herra Jeesus, kun Hän sielun ja ruumiin tuskassa huutaa: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? ” Tätä kadotettujen vaivaa, jota Jeesus kokee, ei yksikään armonajassa elävä ihminen ole kokenut. Ainoastaan helvetissä tiedetään, mitä merkitsee olla Jumalan hylkäämänä.

Vihaako Jumala syntiä? Rankaiseeko, kostaako Hän jokaisen ylitsekäymisen? - Oi huuda sinä, Golgatan kaamea kumpu! Todista sinä, piikkinen pilkan kruunu! Kerro, julma, verinen risti! Todistakaa, te keihäät, ruoskat, köydet ja naulat! Puhukaa voimalla, te pyhät haavat? Kuiskaa kammolla, sinä peljättävä pimeys! Ja kun te kaikki olette todistaneet, kuuntele, oi syntinen, mitä Hän huutaa, joka joutuu vastaamaan synneistäsi!

Nämä kuolevan Jeesuksen sanat avaavat meille Jumalan syvyyden, pohjattoman vihan syntiä vastaan. Mutta siinä aukenee etemme toinenkin ihmeellinen syvyys:

Jumalan mittaamaton rakkaus syntiseen

Ollakseen vanhurskas Jumalan täytyi rangaista synti. Mutta sanomattomassa rakkaudessaan Hän ei sallinut tämän rangaistuksen langeta kadottavana meidän ylitsemme. Hän itse tulee ihmiseksi ja astuu kaikkien syntisten sijaiseksi. Hän alentuu syvimmällekkin langenneiden asemaan. Kurjimpienkin raukka- maisimmat ja riettaimmat synnit Hän ottaa päälleen. Ketään ei ollut enää alempana kuin Jeesus: Hän oli kaiken ihmisseurouden sakkana. Ja yhtäkään syntiä ei Jumala vanhurskaudessaan ollut unohtanut, ei ainoakaan jäänyt rankaisematta.

Nyt on kaikista synneistä täysi sovitus suoritettu. Jumalihinminen on tullut vika- ja sovintouhriksi. Hän on omalla verellään meidät synneistämme päästänyt. Sinunkin syntiesi rangaistus on täysin kärsitty. Sinunkin syntisi ovat kaikki pois pyyhityt. Jeesus on kärsinyt kadotuksen vaivat sinunkin edestäsi. Jeesuksen ristillä levitettyjen käsien syleilyyn on mahtunut koko maailma. Kuka voisi mitata tämän Jumalan rakkauden syvyyttä? Tämän lunastavan, vanhurskauttavan, autuaaksi tekevän rakkauden kohteena on jokainen ihmislapsi.

Autuutemme asiassa tulee nyt vain kysymykseen kunkin omakohtainen suhtautuminen Jeesukseen. Hänet on Jumala asettanut meille armoistuimeksi, sovittajaksi ja välimieheksi. Meidän tulee jättää syntimme Hänelle, jonka päälle Jumala on ne heittänyt, ja katsoa, miten Hänen käy ja mitä Hän niillä tekee. Ja niin totta kuin meidän syntimme on siirretty Hänelle, niin totta on, että Hänen kuuliaisuutensa, laintäyttämisensä ja sovintoverensä ansio on siirretty meille. Hänestä todistaa Raamattu: ”Herra, meidän vanhurskautemme”.

Tämä kaikki on uskolla omistettava. Sen tähden Jumala sanoo: ”Minun vanhurskaani on elävä uskosta.” Uskon kautta me pukeudumme tähän vanhurskauteen, jolla meidät jo kasteessa verhottiin. Emme me siihen osittain ja vähitellen pukeudu.

Kaikki Kristuksen ansio on meille luettu yhdellä kertaa, kun me Häneen uskomme Vapahtajanamme. Ja siinä me olemme kokonaan vanhurskaat ja otolliset taivaaseen. Pyhä Henki vakuuttaa: ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.”

Mutta niin kuin meidät uskon kautta, sulasta armosta, yksinomaan Kristuksen ansion tähden luetaan vanhurskaiksi ja iankaikkisen elämän perillisiksi, samoin myös ne, jotka eivät usko, ovat tuomitut kadotukseen. Ei syynä ole enää heidän monet syntinsä, joista Kristus on jo täyden sovituksen suorittanut. Ei syynä ole, ettei Jumala heitä rakastaisi, sillä kaikki olivat suljetut samaan lunastavaan rakkauteen. Syynä on se, että he epäuskolla hylkäävät tämän ainoan Välimiehen ja autuaaksitekijän, Jeesuksen Kristuksen. He todella pitävät halpana Jumalan Pojan, tallaavat jalkoihinsa liiton veren ja herjaavat armon Henkeä, joka vetää heitä uskomaan.

Jeesus oli kerran Jumalan hylkäämä, että me saisimme aina olla Jumalan suosiossa. Mutta ken tämän Kristuksen hylkää, hänen täytyy iäti olla hyljättynä. Sillä ei ole toista nimeä taivaan alla ihmisille annettua, jossa meidän pitäisi pelastuman. Jumalan hylkäämänäkin Jeesus saattoi ristillä sanoa ”minun Jumalani”, mutta jolla ei ole Jeesusta, Jumalan Poikaa, hänellä ei ole Jumalaa, vaan häntä odottaa hirmuinen tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.

Golgatalla me siis seisomme sekä Jumalan vihan että Jumalan rakkauden syvyyttä katsellen. Ken ei tahdo nähdä ja tuntea, miten Jumala syntii vihaa ja rankaisee, hänen täytyy iäksi vaihua Hänen vanhurskaan vihansa liekkeihin, niin kuin Jeesus todistaa: ”Joka ei usko Poikaan, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” Mutta kun Golgatalla näemme Jeesuksen meidän sijaisenaamme vajonneen Jumalan vihan syvyyksiin, niin aukenee siinä meille Jumalan pohjattoman armon ja rakkauden syvyys. Sinne on syntisen autuasta kätkeytyä. Vihan syvyyksissä Jeesus huusi: ”Jumalani, Jumala-

ni, miksi minut hylkäsit.” Mutta me saamme nyt armon syvyyksissä huudahtaa: ”Minun Herrani ja minun Jumalani! ” Amen.

Kuolevan Jeesuksen viides sana

”Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: 'Minun on jano.' Siinä oli astia hapanviiniä täynnä, niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen iisoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen.”

Joh. 19:28,29.

Syntiemme rangaistuksen kaikkein ankarin isku, Jumalan vanhurskas viha, oli saattanut Herramme huutamaan kuoleman hetkellä: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? ” Se sana ilmaisi mitä järkyttävintä sielun tuskaa. Nyt Hän lausuu yhden sanan, joka ilmaisee Hänen katkeraa ruumiillista tuskaansa. Tuo sana - se on vain yksi neljä kirjainta käsittävä sana kreikan kielessä - ”Minun on jano”, on koko kärsimyshistoriassa ainoa sana, jossa Hän valittaa ruumiillista tuskaansa.

Mutta tähän yhteen pieneen sanaan mahtuu koko maailma kaikki kadotettujen vaivat. Se on siis niin paljon puhuva sana., että vaikka laupias Pyhä Henki meitä suurestikin valaisisi, voimme sitä vain hyvin heikosti käsittää. Hiljentykäämme siis Jeesuksen ristin juurelle tutkimaan tätä kuolevan Jeesuksen viidettä sanaa: ”*Minun on jano.* ”

Se on syntiä sovittava jano

Jano on ruumiillisista kärsimyksistä raskain ja tuskallisin. Muistan kirkkokuntamme, Amerikan Evankelisluterilaisen Kansalliskirkon, edesmenneen saarnaajan Antti Hasselin kertomuksen, kuinka hän nuorena miehenä oli joutunut jalkaisin

kulkemaan yli lännen erämaan. Vesivarat olivat loppuneet, auringon helle oli polttava, jano kiihtyi kiihtymistään. Kun hän hoipertaen, sanomattomassa hädässä pääsi ihmisasunnolle ja hänen suuhunsa kaadettiin lusikallinen vettä, ei mikään maailmassa ollut tuntunut niin suloiselta.

Jeesus oli riippunut paahtavassa itämaan auringossa kolme tuntia. Koko yön oli Häntä piinattu, nääntyneenä oli Hän kulkenut raskasta ristiään kantaen Golgatalle. Kiduttavan kuoleman vaivoissa oli kuume kohonnut, tuskat yltyneet. Sen jälkeen kun Hän oli lähtenyt yläsalista edellisiltana, ei Hän ollut saanut veden pisaraa. Vanhan Testamentin ennustus oli kirjaimellisesti toteutunut: ”Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja kieleni tarttuu suuni lakeen.” Ps. 22:16.

Kuinka tuskallinen ja polttava olikaan Jeesuksen ruumiillinen jano! Hän, joka on luonut syvyyden lähteet, ja joka antoi Israelille erämaassa vettä kalliosta neljänkymmenen vuoden ajan, Hän nyt tuskassaan huutaa: ”Minun on jano.” Miksi? Hän kärsii ihmislasten sijaisena sovittaakseen heidän synnillistä janoaan. — Juomari uhraa ruumiin ja sielun, puolison ja lapset, kodin ja konnaan sammuttaakseen janoaan väkijuomiin. Herkuttelija janoaa ylensyömistä ja -juomista, huvittelija janoaa enemmän aistillista nautintoa, ahne janoaa enemmän rikkautta, vihaaja janoaa kostoa. Mitkä luvattomat janot riehuvatkaan rinnoissamme! Ja eikö ole kohtuutonta tuo jano yhä korkeampaan elintason? Yhä enemmän aineellista, aistillista, ajallista — ja yhä vähemmän janoaan Jumalaa, taivaallista ja iankaikista!

Katso Jeesuksen janoa! Noin katkera oli juomarin janon sovitushinta. Noin kalliisti on sovitettu kaikki meidän turhat, ylelliset, väärät ja jumalattomat janomme! Kun nuo janot alkavat vaivata, katso Jeesusta janoissaan ristinpuussa.

Mutta Jeesuksen jano ei ole vain ruumiillista. Se on myös sielullinen jano. Yhteys Isään oli katkennut, ja Hän valittaa: ”Minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa. Milloin saan

minä tulla Jumalan kasvojen eteen? ” Ps. 42:3. Ja millainen oli meidän sielumme ja henkemme jano, kun olimme synneillämme erottaneet itsemme Jumalasta? Mehän pakenimme Häntä. Me koetimme janoamme sammuttaa tämän maailman rapalätäköillä. ”Hämmästykkää tästä, te taivaat, kauhistukaa, peräti tyrmistykää, sanoo Herra. Sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen synnin: minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet, ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.” Jer. 2:12,13.

Tätä syntiämme Jeesus sovittaa katkeralla janollaan. Hän Isän hylkäämänä hankkii meille Isän suosion. Hän janollaan avaa meille elävän veden lähteen antaakseen meille sitä vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.

Syntiä sovittavassa janossaan Jeesus todella kärsi kadotettujen janoa, jota meidän olisi pitänyt iäti kärsiä helvetin vaivoissa. Rikas mies helvetissä pyysi, että Lasarus lähetettäisiin kastamaan sormensa pää veteen ja sillä kostuttamaan hänen kieltään, sillä häntä kovin vaivattiin helvetin liekeissä. Mutta sitä lievitystä hänelle ei annettu. Tämän meidän ansaitsemamme kauhean osan tähden Jeesus kärsii ristinpuussa, jotta meidän ei tarvitsisi kärsiä kadotettujen iäistä janoa.

Se oli syntistä rakastava jano

Jaakobin kaivolla Jeesus oli sanonut samarialaiselle naiselle: ”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan ja kuka se on, joka sinulle sanoo: ’Anna minulle juoda’, niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.” Kun tuo julkisyntinen tuli tietämään Jumalan lahjan ja joi Jeesuksen antamaa vettä, niin Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä.” Se oli Jeesukselle ruoka ja juoma, kun sai antaa sieluille elävää vettä.

Vapahtajan rakkaudessaan Jeesus janoaa meitä. Hän tahtoo juottaa meitä tällä rakkaudella, sovituksen armolla, syntien an-

teeksiantamisella. Hän vakuuttaa: ”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa.” Vain Jeesus voi sammuttaa henkemme janon, ja Hän janoaa juuri sitä, että hän voisi sammuttaa tämän janon. Raamatun viimeisinä sanoina Hänen kutsunsa kaikuu: ”Joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” ”Hän janoaa meidän janoamme”, sanoo eräs kirkkoisä.

Miten tyydytät tätä Jeesuksen janoa? Jeesuksen janoon ristillä annettiin hapanviiniä - etikkaa! Tätä moni nytkin tarjoaa Jeesuksen sieluja rakastavaan janoon. Jos välipitämättömänä epäuskossa hylkää Jeesuksen armokutsun; jos aiot sitä jolloinkin noudattaa, kun sinulle sopii; jos omilla kurjilla töilläsi koetat sitä ansaita, minkä Jeesus täydellisimmällä lunastustyöllään on jo sinulle ansainnut - silloin sinä tarjoat Jeesuksen janoon vain katkeraa hapanviiniä. Oi, ethän antane Hänelle katumatomuutesi, vitkastelujesi ja oman hurskautesi etikkaa?

Hän janoaa sinua. Hän tahtoo sinut sulkea armonsa syleilyyn. Sinulle hän on katkeralla kärsimisellään, polttavalla jannollaan ja vuodatetulla verellään ansainnut iankaikkisen autuuden. Sen Hän lahjana sinulle antaa, ja tarjoaa uskonkin, jolla sen vastaan otat. Katuva syntinen, joka uskoo Hänen sanansa ja omistaa Jumalan lahjan - hän on todella janoavalle Jeesukselle suloinen juoma. ”Sielusi vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.”

Mutta Jeesuksen jano ei ollut ainoastaan syntiä sovittava ja syntistä rakastava jano.

Se oli vanhurskauteen velvoittava jano

Uskovan kulku täällä maailmassa käy monen ahdistuksen kautta. Ehkä on pitkät, unettomat yöt taudin tuskissa. Kun kärsimättömyys lisäksi vaivaa, katso kärsivää Jeesusta. Hoitaahan sinua joku auttava käsi. Jeesusta ei kenkään armahtanut - ei taivas eikä maa - kuolintuskassaan. Sinulle puhutaan hellä,

osaaottava sana, vieläpä tuodaan sinulle iankaikkisen elämän sanat. - Jeesus sai kuulla vain kiro- ja pilkkasanoja. Onhan sinulla vuode ja pehmyt tyyny, johon saat painaa kuumeisen pääsi. - Jeesuksella ei ollut mihin päänsä kallistaisi. Ja Jeesus kärsi kaikki - polttavan janonkin - jotta meillä sairaudessa ja kuoleman ahdistuksissakin olisi iankaikkinen lohdutus ja varma toivo.

Ja kun uskontiellä joudumme moninaisesti koettelemuksiin, Jeesuksen kärsivällisyys antaa meille kestävyyttä.

”Alla kyynelten, Jeesus, pyytelen,
etten turhaan valittaisi
enkä tieltäs poikkeaisi.
Koetusten tie luokses, Herra, vie.”

Jeesuksen jano kehottaa myös meitä olemaan armahtavia ja helläsydämiä. Sanoohan Jeesus: ”Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” Onhan Hän luvannut: ”Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää vettä, hänen juodakseen, opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille.”

Vielä velvoittaa tämä Jeesuksen jano olemaan tyytyväisiä osaamme. ”Älkää korkeita mieliteköt”, sanoo apostoli, ”vaan tyytykää alhaisiin oloihin.” Miksi haluaisimme hemmotella syntistä lihaamme ja nurista, jos kaikki ei olekaan mukavasti. Olemmeko suuremmat kuin Mestarimme ja Herramme? Hän kärsi nälkää ja janoa; Hän väsyneenä ei saanut lepoa; Hän väärin syytettynä oli ilman puolustajaa; Hän murheessaan oli ilman lohduttajaa; Hänen pyhä ruumiinsa riepotettiin ruoskittuna ja alastonna ristipuuhun. Oppikaamme siis voittamaan itsemme, kieltämään itsemme, uhraamaan ja kuluttamaan itsemme Jeesuksen tähden. Siihen kehottaa meitä kuolevan Jeesuksen huuto: ”Minun on jano.”

Janoavan Jeesuksen ristiltä kuohuu nyt meille tulvien elävän veden virta, ja kehotus kuuluu: ”Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.” Oi, ammentakaamme ja juokaamme autuuden vettä, ettemme joutuisi ikuisen janoon, sillä Jeesus janoaa, ettei meidän enää tulisi jano. Amen.

Kuolevan Jeesuksen kuudes sana

”Kun siis Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: 'Se on täytetty!' ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.” Joh. 19:30.

Usein kuulemme kuolevien valittaneen, että niin paljon heidän elämänsä tehtäviä on jäänyt keskeneräisiksi. Kuuluisa Altamot valitti kuolinhetkellään: ”Miespolvikin olisi liian lyhyt niin paljon kuin minulla olisi tehtävänä.” Tunnettu nero Cecil Rhodes vaikeroi kuollessaan: ”Niin paljon tehtävää, niin vähän tehtynä.” Kirjailijatar Helen Hunt Jackson kirjoitti neljä päivää ennen kuolemaansa: ”Päivästäni puolet tuhlasin, ja alkuhunsa työni jäi.” Kuinka toisin olikaan kuolevan Jeesuksen laita! Kun Hän on lähdössä Isän tykö, Hän luo silmäyksen maallisen elämänsä tehtäviin ja ”katso, ne olivat sangen hyvät. Täynnä jumalallista tyytyväisyyttä Hän huudahtaa: ”Se on täytetty!”

Ani harvat ehkä silloin käsittivät tuon sanan sisältöä. Roomalaisille sotamiehille se merkitsi vain Ristiinnaulitun kärsimysten loppumista. Juutalaisille se merkitsi vapautumista kiusallisesta villitsijästä. Opetuslapsille se tiesi Israelin vapahdussuunnitelmien häpeällistä raukenemista. Mutta uskoivan sydämelle tuo yksi pieni sana - kreikan kielessä vain yksi - on täynnä taivaallista lohdutusta. Pyytäkäämme siis syventyä sanaan ”*Se on täytetty!*”

Ennustukset ovat täyttyneet

Miten selvästi olivatkaan profeetat ennustaneet Hänen ihmeellistä syntymäänsä; kuinka ihanasti he olivat kuvanneet Hänen valtakuntansa laadun, Hänen oppinsa valtavan viisauden ja voiman, Hänen persoonansa salaisuuden ja Hänen ihmetöitensä suuruuden. Mutta ennen kaikkea, kuinka elävästi he olivat kuvanneet Hänen kärsimystensä ja kuolemaansa. Sakarja oli ennustanut, kuinka Juudas pettää Hänet kolmestakymmenestä hopearahasta (Sak. 12:11), ja kuinka kaikki Hänen opetuslapsensa loukkaantuvat Häneen (Sak. 13:7). Jesaja oli ennustanut, että ”Hän oli ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä, kipua ja sairautta täynnä”; että ”Hän kantoi meidän sairautemme ja säilytti päällensä meidän kipumme”; että ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden.” (Jes. 53:3-5). Suuressa ristinpsalmissa (Ps. 22) oli Daavid ennustanut: ”Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua; he vääristelevät huuliansa ja nyökyttelevät päätänsä.” ”Pahantekijäin parvi saarsi minut. He ovat lävistäneet käteni ja jalkani. Minä taidan lukea kaikki luuni; mutta he katselevat ja näkevät ilonsa minussa. He jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät vaipastani arpaa.” Nämä ja kaikki muut ennustukset Hänen lunastustyöstään olivat nyt täyttyneet. Täytettynä oli nyt se, mitä Adamille ja patriarchoille oli luvattu. Täytettyinä olivat Ihmisen Pojan päivät, joita profeetat kaukaa olivat tähystäneet. Vuosisatojen odotus oli loppunut. Ennustusten ja lupausten suuren sarjan on Jeesus sinetöinyt huudollaan: *”Se on täytetty.”*

Esikuvat ovat täyttyneet

Varjot ovat väistyneet, päivä on tullut; esikuvat laanneet, todellisuus on alkanut. Tässä nyt on se vaimon siemen, joka rikki polki käärmeen pään. Tässä on se todellinen Iisak, jonka sydä-

men vanhurskaan tuomion veitsi on lävistänyt maailman syntien tähden. Tässä on se pääsiäislammas, joka teurastetaan, että koston enkeli ei meitä kadottaisi. Tässä on se punainen meri, joka aukeni pelastamaan meidät ja hukuttamaan perkeleen kaikkine vaunuineen ja ratsuineen. Tässä on se oikea vaskikäärme, johon syntikäärmeen puremat luovat kuolevina katseensa ja paranevat. Tässä on se Aaronin kukkiva sauva: tässä se pilven ja tulen patsas, joka maailman korven helteessä on varjona ja sen pimeydessä valona kurjille pyhiinvaeltajille, jotka matkustavat taivaallista Kaanaan maata kohden. Tässä on se lain sauvan halkaisema kallio, josta pulppuaa elävä vesi; tässä on se oikea manna, joka antaa elämän maailmalle. Tässä on nyt se suuri Ylimmäinen pappi, joka on oman verensä kautta mennyt pyhimpään ja on toimittanut iankaikkisen lunastuksen. - Oi, sammukaa nyt te liekit tuhansilta alttareilta - Jumalan tuli on polttanut iankaikkisesti kelpaavan uhrin! Pois nyt te uhrieläimet, joiden veri ei voinut syntiä pestä - Jumalan Karitsa on poistanut maailman synnit! Pois nyt, te väikkyvät varjot - todellisuus on tullut! Kaikki esikuvat ovat täyttyneet.

Laki on täytetty

Laki vaati ihmiseltä täydellistä kuuliaisuutta, virheetöntä vanhurskautta. Mutta ”kaikki he ovat luopuneet pois, kaikki turmeltuneet; ei ole yhtään, joka hyvää tekee, ei ainoatakaan.” (Ps. 53:7.) Mutta tässä on Yksi, joka lain alaisena, ihmispersoonassa on kaikki lain vaatimukset täyttänyt. Ei pieninkään piirto eikä kirjain ole jäänyt vajaaksi. Vihollisensa ovat vaienneet Hänen kysyessään: ”Kuka teistä voi näyttää minut syy-pääksi syntiin?” Pettäjä on tunnustanut: ”Minä petin viattoman veren.” Tuomari on julistanut: ”En minä löydä yhtään syytä Hänestä.” Perkele on vavisten huutanut: ”Sinä Jumalan pyhä.” ”Isä Jumala on taivaasta todistanut: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” Nyt kun Hänen maalli-

nen elämänsä on lopussa, astu, laki, esiin vaatimuksinesi - niinhän tahdot astua lukemattomien kuolevien eteen - ja esitä kaikki vaatimuksesi; ensimmäinen, toinen, ja niin kaikki käskyt, puhukaa! Raikkaana kaikuu ristiltä vastaus: ”Se on täytetty! ” Kenen puolesta? Sinun puolestasi, kurja syntinen. Nyt saat asettaa Hänen täydellisen kuuliaisuutensa lain ankaria vaatimuksia vastaan. Hän on sinun puolestasi täyttänyt lain eläessänsä ikään kuin sinä olisit kaikki lain käskyt täyttänyt. Hän on ne täyttänyt kuollessaan, kun kärsi loppuun asti sinun ansaitsemasi rangaistuksen. Hirvittävä se rangaistus oli, minkä me olemme ansainneet - iankaikkinen kadotus. Kuka käsittää, miten ääretön on iankaikkisuus? Eräs kirjailija koetti kuvata sitä näin: kuvitelkaamme, että on suuri kalliovuori, ja pieni lintu aina sadan vuoden perästä käy nokkaansa siihen hiertämässä. Kuinka kauan kestäisi, ennen kuin tuo vuori on kulunut pois? Vihdoin, lukemattomien vuosisatojen jälkeen se vuori kuluisi. Mutta iankaikkisuudella ei ole milloinkaan loppua. Ja niin kauan olisi sinun ja minun pitänyt kärsiä Jumalan vihaa ja helvetin piinaa syntiemme tähden; niin ääretön on lain vaatima rangaistus synnistä. Sen rangaistuksen on Jeesus kärsinyt meidän edestämme. Isän Jumalan hylkäämänä, synnin, kuoleman, perkeleen ja helvetin raadeltavana on Hän ristillä kärsinyt. Hänelle oli mahdollista kärsiä ristillä se, mitä meidän olisi pitänyt kärsiä iankaikkisesti. Jumalan vihan ja helvetin kauhujen maljan on Hän juonut loppuun asti. Pisaraakaan ei sieltä enää tipahtanut, kun Hän huudahti: ”Se on täytetty! ” Lain julistama rangaistus synneistä on kärsitty. Pyhä veri on pessyt pois kaikki synnit. Lain vaatima vanhurskaus on hankittu. ”Se on täytetty”, Hän vakuuttaa kuollessaan.

Jumalan ilmoitus on täyttynyt

”Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta.” Mutta nyt on Jumala sanonut viimeisen sanansa Poikansa kautta. Hän on avannut meille koko Isänsydämensä ja ilmoittanut syvimmat, pyhät ajatuksensa. Poikansa kuolemassa Hän ei ainoastaan osoittanut ääretöntä vanhurskauttansa, vaan myös sanomattoman laupeutensa, iankaikkisen rakkautensa. Kaikki, mitä ihmisen nyt tarvitsee tietää Jumalasta, perkeleestä, taivaasta, helvetistä, synnistä, armosta, uskosta, epäuskosta, kaikki mitä tarvitaan ajallista ja iankaikkista onnea varten, on nyt meille ilmoitettu. Jumalan ilmoitus on päättynyt, kun Jeesus huudahti ”Se on täytetty”.

Kaikki, mitä autuuteen tarvitaan, on täytetty

Meille ei ole jäänyt kyyneltä, ei huokausta. Kristus on kaikki täyttänyt alusta loppuun asti huokauksillaan, kyynelillään, rukouksillaan, työllään, tuskallaan ja vuodatetulla verellään. Kun kaikki oli suoritettu, mitä jok’ainoan Adamin lapsen autuudeksi tekemiseksi tarvittiin, huudahti Hän: ”Se on täytetty!” ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. Kuinka kirottuja, kauheita., Kristuksen piinaa häpäiseviä täytyykään kaikkien niiden töiden, harrastusten ja menojen olla, joilla koetetaan osaksikaan ansaita autuutta ja tehdä sovintoa Jumalan kanssa! Pois nyt kaikki tyynni meidän omamme tämän Kristuksen täydellisimmän teon rinnalta, minkä Hän on sinetöinyt huudollaan: ”Se on täytetty! ” Ottakaamme vastaan yksin Hänen tekonsa ja omistakaamme siinä itsellemme kokonainen, täydellinen autuus.

Kuoleva Vapahtajamme puhui kovalla äänellä, selvällä ymmärryksellä sanoja, joita ei yksikään muu kuoleva voisi lausua. Käykööt meille päivä päivältä yhä rakkaammiksi nuo sanat: ”Se on täytetty! ” Ja kun viimein kuoleman hetki tulee ja meidän täytyy nähdä elämämme työt puuttuvaisiksi ja kesken-

eräisiksi, olkoon silloin ainoa lohdutuksemme, että Jeesus on kuollut meidän sijaisenamme ja on voitonvarmana huutanut: ”Se (j)ii täytetty! ” Amen.

Kuolevan Jeesuksen seitsemäs sana

”Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.

Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä”. Luuk. 23:46.

Jeesuksen ensimmäiset ja viimeiset sanat ristin päällä ovat rukouksia. Alussa Hän rukoilee anteeksiantamusta murhaajilleen antaessaan itsensä vikauhriksi. Lopussa Hän antaa henkensä turvallisesti Isän käsiin, kun oli kaikessa täyttänyt Isän tahdon. Nämä viimeiset sanansa Jeesus huutaa suurella äänellä. Kaikki saavat nähdä ja kuulla, miten Hänen lunastustyönsä on päättynyt.

Tähän suureen huutoon taivas ja maa sanoo aamenensa. Tempelissä kaikkein pyhin paljastuu, kun suuri esirippu repeää ylhäältä alas asti. Maa järisee ja kalliit halkeilevat. Haudat aukenevat ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousee ylös. Pimentynyt aurinko leimahtaa jälleen loistamaan. Isä taivaassa ottaa vastaan Poikansa hengen. Näiden suurten tapahtumien edessä roomalainen sadanpäämies puhkeaa peljästyneenä sanomaan: ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika. ”

Sellaista kuolemaa ei ole enemmin ollut eikä koskaan enää tule olemaan. Se oli Jumalan Pojan kuolema. Siinä kuolemassa on meillä toivo ja lohdutus. Siinä on meidän elämämme. Sen ylistystä lunastetut laulavat taivaassa iankaikkisesti. Kuolevan Jeesuksen viimeinen sana vakuuttaa: *Kuolema on kukistettu!*

”Kuolema, missä on sinun voittonsi?”

Jeesuksen kuolema oli todellinen. Hänen henkensä todella erkani ruumiista; huulet mykistyivät, silmäin valo sammui, pää painui alas, ruumis riippui elottomana. Kun sotamiehet tulivat tarkastamaan ristiinnaulituita, he varmuudeksi rikkoivat ryövärien sääriluut. Mutta Jeesuksen he huomasivat todella kuolleeiksi eivätkä rikkoneet Hänen sääriluitaan, vaan sotamies työnsi keihään Hänen kylkeensä lävistäen Hänen sydämensä. Jeesus oli todella kuollut.

Mutta se oli jumalallinen kuolema. Kaikella lihalla on todistettavissa oleva kuolemansyy - tauti, tapaturma, väkivalta. Voimat loppuvat, elimistö ei voi enää toimia, sydän lakkaa sykkimästä. Aina on jokin syy, joka riistää elämän. Ristiinnaulitseminen oli pitkällinen ja kiduttava kuolema. Nuori ja terve henkilö saattoi elää ristillä useita vuorokausia. Mutta Jeesus oli ristillä vain kuusi tuntia. Pilatuskin ihmetteli, että Hän oli niin pian kuollut. Hänen kuolemaansa ei ollut mitään luonnollista syytä. Hän puhui suurella äänellä, täysissä voimissa. Hän kuolee täynnä elämää. Hän omasta tahdostaan antaa henkensä ja kuolee äkkiä ilman kuolinkamppailua.

Ei ristinpiina, eivät viholliset, ei sekään vihollinen, joka oli murhaaja alusta asti, voinut riistää Hänen henkeään. Hän itse vakuutti: ”Ei kukaan sitä minulta ota, vaan ininä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni.” Viimeisiksi sanoikseen Hän lausui: ”Minä annan henkeni.” Ei kenkään sitä riistänyt; Hän antoi sen, kun hetki oli tullut. Hetkeä ennemmin Hän oli huutanut: ”Se on täytetty!” Heti sen jälkeen Hän suurella äänellä lausui nuo viimeiset sanansa ja antoi henkensä.

Kun kaikki oli täytetty, ei ollut enää mitään syytä kärsiä enempää. Suuri lunastustyö oli suoritettu: kaikkien syntivelka oli maksettu, jokaisen rikos oli sovitettu, kaikkien syntisten iäinen rangaistus oli kärsitty, Jumala oli lepytetty. Kaikki, kaikki

oli täytetty. Kuolemamme todellinen syy, synti, oli otettu pois. Nyt Hän ottaa pois itse kuoleman omalla kuolemallaan. Rakkaan, sovitetun Isän käteen Hän antaa henkensä. Se oli jumalallinen kuolema.

Jeesuksen kuolema oli itse kuoleman kuolema. Kauhujen kuninkaana kuolema oli vallinnut kaikkia ihmisiä, koska kaikki ovat syntiä tehneet. Mutta Jeesus ei ollut yhtään syntiä tehnyt eikä kuolemalla ollut Hänen ylitseen mitään valtaa. Hän pyhänä alentui syntisen lihan kaltaisuuteen ja otti päälleen maailman synnit. Jumala tuomitsi synnin lihassa, kun Kristus kantoi meidän syntimme omassa pyhässä ruumiissaan ristinpuuhun. Kristus antaa tämän syntejämme kantaneen ruumiinsa kuoleman kitaan. Mutta kun se Hänet nielaisi, oli se kuolemalle myrkky ja surma. Se menetti kaiken voimansa. Ei se voinut riistää Jeesukselta henkeä; Hän oli itse antanut sen Isän käteen. Ei se voinut edes turmella Hänen ruumistaan. Murtaen kuoleman kahleet ja teljet Jeesus nousi ylös kolmantena päivänä. Jeesuksen tyhjä hauta saarnaa: ”Kuolema, missä on sinun voitosi?”

Meidän tosin täytyy kuolla, koska me kannamme turmeluksen ruumista. Ja kuitenkin Jeesukseen uskovina me voimme sanoa: ”En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä.” Ps. 118:17. Ja kun olemme täältä muuttaneet pois, on Jeesuksen sana tosi ”Ei hän ole kuollut, vaan nukkuu.” Kuolemassa me ainoastaan vapaudumme tästä raskaasta turmeluksen taakasta kaikkine seuraamuksineen ja pääsemme olemaan aina Herran kanssa.

Uskovalle kuolema ei siis ole ”askel tuntemattomaan”, sillä me tiedämme, mihin me menemme. Emme me mene mihinkään tuonelaan tai johonkin välitilaan odottamaan. Jeesus antoi henkensä Isän käteen, joka on taivaassa. Sinne, ikuiseen paraatiisiin, Jeesus vie uskovan ryövärin sielun. Sinne jokainen uskova menee kuolemassa. ”Me olemme turvallisella mielellä”,

sanoo apostoli, ”ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran luo.” 2 Kor. 5:8.

Jeesuksen kuolemassa kirkastuu, että me vaellamme nyt vain ”kuoleman *varjon* laaksossa”, itse kuolema on kukistettu. Sen aseet on riisuttu, sen saalis on ryöstetty. Se saa hetkiseksi haltuunsa raihnaisen turmeltuneen ruumiin ja joutuu antamaan takaisin turmeltumattoman. Se saa hetkiseksi häpeän alaisen ja luovuttaa kunniallisen, kirkastetun ja kuolemattoman. Me, jotka katsomme Jeesuksen kuolemaa ja kiiruhdamme kohta yrtti-tarhan tyhjälle haudalle, emmekö me sanoisi: ”Kuolema, missä on sinun voittonsi?”

Mutta tuohon ristiin nojaten, joka Jeesuksen ruumista kantaa, me vielä kysymme:

”Kuolema, missä on sinun otasi?”

Kun mehiläinen pistää, niin se kuolee jättäen myrkyllisen odan. Kun kuolema ampui Jeesusta, niin sen tuskallinen myrkytystä ensiksi hävitettiin ja sitten itse kuolema kuoli.

”Kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki.” Synti toi kuoleman. Synti tekee sen katkeraksi. Synnin voimana on Jumalan vanhurskas laki, joka kiroaa ja syöksee iäisen kuoleman valtaan. Mutta katso Jeesuksen ristiä! Hän on huutanut: ”Se on täytetty”, ja heti sen jälkeen on antanut henkensä sovitetun Isän käteen. Synnin ota on siis häipynyt Jeesuksen haavoihin; synnin myrkky on tuhoutunut Jeesuksen vereen. Kuoleman ota, synti, on todella poissa, sillä ”meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkouden mukaan.”

Samoin laki, synnin voima, on menettänyt mahtinsa. ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme.” Golgatalla kirouksen kantaja huusi: ”Se on täytetty!” Isän käsi ojentui vastaanottamaan, pimeys poistui, iäinen siunaus tulvi Adamin lapsille. Kuoleman ota ja

sen myrkkyyvoima on poissa. Jeesuksen kuolemaa katsoessamme me kysymme: ”Kuolema, missä on sinun otasi?”

Jeesus kohtaa kuoleman sen jälkeen kun Jumala ja ihmiskunta oli sovitettu. Hänen huulillaan ovat pyhän Raamatun sanat, kun Hän kallistaa päänsä ja antaa henkensä. Tästä opimme kuinka mekin voimme turvallisesti ja autuaasti kuolla. Ensiksi me uskon kautta Kristuksen sovitukseen olemme vanhurskauteetut ja nautimme rauhaa Jumalan kanssa. Toiseksi me pitäydymme Jumalan sanaan, josta usko saa voiman ja jolla sanalla me voitamme synnin, kuoleman ja perkeleen.

Kuoleman hetkellä vihollinen tekee usein viimeisen rajun hyökkäyksensä. Silloin olemme heikot ja uupunet. Muisto ja ajatuskyky ovat tulyneet, tuskat raatelevat. Silloin vihollinen väläyttää eteemme monet syntimme; laki tulee uhkauksineen; kuolema tulee katkomaan kaikki ajalliset siteet. - Kuinka silloin kestämmme? Oi, silloin me pitäydymme Sanan lupauksen mukaan lujasti siihen, että syntimme ovat kaikki sovitetut, pois pyyhityt, anteeksiannetut ja iäksi unohdetut. Kirous on poissa ja me olemme siunatut kaikella taivaallisella, siunauksella Kristuksessa Jeesuksessa. Siihen siunaukseen meidät jo kasteessa käärittiin. Me käännämme katseemme Golgatan kuolemaan ja vihollinen pakenee. Tartumme Sanan varmoihin todistuksiin ja kysymme turvallisesti: ”Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi? - Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.”

Tällä psalmistan sanalla, jota Jeesus toisti kuollessaan, ovat monet pyhät tervehtäneet taivaallista Isää erotessaan tästä vaivojen maailmasta. Nämä sanat olivat ensimmäisen marttyyriin Stefanuksen huulilla murhaavassa kivisateessa. Näillä sanoilla vanha Polykarpus jätti tämän maailman, kun miekka lävisti hänet polttoroviolla. Näihin sanoihin nukkui Bernhard. Näitä sanoja Juhana Huss rukoili polttorovion liekeissä. Nämä olivat

Martti Lutherin viimeiset sanat, ja näitä sanoja toisti hänen työtoverinsa Melanehton kuollessaan.

Kun ilta-aurinko kultaa Golgataa ja kuolevaan silmäämme häämöttää verinen risti, niin me tiedämme, että kuoleman voitto ja ota on poissa. ”Silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nielty ja voitto saatu'.” Oi, kuinka suloinen kuolinvuode onkaan noissa sanoissa: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Amen.

**PIINAVIIKON
HENKILÖHAHMOJA**

Juudas, kadotuksen lapsi

”Juudas, suunnantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?” Luuk. 22:48.

Olemme saapuneet paastonaikaan. Paavin kirkko viettää tätä aikaa ruumiillisilla paastoilla ja itsekeksimillään jumalisuuden harjoituksilla. Reformoidut enimmäkseen sivuuttavat tämän ajan lainaamalla sille erikoista huomiota. Meille luterilaisille on tämä kirkkovuodessamme erittäin siunattua ja pyhää aikaa. Sillä me ahkeruimme, muista häiritsevistä menoista vapautuneina, viettää tämän ajan Kristuksen piinan ja katkeran kuoleman tutkimisessa. Tästä sanoo Luther, että ”joka näin päivän, tunnin, jopa neljännestunninkin tutkii Kristuksen kärsimistä, hänestä sanomme suoraan, että hän tekee siinä paremmin, kuin jos koko vuoden paastoisi, joka päivä rukoilisi jonkin rukouskirjan läpi, tahi sata kertaa lukisi Kristuksen kärsimisen historian. Sillä tämmöinen tutkiminen muuttaa todella ihmisen, juuri niin kuin kastekin uudestisyntyyttä.”

Raamattu esittää meille useita henkilöitä, joilla on hyvin läheinen osa Kristuksen kärsimyksiin. Toiset ovat pelottavana varoituksena, toiset kehottavana esimerkkinä. Olemme tälle paastonajalle valinneet muutamia tällaisia henkilöitä, joihin tutustuen syvennymme rakkaan Vapahtajamme veriseen sovintokuolemaan. Ensimmäinen näistä henkilöistä on Juudas Iskariot – ”yksi niistä kahdestatoista”, ”joka myös Hänet kavalsi” - kadotuksen lapsi.

Sanalla kavaltaja on korvissamme vastenmielinen sointu. Halveksimme sellaista, joka pettää ystävänsä tai oman perheensä; inhoamme sellaista, joka kavaltaa isänmaan. Mitä sanomme sellaisesta, joka kavaltaa Jumalan Pojan ja kaiken sen, mikä on ihmiselämässä pyhintä ja kalleinta? Juudas on todella petturien kuningas. Hänellä on syystä tuo hirvittävä nimi: ”perkele” – ”kadotuksen lapsi”.

Juudas - Jeesuksen opetuslapsi

Juudas ei ollut aina petturi. Kerran oli hänen sydämensä va-
vahtanut ilosta Jeesuksen sanoessa: ”Seuraa minua”. Kuinka
täytyikään hänen sielunsa taivaan riemulla ja pyhällä pelolla,
kun Jeesus erotti hänet olemaan aina kanssansa ja julistamaan
parannusta ja syntien anteeksisaamista. Miten mahtoikaan hän
ihmetellä ja ahmia nälkäiseen sieluunsa niitä armon sanoja, joi-
ta tulvi Jeesuksen huulilta. Miten ylitsevuotavana kumpuili hän-
nen sisimmässään taivaan elämä, kun Jeesuksen viittauksesta
riivaajat pakenivat, sairaat paranivat, kuolleet heräsivät ja ras-
kautetuilta tunnoilta kirposivat syntitaakat. Miten iloisena hän
mahtoikaan tulla Jeesukselle sanomaan: ”Riivaajat ovat meille
alamaiset sinun nimesi tähden”! Miten vakavana hän kuulikaan
lempeän ojennuksen: ”Iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoite-
tut taivaassa”. Näin varmaan oli Juudas ollut todellisessa us-
kossa Jeesukseen. Sillä ei Jeesus olisi pannut sokeaa sokeain
taluttajaksi, ei olisi kutsunut häntä pyhään, valittuun piiriin, ei
olisi vihkinyt häntä apostoliksi. Niin oli Juudas Iskariot tullut
pyhästä kutsumisesta osalliseksi ja saanut maistaa tulevaisen
maailman elämää. Hän olisi voinut olla joku luja Pietari, joku
rakastava Johannes, joku merkittävä Paavali, jonka muistoa
kaikki sukukunnat siunaavat. Oi, Juudas, sinun onneasi!

Mutta ”itseksellekin meistä on armo annettu”. Emme voi ka-
dehtia Juudaan onnea. Jumala on meitäkin pyhällä kutsumisella
kutsunut, on siirtänyt meidät pimeyden valtakunnasta rakkaan
Poikansa Jeesuksen valtakuntaan. Meidät on kasteessa otettu
valittujen pyhään piiriin, ”Sillä niin monta kuin teitä on Kris-
tukseen kastettu, te olette Kristuksen päällenne pukeneet.” GaL
3:27. Jumala, joka langenneet, alastomat esivanhempamme pu-
etti teurastamalla eläimen, on riisunut rakkaan Poikansa ja an-
tanut Hänet kuolemaan, että meillä olisi Kristuksen vanhurs-
kauden tahraton juhlapuku. Kun noin autuaana lepäsit kummisi

käsivarrella, kohosi harras rukous sinunkin puolestasi taivaan puoleen: ”Varjele häntä laupiaasti, ja anna hänen kasvaa viisaudessa, iässä ja armossa, että hän aina olisi Sinulle mieluisin.” Kun sinä, niin kuin Juudas muinoin, olit saanut Jumalan sanasta opetusta ja polvistuit ensi kertaa alttarin ääressä nauttiaksesi edestäsi uhratun Jeesuksen ruumiin ja tähtesi vuodate-
tun sovintoveren, oi, eikö silloin Jumalan seurakunta toivonut sinusta paljon? Toteutuvatko nuo toiveet, vai vilpistytkö sinäkin pois niin kuin Juudas? Sinä olet taivaaseen asti korotettu. Tuletko helvettiin asti sysätyksi?

Opetuslapsena ollessaan pääsi Juudaan sydämeen pesiytymään yksi synti. Pieni mato kuivasi uljaan puun; pieni hiiri sähköjohdossa sai pimeäksi suuren kaupungin. Juudas apostolista tuli

Juudas - Jeesuksen kavaltaja

Tuo ihmisten mielestä pieni, mutta Jumalan edessä hirmuinen synti, ahneus - ”kaikenlaisen pahuuden juuri” (1 Tim. 6:10) - pääsi kasvamaan Juudaan sydämeen. Vihollinen näki vahvassa aidassa olevan yhden heikon kohdan ja hän hyökkäsi siihen. Juudaalla oli liiketaipumuksia. Hänelle oli uskottu yhteisen kukkaron hoito. Ei ollut tilintarkastusta ja veljet olivat myöntäneet hänelle täyden tilivapauden. Nyt kuiskasi saatana: ”Käytä tilaisuutta hyväksesi, valvo etuasi!” Ja Juudas suostui. Kun Maria kallisarvoisella nardus -voiteella voitelee Jeesuksen, niin Juudas sanoo: ”Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeen sataan denariin ja niitä annettu köyhille?” ”Mutta tätä hän ei sanonut” - selittää Johannes - ”sen tähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sen tähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu.” Joh. 12:5,6.

Mutta miksi Jeesus valitsi Juudaan, kun Hän tiesi, että Juudas tulee noin menettelemään? Ystäväni, miksi Jeesus sinut

valitsi? Miksi Hän teki kanssasi iankaikkisen liiton ja evankeliumillaan sinua valaisee? Näkikö Hän sinussa jotain hyvää, joka Häntä siihen taivutti? Ei, ei. Oman aivoituksensa mukaan, armonsä tutkimattomassa rikkaudessa Hän sen teki. Mutta miksi ei Jeesus estänyt Juudasta tuolta tieltä? Yhtä hyvin voitaisiin kysyä, miksi ei Herra estä sinua ja kaikkia ihmisiä tekemästä syntiä, ettei kukaan joutuisi kadotukseen.

Mutta ilman varoitusta ei Juudas ollut. Varhain jo sai hän kuulla: ”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle.” ”Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen.” Olihan Juudas ollut yksi niistä, joille Jeesus oli sanonut: ”Kuinka vaikea on niiden, joilla on tavaraa, mennä sisälle Jumalan valtakuntaan!” Olihan hänkin mukana, kun opetuslapset hämmästyivät Jeesuksen sanoista, kun ”Jeesus rupesi taas puhumaan ja sanoi heille: 'Lapsset, kuinka vaikea on niiden, jotka luottavat tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan! Helpompi on kamelin mennä neulasilmästä läpi, kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan' ”. Varmaankin se koski kovasti Juudaan omaantuntoon, kun hänkin ”ylen määrin hämmästyti” ja alkoi sanoa: ”Kuka silloin voi pelastua?” Mark. 10:23-27. Mutta Juudas ei muuttanut mieltään. Synti jäi kehittymään sydämessä.

Sinä, joka suosii ja salaa harjoitat jotain syntiä — valhetta, ahneutta, petosta, juoppoutta, haureutta, vihaa, panettelua - oi, jospa ottaisit vaarin varoituksesta. Ulkonainen seurakuntaan kuulumisesi ja toimiminen sen hyväksi ei sinua pelasta. Se vain pelastaa sinut, että olet elävällä uskolla liitetty Herraan Jeesukseen. Riennä pesemään vaatteesi ja valkaisemaan ne Karitsan veressä, että saisit puhtaan sydämen ja uuden, vakaan hengen.

Joka ei parane, se pahenee. Kun Juudas tahtoi pysyä synnissään, alkoi Jeesuksen seurakin tuntua tukalalta. Hän tahtoi päästä Jeesuksesta erilleen. Hän tiesi kuinka katkerasti ylipapit vihasivat Jeesusta. Tämä nyt auttaisi häntä saamaan sekä rahoja taskuunsa että vapautensa. Hän meni ylipappien tykö ja sanoi: ”Mitä tahdotte antaa minulle, niin minä saatan hänet tei-

dän käsiinne? ” ”Ja he maksoivat hänelle kolmekymmentä hopearahaa. Ja siitä hetkestä hän etsi sopivaa tilaisuutta kavaltakseen hänet.” Matt. 26:14-16. Hartaasti koettaa Jeesus vielä tuona ehtoollisyydenä palauttaa hänet. ”Yksi teistä on minut kavaltava”, sanoo Jeesus. Ja kun opetuslapset murheellisina alkavat kysellä: ”En suinkaan minä se ole?” niin olisi luullut Juudaankin sydämen murtuvan; varsinkin kun Jeesuksen hellä, murheesta värisevä ääni huudahti: ”Voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan!” Mutta ei. Saatana meni Juudaan sydämeen. Juudas meni ulos; ”ja oli yö” - paatumuksen, kuoleman rannaton yö. Kohta hän saapuukin opastaen Jeesuksen vihollisia tuohon pyhään lehtoon, jossa hänen polvensa olivat ennen notkistuneet ihmeellisiin rukouksiin ja hänen korvansa kuunnelleet taivaan kieltä. Vielä nytkin tervehtää Jeesus häntä hellästi, sanoen: ”Ystäväni, miksi tänne tulit?” Ja Juudas tervehtää Jeesusta, niin kuin monasti ennenkin — suudelmalla. Syvimmän kunnioituksen ja hellimmän rakkauden vaippaan tahtoo Juudas peittää itseltään ja muilta mustan, hirmuisen syntinsä.

Sinä tuomitset Juudasta. Et löydä kyllin voimakkaita sanoja soimataksesi hänen kauheata tekoaan. Maltahan! Kysele ensin murehtivien opetuslasten kanssa: ”Enhän vain minä liene se?” Sillä Juudaan suku ei ole loppunut. Joka päivä tapaamme Juudas Iskariotin. Hän huutaa veljiensä vikoja maailmalle, paljastaa heidän heikkouksiansa ja opastaa julman maailman murheellisen Jeesuksen kimppuun. Hän istuu Jeesuksen vainoojien ja pilkkaajien keskellä. Äänettömyytensä suutelolla hän kavaltaa Jeesuksen heidän rääkättäväkseen. Hän joutuu väärin profeettojen ja eksyttävien oppien keskelle. Hyvänsuopaisuuden suudelmalla hän kavaltaa Jeesuksen ylipappien ja pakanain käsiin. Hän on seurakunnassa, mutta ei koskaan ilmaise vaikaumustaan. Ja milloin taistelu nousee, hän tahtois kohdata Jeesusta suutelolla ja Jeesuksen vihollisia hyvillä esityksillä. Hän on seurakunnan kokouksissa, muttei hän voi ottaa mitään

tointa vastaan; hän ei voi Jeesukselle edes tomua pyyhkiä, lattiaa lakaista, tulta virittää. Hänellä ei ole varaa Jeesuksen tähden kukkaroansa aukaista, panna autoansa liikkeelle, aikaansa uhraata. Hän on nuorisoliitossa; mutta hän on liian ujo lukemaan kertomusta, taitamaton lausumaan runoa, huonoääninen laulamaan kuorossa. Hän on saarnatuolissa; mutta elatuksen tähden hän ei ajattele Joosefin vammaa. Hän kaitsee sieluja; mutta hänellä ei ole aikaa ottaa vaaria ”kaikesta laumasta”. Hän on kirkkokunnallisissa johtotoimissa; mutta hänestä on tärkeämpää olla valtioviisas, kuin olla hengessä palava ja kestävä rukouksissa. - Aina hänellä on tuo kaunis suutelo, jolla hän kavaltaa Ihmisen Pojan. Ah, sinä kavaltaja! Onhan vihdoin jo sanottava, mitä tuo suudelmasi tarkoittaa! Onhan tuo opetuslapsen viitta jo otettava pois ja paljastettava sieltä kaikkien nähtäväksi - Juudas Iskariot, se joka Hänet kavalsi!

Juudas - kadotuksen lapsi

Kyllä saatana oli Juudaan sydämessä saarnannut: ”Tämä on ovela temppe; sillä Jeesus on kyllä puolustava itseään, ylipapit tulevat yllätetyiksi, roomalaiset saavat pitkännenän, sinä saat rahoja taskuusi ja pääset erillesi Jeesuksen seurasta.” Mutta kun Jeesus on kuolemaantuomittuna ja rääkättynä, niin sallii perkele Juudaan nähdä rikoksensa sen oikeassa laadussa. Tuo synti, joka näytti niin pieneltä, puhkeaa pöyristyttävään tunnus-tukseen: ”Minä kavalsin viattoman veren.” Tuo himottu palkka, joka näytti niin suurelta, polttaa kättä ja kirvelee tuntoa; hän paiskaa ne rahat ylipapin kansliaan niin, että marmorilattia kumisee. Ja kun hän omantuntonsa kauheasta tuskasta valittaa syntiään niille, joiden virkansakin puolesta olisi pitänyt häntä lohduttaa ja neuvoa, niin he vastaavat: ”Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi!” Mutta niinhän ovat sudet: yhdessä ne karkaavat saaliin kimppuun, vaan kun yksi kahakassa haavoittuu, niin ne hyökkäävät sen päälle ja repivät kappaleiksi. Ah, se on

surujen suru, kun tunto oikein herää. Voi niitä, joilla ei silloin ole lohdutusta! Voi niitä, joille ei silloin kaiu: ”Sinun syntisi annetaan anteeksi!”

Epätoivon kauheassa vimmassa kääntyy Juudas pois - pois temppeleistä, pois Jeesuksen luota. Jospa Juudas parka olisi kerrankin katsonut Jeesusta, hänen tähtensä pilkattua, kärsivää Jeesusta! Hän, joka katsoi Pietariin, kun tämä oli Hänet kieltänyt, Hän, joka katsoi ryöväriin, kun hän ristillä rukoili, olisi myös katsonut Juudakseen laupeutensa silmillä. Silloin ei hänen itkunsa olisi ollut epätoivoa, joka tuottaa kuoleman, vaan katumusta, joka koituu pelastukseksi. Ulos yöhön syöksyy Juudas, mäkirinteelle, jossa ehkä oli Jeesukselta kuullut monta armon sanaa; mutta ne ovat nyt kuin koiruoho, kuin Kaikkivaltiaan kirous. Hän sivaltaa nuoran - ehkä juuri kukkaronsa nauhan - ja ripustaa itsensä puun oksaan. Ja kun nuora vihdoin katkeaa, vierii hänen pakahtunut ruumiinsa Hinnomin laaksoon ja hänen kurja sielunsa helvetin vaivaan.

Kallis sielu! ”Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi.” Hyvillä töilläsi ja jumalisuudellasi et pääse taivaaseen - se annetaan armosta niille, jotka pesevät vaatteensa ja valkaisevat ne Karitsan veressä. Mutta sydämesi kovuudella ja epäuskolla pääset kyllä helposti helvettiin. Jos olet langennut niin kuin Juudas, jos murhe ja epätoivo kalvaa, älä Juudaan tavoin karta Jeesusta ja Hänen sanaansa, vaan kavaltajanakin käänny Hänen puoleensa; sillä Hänen tykönänsä on paljon anteeksiantamusta. Hän sanoo: ”Kuka ikinä minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos.” Siinä nimessä, jossa yksin on autuus, siinä veressä, joka pesee lunta valkeammaksi, julistan sinulle kaikki syntisi anteeksi. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

Pietari, itkevä apostoli

”Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.” Matt. 25:75

Kun suuri puu lahoaa sydämeltä, niin se muuttuu ontoksi ja myrskyn tullen kaatuu rytisten maahan. Sellainen on historia Pietarin kyynelillä. Pietarin suuri synty ei ollut ennen harkittu teko niin kuin Juudas Iskariotin, vaan johtui heikkoudesta koetelemuksen hetkenä. Ei se liioin ole jokin erillinen synty, vaan syntiketju, kompastusten sarja Pietarin syöksyessä alas mäkeä lankeemuksen syvimpään rotkoon. Kuinka monta löytyykään tuolta polulta, jolle Pietari astui! Ja kuinka harvoja löytyy tuolta, missä Pietari itkee katkerasti! Onpa meillä siis erityinen syy tutustua tähän lankeavaan ja nousevaan Pietariin.

Pietarin lankeemus

Pietarin ylpeys on se ensimmäinen harha-askel, josta johtuivat kaikki toiset. Sillä ”ylpeys käy lankeemuksen edellä.” San. 16:18. Kun Jeesus puhuu opetuslapsilleen, miten he kaikki tulisivat pahentumaan Häneen, niin Pietari itsevarmana kerskuu: ”Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan minä.” Mark. 14:29. Tässä kauniissa lupauksessa on surullinen virhe: Pietari ei enää luota Jumalan varjelemaan armoon, vaan omaan itseensä. Ja ”missä meidän voimamme alkavat, siellä Jumalan voima loppuu(Luther). Ei kellään ole surkeampaa turvaa kuin sillä, joka turvaa omaan itseensä. Ja kuitenkin tuo itseluottamus hiiptii niin helposti sydämeemme. Me luulemme itse jotakin olevamme ja unohdamme, ettei ole mitään syntiä, jota emme olisi jo tehneet tai tekisi ilman Jumalan armollista varjelusta. Suurin syntinen, suurin pyhä - heidät erottaa vain kaksi sanaa: Jumalan armo. Pietarin ylpeys ilmenee muutenkin: Vielä tuona ikimuis-tettavana ehtoollisyydellä olivat opetuslapset kiistelleet siitä, kuka heistä on suurin. Pietarin ääni varmaankin kuului toisten ylä-

puolella, kun hän rehenteli hyvistä puolistaan ja moitiskeli toisia. Kuinka on meidän laitamme? Sama riita toistuu niin usein. Kuka on mielestään tehnyt enemmän työtä kuin toiset, kuka on mielestään paljon kykenevämpi ja tekee monta vertaa paremmin, kuka on uhrannut enemmän, kuka on valistuneempi, kuka elävämpi ja palavampi, kuka hurskaampi, kellä paremmat lapset jne. Kuka osaakaan, niin kuin sinä itse, ylpeä kristitty, kertoa kaikki hyvät puolesi!

Pietarin ylpeys tulee vihdoin niin julkeaksi, että hän vastustaa itse Jeesuksen sanoja. Mark. 14:31. Kuka voisikaan auttaa sitä ihmistä, jota ei kukaan kelpaa neuvomaan eikä ojentamaan! Katkeran kokemuksensa perusteella Pietari kirjoittaa meille: ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytyä siis Jumalan väkevän käden alle, jotta hän ajallaan teidät ylentäisi.” 1 Piet. 5:5, 6.

Pietarin uneliaisuus on hänen toinen kompastuksensa. Kun Jeesus vetäytyi Getsemanen yrttitarhaan, otti hän mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ja sanoi heille: ”Olkaa tässä ja valvokaa”. Siellä taistelee Jeesus suurta taisteluaan maailman syntien alla verihikeen asti. Kun Hän tuli opetuslasten luo, niin Hän ”tapasi heidät nukkumasta, ja sanoi Pietarille: 'Simon nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa?'" Vielä kahdesti tulee Hän heidän tykönsä ja tapaa heidät nukkumasta. Ihmettelkö, kuinka Pietari saattaa nukkua, vaikka hänen rakas Herransa on niin suuren tuskan ja murheen alla, että hän hikoilee verta? Ihmettele sitä, kuinka sinä saatat olla niin kylmä ja välinpitämätön, kun Kristuksen kärsimyksistä saarnataan. Vielä tänäkin päivänä löytää Herra Jeesus opetuslapsiaan - ehkä sinutkin - nukkumasta. Unelias kristitty ei jaks seurata asioita ympärillään: seurakuntansa tarpeita hän ei tunne, kirkkokuntansa tarpeita vielä vähemmän; opin asioihin hän ei jaks syyntyä, rakkauden töihin hän ei sano kykenevänsä. Kun on kysymyksessä jokin hyvä hanke seurakunnan aineelliseksi tai hengelliseksi rakennukseksi, ei hän siihen innostu. On kysy-

myksessä lähetystyö, mutta ei hän kertaakaan rukoile sen puolesta, ei askeltakaan ota sen puolesta, ei edes perheensä piirissä. Niin kuin se isä, joka nukkui harjanteella sillä välin kun hänen pienokaisensa horjahti rinteeltä alas rotkoon, niin hänkin nukkuu, vaikka lapsensa ja veljensä evankeliumin puutteessa luisuvat helvettiin. Pakanoiden hätää hän ei huomaa eikä ajattele. Unelias kristitty ei jaksa kuunnella, hänen paikkansa Herran huoneessa on usein tyhjänä; harvoin hän lukee Jumalan sanaa kotonaan. Miksi ei hän halua ostaa terveoppisia hengellisiä kirjoja? Miksei hän tahdo, tilata sellaisia lehtiä ja julkaisuja? ”Ei tule luetuksi”, hän sanoo. Miksi ei hän ota osaa hengelliseen keskusteluun? Uni, uni painaa silmäluomia. Unelias kristitty ei jaksa puhella; eihän hän enää aloita keskustelua autuuden asioista, pikemmin karttaa sitä; ei hänellä ole Jumalalle puhumista. Oi sielu, nukutko Pietarin kanssa?

Pietarin väärä kiivaus on hänen kolmas kompastuksensa. Kun Kristus vangitaan, niin Pietari havahtuu ja alkaa kerrankin puoltaa Jeesusta. Mutta voi, Jeesuksen on häntä heti nuhdeltava: ”Pistä miekkasi tuppeen.” Joh. 18:11. Pietari on erehtynyt väärillä aseilla ajamaan Jeesuksen asiaa. Niinhän tekevät ylpistyneet ja uneliaat kristityt. Kun joku herjasi Herran omia ja pilkkasi uskoasi, annoit ehkä samalla mitalla ”sanan sanasta ja kaksi parhaasta”. Kun tuli väittelyä opinasioista, niin miksi sinä, joka tahdot pitäytyä terveelliseen oppiin, et voittanut vastaansanojaa puolellesi? Kun syntyi erimielisyyttä seurakunnassa ja sinä olit oikean asian puolella, niin miksi panettelit toisia? Miksi arveluttavilla keinoilla tahdoit koota seurakunnalle rahaa tai jäseniä? Oi, Jeesus häpeää kaikkea tuota intoa ja tointasi Hänen hyväkseen. Nuo lihalliset aseet, viha, panettelu, kiivasuus, kosto, kavaluus, keinottelu, Jeesus ei tahdo niitä; Hän ei siunaa sellaista työtä. Perkele sanoo, että tarkoitus pyhittää kei-not. Mutta Jeesus sanoo: ”Pane miekkasi takaisin tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat.” Matt. 26:52.

Pietarin neljäs harha-askel oli se, että hän ”seurasi etäältä” Jeesusta (Luuk. 22:54). Kuinkapa voisikaan itseensä luottava, unelias, väärillä aseilla sotiva kristitty olla lähellä Jeesusta? Pietari ei enää näe Jeesuksen kasvoja, ei kuule Hänen ääntänsä. Vihollisjoukko on hänen ja Jeesuksen välillä. Hän ei ole Jeesuksen seurassa eikä Jeesuksen vihollisten seurassa, vaan nilkuttaa kahtaalle. Miten on sinun laitasi? Vierostatko sinä hengellisiä asioita, rukousta, laulua, autuuden tunnustusta? Ovatko elämäsi ilot tai surut, nuo monet maailman asiat, tai ehkä joku ihminen tulleet sinun ja Jeesuksen välille? Etkö enää kuule Hänen ääntänsä? Etkö näe Häntä, tähtesi kärsivää Jeesusta? Oi, jospa astuisit lähemmäksi, viljelisit sanaa ja sakramenteja! Sil-lä etäältä seuraten eksyt Jeesuksen vihollisten joukkoon.

Pietarin astuminen Jeesuksen vihollisten nuotiolle lämmittelemään oli hänen viides ja syvin kompastuksensa. Siellä hän kieltää Jeesuksen; kieltää toisen kerran rohkeammin; kieltää kolmannen kerran kiroten ja vannoen. Oi, jospa me oppisimme Pietarista! Mutta vielä rientää nuori kristitty Jeesusta pilkkaa-vain ilotulituksille. Vielä rientää utelias kristitty väärrien oppien virvatulille. Vielä hiipii Jeesuksen opetuslapsi maailman nuoti-oille. Voi, tuo seura on synkempää kuin mikään yksinäisyys; tuo lämpö kylmempää kuin mikään halla; tuo valo pimeämpää kuin raskain yö. Siellä et voi tunnustaa Jeesusta. Vaitiolollasi jo kiellät Hänet. Ja muista: ”Jos me kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät.” Oi, unelias, maailmallinen kristitty! Sinä sanot voivasi istua, missä pilkkaajat panevat pilkkojansa; mutta ilmaisiko puheesi, että olet galilealainen? Sanot voivasi nauttia maailman huveista; mutta tunnustatko olevasi Jeesuksen ope-tuslapsi? Sanot voivasi olla vuorovaikutuksessa harhaoppisten kanssa; mutta paljastitko koskaan heille heidän erhetyksiään? Kolmasti, ehkä kolmekymmentä kertaa olet jo niillä nuotioilla Hänet kieltänyt.

Pietarin nousemus

Kyllä monet ovat langenneet Daavidin ja Pietarin tavoin, mutta harvat ovat nousseet niin kuin he. Sinä, joka olet lankeemuksen tilassa, sinä, joka olet astunut Pietarin poluille, tarkkaa nyt hänen nousuaan, käy Pietarin kanssa itkemään syntejäsi,

”ettei yö iäisyyden kauhea
iäiseksi itkuks päälles lankea”.

Pietari heräsi synnintuntoon. Kukko saarnasi Pietarille parannusta. Jeesuksen katse sulatti sydämen. Kukon laulu johti hänen mieleensä Jeesuksen sanat. Usein Jumala käyttää elämäntapahtumia avatakseen tunnon kuulemaan lakinsa nuhteita. Ukkosilma oli nuorelle Lutherille herätysaarnaaja. Jumalattoman vaimon nuhde herätti Bunyanin omantunnon. Monta, monta elämäntapahtumaa, pientä ja suurta, on Jumala lähettänyt sinullekin, että havahtuisit tarkkaamaan tilaasi. Ovatko ne mitään vaikuttaneet? Ennen kaikkea oli Jeesuksen katse Pietarille voimakas herätysaarna. Siinä oli jotain niin säälivää, niin kysyvää, niin sydämeen tunkevaa, että Pietari murtuu kyyneliin. Jumalan kasvot kohtaavat meitäkin Raamatun sanassa. Se herättää. ”Eikö minun sanani ole niin kuin tuli? sanoo Herra, ja niin kuin vasara, joka halkaisee kalliot! ” Jer. 23:29. Varsinkin Kristuksen piinan katseleminen herättää meidät, kuten Pietarin, tuntemaan turmeluksemme:

”Ken itkemään nyt syntejään Ei särkyis tuota nähden, Herra näin käy kärsimään Syntiemme tähden! ” (Vk. 59:4).

Pietari katui syntiään. ”Hän syöksyi ulos” ja ”itki katkerasti”. ”Saattaa olla katumusta ilman kyyneliä ja kyyneliä ilman katumusta. Mutta Pietari oli vilpiton. Hänen kyynelensä olivat todellinen ilmaisu siitä surusta ja häpeästä, mikä raateli hänen sydäntään.” Kallioinen, vahva Pietari itkee hillittömästi. Kerrotaan, että aina jälkeenpäinkin, kun Pietari kuuli kukon laulun,

hän kyyneltyi. Ja sinäkö voit olla itkemättä? Itkit lapsena, kun parhaat vaatteesi tahrasit; itke nyt sitä, että seisot saastaisissa vaatteissa Jumalan edessä! Itkit sitä, kun välit ystävän kanssa rikkoontuivat; sitäkö et itke, kun välit ovat rikki Jumalan kanssa? Itkit, kun ajallinen vahinko kohtasi; etkö sitä itke, kun päälesesi lankeaa iankaikkinen vahinko? Kuviteltu surkeus, jonka kirjailija esitti, mursi mielesi. Tässä on oma surkeutesi, ei kuviteltu, vaan todellinen, paljon kauheampi kuin kukaan osaa ajatella. Oi, mene siis ulos ja itke katkerasti. Anna kyyneltesä vuotaa, anna sydämesi särkyä! ”Itkekää itseänne ja lapsianne.” Luuk. 23:28. Ei surusi kyllä voi yhtäkään syntiä sovittaa; ei itkusi yhtään tahraa pestä eikä sinua tehdä sen enempää mahdolliseksi Jumalan armoon. Mutta:

”Ne ovat tarpeelliset, ett' sydän aukeisi
Ja aarteet taivaalliset omikseen ottaisi”.

”Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu.” 2 Kor. 7:10.

Pietari uskoi synnit anteeksi. Jeesus oli rukoillut, jotta hänen uskonsa ei puuttuisi. Siksi hän saattoi suuressa surussaan pahan omantunnon ja lain soimausten alla turvata Jumalan laupeuteen. Herra Jumala on erityisesti tällaisten sielujen lohdutus. Hän sanoo heille: ”Ole hyvässä turvassa: sinun syntisi ovat anteeksiannetut.” Niinpä enkelikin pääsiäisaamuna käski vaimoja erityisesti Pietarille mennä sanomaan, että Jeesus on noussut ylös (Mark. 16:7), että Pietarinkin synti oli nyt siis sovitettu ja annettu anteeksi. Ja miten liikuttava se hetki mahtoikaan olla, kun ylösnoussut Vapahtaja ilmestyi Pietarille erikseen! Sinä murheellinen sielu, käännä katseesi tähän Jumalan Karitsaan. Hän sovitti sinun syntisi. Ne ovat totisesti anteeksi annetut. Vaikka et sitä voikaan uskoa niin kuin mielelläsi tahtoisit, on se kuitenkin tosi. Kristus on ottanut päällensä sinun syntisi, ki-

rouksesi ja onnettomuutesi; Hän on kärsinyt, kuollut ja ylösnoussut. Autuas olet nyt sinä, jonka vääryydet ovat anteeksi annetut; sinä, jonka synnit ovat peitetyt; sinä, jolle Herra ei lue rikkomuksia. Varma on se sana: ”Hän on verellään meidät synneistämme päästänyt.” Hän on jo päästänyt, on jo antanut anteeksi; ei vain Pietarille, vaan meille, sinulle, hän antoi anteeksi; ei töilläsi, ei parannuksellasi, vaan verellään hän on sinut synneistäsi päästänyt. Oi, usko se!

Näin siis langennut Pietari nousi jälleen. Hän palasi ja vahvasti veljiensä. Ei ollut enää itseluottamusta, kun hän murheellisenä sanoi Jeesukselle: ”Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Joh. 21:17. Ei ollut enää kiistaa, kuka suurin olisi, kun hän nöyränä alistuu julkisesti Paavalin nuhdeltavaksi (Gal. 2:11). Ei ollut enää uneliaisuutta, kun hän kirjoitti: ”Olkaa valppaat ja raittiit rukoilemaan.” 1 Piet. 4:7. Ei ollut enää väärää aseita, kun hän saarnasi Ristiinnaulittua niin voimallisesti, että kolmetuhatta Jeesuksen entistä vainoojaa tuli uskovaksi. Ei hän enää seurannut etäältä, kun hän saattoi sanoa: ”Tietäen, ettette ole millään katoavaisella ette hopealla ettekä kullalla lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.” 1. Piet. 1:18,19. Ei hän enää kieltänyt, vaikka oli vankina ja ruuskittuna; ja kun hänet tuomitaan ristiinnaulittavaksi, niin hän pitää liian suurena kunniana kuolla samalla tavalla ristiinnaulittuna kuin hänen Vapahtajansa. Niinpä hänet naulitaan ristiin pää alaspäin! Miehuullisesti hän kärsii hirvittävän marttyyrikuoleman. Nyt ovat Pietarin kyyneleet muuttuneet iankaikkiseksi iloksi. Niin sinäkin, kristiveljeni ja -sisareni - kuten Pietari kirjoittaa - vähän aikaa kärsittyäsi, saat iloita kirkastetulla ja sanomattomalla ilolla. Amen.

Simon, ristinkantaja

”Ja he pakottivat erään ohikulkevan miehen, Simonin, kyreneläisen, joka tuli vainiolta, Aleksanderin ja Rufuksen isän, kantamaan hänen ristiään.” Mark. 15:21.

Simon Pietari oli luvannut mennä vaikka kuolemaankin Jeesuksen kanssa. Kuinka toisin hänen kävi, sen olemme jo saaneet nähdä. Jumalalla oli kuitenkin toinen Simon, joka tavallaan otti hänen paikkansa. Nähtävästi Simon kyreneläinen ei ollut Jeesuksen seuralaisia, vaan oli hurskas juutalainen, joka odotti Israelin lunastusta. Hän monien muiden kansalaistensa kanssa asui kaukana Välimeren rannoilla, Kyrenessä, Pohjois-Afrikassa. Sieltä saakka, Mooseksen lakia noudattaen, hän oli tullut pääsiäisjuhille Jerusalemiin. Yönsä hän lienee viettänyt jossakin kaupungin liepeillä, koska tähän aikaan oli kaupungissa tungos, ja oli nyt tulossa juhlille. Jumalan ihmeellisestä sallimuksesta hän kulkee juuri niitä kujia ja katuja, jotka johtavat hänet ”tuskien tielle”, missä Jumalan Poika vaivalloisesti, nääntyneenä vaeltaa. Osoittiko Simon tätä valvomisista, ruoskimisista ja räökkäyksistä ruumiillisesti uupunutta Jeesusta kohtaan jotain myötätuntoa Jeesuksen horjuessa raskaan ristinsä alla, sitä emme tiedä; mutta sotamiehet pilanpäiten pakottivat hänet nostamaan olalleen Jeesuksen ristin tyvipään, mikä oli keveämpi, ja kantamaan sitä Jeesuksen perässä Golgatalle. Näin tulee Simonista ristinkantaja, niiden lukemattomien esikuva, jotka ovat ottaneet ristinsä joka päivä ja seuranneet Jeesusta.

Jeesus kantaa ristiä meidän tähtemme

Luokaamme katsaus siihen näkyyn, mikä Simonia kohtasi, kun hän risteyksessä kääntyi sille kadulle, mikä nyt kantaa nimeä ”Via Dolorosa”, ”Tuskien tie”. Tämä katu on Jerusalemin

pohjoispuolella kulkien idästä, Pilatuksen oikeussalista, länteen, Golgatan kummulle. Siinä kulkee rähisevä kansanjoukko: sotilaat kuljettaen vankeja teloituspaikalle, juutalaiset johtomiehet verenhimoisessa kiihkossa, uteliaat sivustakatsojat ja vihdoin hurskaat vaimot itkien ja valittaen. Kaikkien huomio on kiintynyt tuohon yhteen, joka hoipertaa raskaan ristinsä alla. Edellisen iltayön on Jeesus valvonut, itkenyt, kärsinyt pyhässä sielussaan tuskia, joita ei yksikään voi kuvitella. Hänen oma rakas opetuslapsensa on kavaltanut Hänet. Toinen on Hänet kieltänyt. Yösydännä on Hänet tuotu vankina Sanhedrinin (seitsemänkymmenen vanhimman) eteen ylimmäisen papin viirastoon. Tuossa pilaoikeudessa - eihän oikeutta käydä yösydännä - on Hänet törkeiden valhetodistusten perusteella tuomittu kuolemaan. He ovat rääkänneet Häntä koko aamuyön; pieksäneet nyrkein ja syljeskelleet Hänen kasvoilleen. Aamulla varhain he ovat kuljettaneet Hänet Pilatuksen eteen. Sieltä Hänet on raahattu Herodeksen eteen, joka luulee Häntä loihtijaksi ja toivoo näkevänsä jonkin ihmeen. Sieltä Hänet tuodaan taas pilkattuna Pilatuksen tykö. Pilatus tahtoi vapauttaa Hänet, mutta kun juutalaisten raivo yltyy, hän antaa Jeesuksen ruoskittavaksi. Jeesuksen jalat ja kädet köytetään matalaan paaluun, koukistunut selkä paljastetaan, ja roteva sotamies ottaa ruoskan, nahkasiimaisen, jossa oli solmuja, rauta-, lyijy- tai luupaloja. Mies lyö voimiensa takaa niin kauan kuin jaksaa, sitten toinen lyö. Veri pulpahtelee syvistä haavoista, kun ruoska kiehertelee Hänen pyhän ruumiinsa ympäri. Nyt sotamiehet heittävät hänen ruhjotuille, verisille harteilleen purppuraviitan; punovat orjantappuroista piikkikruunun - itämaisissa orjantappuroissa on pitkät okaat - ja painavat sen Hänen päähänsä veren valuessa Hänen syljetyille, hikisille kasvoilleen. He panevat ruo'on Hänen käteensä ja kumartavat pilkallisesti. Sitten he syljeksivät ja pieksivät Häntä. Toivossa, että juutalaisissa heräisi säälintunto, asettaa Pilatus Jeesuksen tällaisessa surkeassa asussa heidän eteensä ja sanoo: ”Katso ihmistä! ”

Mutta he kirkuvat kurkuntäydeltä: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!” ja raukkamainen Pilatus antaa Hänet heidän käsiinsä. Kaksi hirrenpätkää köytetään ja naulataan ristiksi, teloitusvälineeksi. Tämä Hänen on nostettava verta vuotavalle olalleen ja kannettava tuota hirvittävää piinavälinettä, johon Hänet nauhlitaan, mestauspaikalle. Oi, kuka ihminen olisi voinut kestää tätä! Jeesuksen synnitön ruumis, joka on kuitenkin lihaa ja verta, vihdoinkin nääntyy. ”Sillä niin runneltu, ei enää ihmisen kaltainen, oli Hänen muotonsa, Hänen hahmonsakaan ei ollut ihmislasten hahmo.” ”Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peitivät.” (Jes. 52:14; 53:3). Tällaisena kohtaa Hänet Simon kyreneläinen.

Ja tämä ristinkantaja on Herra Jumala, Kaikkivaltias. Noiden kasvojen edessä olivat enkelit pyhässä pelossa peittäneet kasvonsa. Nuo korvat ovat saaneet kuulla taivaiden ylistyslauluja. Nuo silmät ovat katselleet Isän Jumalan kirkkautta ja kunnia. Tuo suu on kutsunut olemattomat olemaan. Kaiken Luoja on kaikkia luotuja alempana. Kaikkien Herra on vankien vankina. Hän, joka on voinut kaikkia auttaa, ei vain auta itseään. Oi, ei Simon käsittänyt tätä näkyä. Ja kuka meistä sen oikein käsittäisi?

Mutta meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden rangaistus kohtasi Jeesusta. Hän on vankina, että me pääsisimme synnin ja kuoleman vallasta. Hän itkee, että meidän ei tarvitsisi iäti itkeä. Häntä häväistään, että me emme joutuisi iankaikkiseen pilkkaan ja häpeään. Häntä lyödään ja vaivataan, että me säästysisimme helvetin vaivoista. Pilaoikeus tuomitsee Hänet, että Jumalan vanhurskas oikeus ei meitä tuomitsisi. Maa kiroaa Häntä, että taivas voisi meitä siunata. Hän ei löydä yhtään sääliä eikä armahdusta, että me löytäisimme aivan armollisen ja lepytetyn Jumalan. Hänellä on piikkikruunu, että me saisimme elämän kruunun. Hänet riisutaan, että me tulisimme puetuiksi. Häntä ei yksikään lohduta, että meillä olisi iankaik-

kinen lohdutus. Hän kulkee kuolemaan, että me kulkisimme elämään. Häntä kuolemassa saartavat Belialin ojat, Baasanin härät, että meidän kuolinvuodettamme ympäröisivät taivaan enkelit. - Oi, Jeesuksen risti! Sinä olet se puu, joka muutat maakeaksi nämä Maaran karvaat vedet (2 Moos. 15:25). Sinä olet se sauva, joka halkaisee Punaisen meren pauhaavat aallot. Sinä olet se Aaronin kukkiva sauva. Sinä olet se erämaan paalu, johon lohikäärmeen puremat luovat kuolevan katseensa. Sinä olet se uusi elämän puu, jota ei enää vartioi enkelin välkkyvä miekka, vaan jonka hedelmästä saamme syödä ja elää iankaikkisesti. Kiitos, Jeesus, kun kannoit ristin meidän tähtemme! Mutta myös

Meidän tulee kantaa ristiä Hänen tähtensä

”Kristityn ilman ristiään ei Herra olla anna.” Kristitty on ristitty. Niin kuin Simon tässä kantaa ristiä Jeesuksen perässä, niin on tehtävä jokaisen elämän tien matkamiehen. ”Joka ei kannata ristiään ja seuraa minua”, sanoo Jeesus, ”ei se voi olla minun opetuslapseni.” Luuk. 14:27. Mutta kaikki risti ei ole Jeesuksen ristiä. Kun ihminen kärsii pahan sisunsa, oikkujensa, ajattelemattomuutensa ja pahuutensa vuoksi, kun hän saa sovitaa rikkomiaan luonnon lakeja, ei hän suinkaan kannata Jeesuksen ristiä. ”Älköön kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana, tai pahantekijänä, eikä sen tähden, että hän sekaantuu hänelle kuulumattomiin, mutta jos hän kärsii kristittynä, niin älköön hävetkö.” 1 Piet. 4:15,16. Rohkenitko seistä Jumalan sanan mukaisissa vakaumuksissa vastoin vainoa, parjausta, vahinkoa; menetitkö maallisia etuja ja ystäviä totuuden tähden; luovuitko ajallisesta hyvästä tehdäksesi tosi hyvää; valitsitko mieluummin epämuukavat ja ahtaat olot evankeliumin työssä kuin muukavat päivät muussa asemassa. Kärsitkö pilkkaa ja tappiota sen tähden, että uskot ja tunnustat Jeesusta - se kaikki on Jeesuksen ristiä.

Mutta kun Herra sanoo: ”Joka ei ota ristiään joka päivä”, niin Hän tarkoittaa ei ainoastaan sitä, että me Hänen tähtensä kärsimme, vaan myös kaikkia niitä koettelemuksia ja suruja, joita Hän kunakin päivänä päällemme laskee. Nämä ristit, joita Herra antaa omilleen, ovat lukemattomat. Väliin sairaus, kuolemantapaukset, köyhyys, aineelliset vahingot; väliin onnettomuudet, monista eri syistä johtuva harmi ja mielipaha; milloin taas kiusaukset, jokin heikkous, puolison, vanhempain tai lasten taholta johtuva murhe ja vaiva; milloin on se ulkonainen ja kaikkien nähtävä, milloin sisäinen ja salainen, ettemme taida sitä edes kellekään ihmiselle kertoa. ”Katso”, sanoo Herra, ”minä olen koetellut sinua kärsimyksen pätsissä.” Jes. 48:10. Sillä ”monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan.” Apt. 14:22.

Risti on lihalle ja verelle vastenmielistä. Simonista sanotaan, että ”he pakottivat” hänet kantamaan sitä. Kristuksessa, vaikka hän on synnitön, liha huokaa: ”Menköön minulta pois tämä kalkki”, mutta altis henki sanoo: ”Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.” Suuri apostoli rukoilee, että pistin otettaisiin pois hänen lihastaan. Ja Hebrealaiskirjeessä sanotaan, että ”mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi” (Hebr. 12: 11). Niin sallii Jumala useinkin, että perkele ja maailma pakottaa meitä kantamaan ristiä, jota emme muuten kantaisi. Risti on kärsimystä. Simon kärsii mielessään. Kuinka masentavaa toisten nauraessa olikaan ottaa tuo mestausväline ja kulkea kahden ryövärin kanssa teloituspaijalle aivan kuin olisi ollut yksi heistä! Niin nöyryyttävää ja masentavaa on risti meidänkin ylpeälle luonnollemme. Simon kärsii ruumiissaan. Miten tuskallista lähteä nyt kävelemään tuo matka taaksepäin, kun oli muitakin toimia, vieläpä kantaa kuormaa olallaan. Niin tuo risti lihalle, tuskia, suurta haittaa ja hankaluutta ja näyttää vievän kulkumme aivan taaksepäin. Simon kärsii sielussaan. Hänhän koskettuaan murhavälineeseen tuli lain mukaan saastaiseksi eikä saanut ottaa osaa

varsinaisiin suuriin juhliin, joita varten oli niin pitkän matkan takaa tullut. Näin risti näyttää tekevän meidätkin kykenemättömiksi Jumalaa palvelemaan tai ottamaan osaa Herran kansan harrastuksiin; se näyttää riistävän uskon ja Jumalan sanan lohdutuksen. Se näyttää panevan kaikki sekasortoon ja talleavan koko elämämme maahan. Silloin me murisemme sydämemme tuskasta, emmekä voi käsittää, miksi meille pitäisi näin käydä. Liha käy kärsimättömäksi ja napisee, ja järki selittää sen Jumalan ankaruudeksi ja julmuudeksi.

Mutta risti on suurta Jumalan armoa ja hyvyyttä. ”Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa.” Jos me olisimme ilman kuritusta, niin me olisimme äpärät emmekä oikeat lapset. (Hebr. 12:5-11). Simonille ristin kantaminen toi suuren siunauksen. Se toi hänet lähelle Jeesusta. Kuva ”kipujen Miehestä” painui haihtumattomasti sydämeen, ja vilpittömästä israelilaisesta tuli vilpittön kristitty. (Vrt. Simeon eli Simon, Apt. 13:1). Vieläpä hänen pojistaankin tuli jaloja ja huomattuja kristittyjä, joita Markus tekstissämme mainitsee kristityille hyvin tuttuina henkilöinä ja joita mainitaan muuallakin Raamatussa (Room. 16:1) ja kirkkoisissä. Ristin alla opimme vasta oikein tuntemaan Jeesuksen. Ristin alla opimme ohjaamaan toisia, niin kuin Simon perhettään, Jeesuksen luo. Risti kuolettaa maiset jäsenemme. Sen alla opimme rukoilemaan, uskomaan, odottamaan Herraa. Niin kuin laiva ilman pohjalastia kellahtaisi kumoon ja uppoaisi, niin kävisi kristityn ilman ristiä. Niin kuin palmu kasvaa painon alla, niin ristin alla kasvaa kristitty arnessa ja Jeesuksen tuntemisessa.

”Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee” (Hebr. 12:5). Maljassasi ei ole yhtään liikaa pisaraa; tielläsi ei ole yhtään tarpeetonta piikkiä; taakassasi ei ole turhaa painolastia. Jumalan lasten sanakirjassa ei ole sanaa: ”vastoinikäyminen.” Sillä ”kaikki myötävaikuttaa niiden parhaaksi jotka rakastavat Jumalaa.” Room. 8:28.

Jaakob luulee menevänsä murheella hautaan Joosefin tähden, ja kuitenkin juuri siten tulee Joosef olemaan hänen vanhuutensa runsain ilo. Israelin äidit itkevät Egyptissä surmattuja lapsiaan, ja kuitenkin juuri siten he saavat johtajan, joka tuo heidät orjuuden maasta. Maria itkee kovin Jeesuksen tyhjää hautaa ja kuitenkin juuri se on sittemmin hänen ilonsa. ”Syvyydestä”, sanoo David, ”minä huudan Sinua, Herra” (Ps. 130:1). ”Tulesa”, sanoo Pietari, ”kulta koetellaan” (1 Piet. 1:7). ”Jos kärsimme yhdessä”, sanoo Paavali, ”saamme hänen kanssaan myös hallita” (2 Tim. 2:12). ”Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole minkään arvoisia sen kirkkauden rinnalla, joka on ilmestyvä meihin.” Room. 8:18.

Oli mies, joka ristinsä alla kävi kovin kärsimättömäksi, nappasi Jumalaa vastaan ja tahtoi saada ristin, joka olisi hänelle sopivampi. Eräänä yönä hän näki unta: Oli suuri kasa ristejä, puita, rautaisia, kultaisia, kaiken näköisiä ja kokoisia. Hänelle sanottiin, että hän saisi valita niistä parhaimman. Hän koetteli yhtä ja toista. Vihdoin hän löysi yhden, joka tuntui keveämmältä ja sopivammalta kuin kaikki toiset. Hän valitsi sen. Mutta kantaessaan hän huomasi, että se oli juuri hänen oma ristinensä, jonka vuoksi hän oli ollut niin kovin kärsimätön. Oma ristisi on parhain sinulle. Niin kuin Simon, anna Jeesuksen kantaa sitä raskaammasta päästä ja kulje Hänen jäljessään. Heitä kuormasi Herran kannettavaksi.

”Ristis paino - senhän Herra
hetkeks aikaa sulle suo —
poistuu, kun käyt Golgatalle
Jeesuksemme Ristin luo”. Amen.

Dysmas, tulesta temmattu kekäle

”Ja hän sanoi: 'Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi'. Niin Jeesus sanoi hänelle: 'Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kansani paratiisissa.'”

Luuk. 23:42,43.

Että kurja ryöväri pääsee ensimmäisenä Jeesuksen voittovaunuissa paratiisiin riemuun, se on jotain sanomattoman lohdullista. Se enemmän kuin mikään muu auttaa meitä uskaltamaan Jumalan armoon. Sillä emmepä me todellakaan ole tätä ryöväriä paremmat. Sen Jumalan laki ja omatuntomme meille todistaa. Vähempi armo ei meille riittäisi. Olemme antaneet tälle ryövärielle nimen Dysmas. Sitä nimeä emme tosin tapaa Raamatusta, mutta kylläkin vanhoista kirkkoisista. Kun nyt tutkistelemme tätä kuolevan ryövärin ja kuolevan Jeesuksen välistä keskustelua, niin saakoon se kirvoittaa meitä, kuoleman lapsia, sen elämän omistukseen, minkä Jeesus antoi ryövärielle. Huomiomme kohteena on ensiksi:

Ryövärin synty

Nämä miehet, jotka Jeesuksen kanssa ristiinnaulittiin, eivät olleet tavallisia kansalaisia, vaan rikollisia, roistoja. murhamiehiä, joilta kenenkään omaisuus ja henki ei ollut turvassa. He olivat kuluttaneet vuotensa, kykynsä ja voimansa saatanaan hirmuisissa urakatöissä. Vanhan perimätiedon mukaan oli puheena oleva rikollinen apostoli Juudas Iskariotin veli. Jos niin on, kuinka ihmeellistä, että toisesta tulee apostoli ja toisesta roisto ja murhamies; ja kuitenkin apostoli joutuu kadotukseen ja ryöväri tulee autuaaksi; yksi syöksyy taivaasta helvettiin, toinen nousee helvetistä taivaaseen. Sillä Dysmas on nyt tosin jo helvetin esilieikeissä. Hänen jumalaton elämänsä on päätty-mässä kauhealla kuolemalla. Esivalta, turvatakseen itseään ja

alamaisiaan, on jumalallisen säädöksen mukaan oikeutettu toimittamaan hänet pois päiviltä. Hänen syntinsä ovat saattaneet hänet ilmi, Jumalan tuomiot ovat langenneet hänen ylitseen ja hän saa jo ajassa niittää, mitä on kylvänyt.

Pahuudessaan he ovat paatuneet. Ponnistaen viimeiset voimansa molemmat ryövärit vielä ristillä riippuessaan pilkkaavat Jeesusta. (Matt. 27:44; Mark. 15:32). Epäilemättä oli Jeesuksen käytös ollut niin erilainen kuin heidät, että he eivät saata olla syytämättä Hänen päälleen kovan sydämensä katkeruutta. Hän ristiinnaulittaessa olivat kirkuneet kiroten; Jeesus oli ollut äänetön. He olivat uhanneet räökkääjiään; Jeesus oli rukoillut heidän puolestaan. He olivat olleet kärsimättömät, Jeesus kärsivällinen. Se tuntuu helpottavan nyt heidän tuskaansa, kun he saavat yhtyä pilkkaamaan Häntä, joka on niin erilainen kuin muut ihmiset, jolle ohikulkevaisetkin päätään nyökyttelevät.

Sanotko: Miten kova saattaa olla ihmissydän? Se on tosin ihmeteltävää. Ja kuitenkin me kohtaamme sellaisia sydämiä joka päivä. He eivät ainoastaan pilkkaa Häntä, jonka toiset ripustivat puun päälle, vaan itse toistamiseen ristiinnaulitsevat Hänet synneillään. He eivät ainoastaan ivaa Hänen tuskiaan, vaan tallaavat Hänen verensä jalkojensa alle. Dysmas saattoi vain lyhyen hetken pilkata kärsivää Lunastajaa, sinä olet ehkä voinut tehdä sitä koko elinaikasi. Dysmas näki Hänet ehkä vasta elämänsä viime päivänä ja oli tietämätön; sinun eteesi on Pyhä Henki maalannut Hänet jo lukemattomat kerrat. Ja ehkä vieläkään et omista Häntä; vieläkään et ole pessyt vaatteitasi Hänen veressään! Kuinka hirvittävää synty on, kuinka kova ihmissydän!

Ryöväriin katumus

Mutta ihmeellinen on Jumala: Ryöväriin sydämeltä hänen viimeisinä hetkinään murtuu paksu jää. Nyt kun hänen voimansa riutuvat, kun hirvittävät ruumiin tuskat lähenevät loppuaan,

nyt alkavat paljoo hirmuisemmat tuskat raadella hänen sieluun. Hänen on nyt pian astuttava sen vanhurskaan Jumalan tuomittavaksi, jonka kaikki käskyt hän on niin häpeällisesti rikkonut. Mikä saattoi hänen sydämensä nyt noin äkkiä pohjia myöten murtumaan? Ei muu kuin Jeesus. Jeesuksen käytös, Jeesuksen kärsimykset, Jeesuksen rukous, Jeesuksen sanat, ne herättivät nukkuvan omantunnon.

”Me tosin kärsimme oikeuden mukaisesti”, sanoo hän, ”sillä me saamme, mitä tekemme ansaitsevat”. Ei hän pane syyksi huonoa kasvatusta eikä sitä, että hän oli joutunut huonoon seuraan. Ei hän syytä olevia oloja eikä yhteiskuntaa. Ei, hän syyttää vain itseään ja tunnustaa tämän julman kuolemankin olevan ”oikeudenmukaisen”. Jos koskaan, niin tässä on katuva, murheellinen syntinen, joka tunsi pahat tekonsa. Äsken vielä hän pilkkasi Jeesusta. Nyt hän rukoilee syvässä synnintunnonssa: ”Jeesus, muista minua!”

Tunnetko sinä pahoin tehneesi, rikkoneesi Jumalaasi vastaan? Ryöväriin kivikova sydän särkyi Kristuksen kärsimyksiä katsellessa. Et sinäkään voi mitenkään muuten tulla viheliäisyyttäsi tuntemaan kuin katselemalla tätä räähkättyä Jumalan Uhrikaritsaa. Sinähän veistit tuon ristin; sinä hakkasit naulat, Hänen käsiinsä ja jalkoihinsa; sinä punoit tuon orjantappurakruunun ja painoit sen Hänen päähänsä; sinä löit Hänen ruumiinsa mustelmille; sinä vuodatit Hänen sydänverensä. ”Te”, sanoo Jumalan Henki, ”te hänet ristiinnaulitsitte” (Apt. 2:36). Synneilläsi olet sen tehnyt niin kuin Hän itse valittaa: ”Sinä ole minua synneilläsi vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi.” Jes. 43:24. ”On tarpeellista”, sanoo Luther, ”että syvästi ajattele itsekseesi, etkä ensinkään epäile olevasi se, joka näin Kristusta räähkää; sillä sinun syntisi totta sen tekivät.” Mutta ”ken itsensä tuntee niin kovaksi ja kuivaksi, ettei Kristuksen kärsiminen häntä näin säikytä ja saata itsensä tuntoon, se syystä peljätköön itseään. Sillä ei se muuksi muutu: sinun on tuleminen Kristuksen kuvan ja kärsimisen kaltaiseksi, joko tässä elämässä

taikka helvetissä. Ainakin olet kuolinvuoteellasi joutuva pelkoon ja vapiseva, tärisevä ja tunteva kaiken, minkä Kristus ristin puussa kärsi. Nythän on kauheaa tätä odottaa kuolinvuoteella; sen tähden rukoile Jumalaa, että Hän sulattaisi sydämesi ja herättäisi sinut muistelemaan Kristuksen kärsimistä.”

Ryöväriin usko

Ryöväriin syvä synnintunto ja katumus ei ole toivotonta. Siihen liittyy sydämellinen luottamus Jumalan armoon. Tuskin missään selvemmin ilmenee oikean uskon luonne, hedelmät ja päämäärät kuin tässä.

Sanoissa: ”kun tulet valtakuntaasi”, ilmenee minkälainen on oikean uskon luonne. Ryöväri uskoo Jeesuksen olevan kuninkaan, vaikka Jeesuksen päässä onkin vain orjan tappurainen kruunu, valtaistuimena ristinpuu ja valtikkana rautanaula, mikä lävistää Hänen kämmenensä. Hän uskoo tämän kuninkaan hallitsevan valtakuntaa, vaikka on aivan avuton, kaikkien ylenkatsoma ja kuolee häpeällisimmällä tavalla. Näin usko ei katsele sitä, mitä luonnollinen silmä näkee ja minkä järki voi käsittää ja sydän tuntee, vaan se nousee niiden yläpuolelle näkymättömiin asioihin.

Niinpä mekin, kun itseemme katsomme, emme voi nähdä muuta kuin syntiä ja sen tuottamaa hävitystä, emme voi tuntee muuta kuin Jumalan vihaa ja kuolemaa, emmekä voi ikinä järjellämme käsittää kuinka tällainen ihminen voisi tulla autuaaksi. Järki pääsee vain siihen asti, että meidän täytyisi jotakin tehdä, jotenkin autuus ansaita; ja kun joudumme siihen kohtaan niin kuin ryöväri, ettemme enää voi mitään tehdä, niin järjen täytyy painua epätoivoon. Mutta usko katsoo Kristusta ja näkee kuolemassa elämän, hävityksessä sopusoinnun, synnin, kuoleman ja perkeleen temmellyksissä iankaikkisen autuuden. Uskolla on myös varma ja rohkea luonne, niin että se suuren syntialastomuuden ja kurjuuden keskellä turvallisesti nojaa

Kristukseen, niin kuin tässä ryöväri, joka sanoo: ”Jeesus, muista minua.” Mitä ryöväri parassa oli muuta muistamista kuin hirveä, jumalaton elämä, kun hän vielä kuolemankin edessä oli pilkannut Jumalan Poikaa! Kuinka hän nyt voi rukoilla tätä Jeesusta, joka tulee olemaan hänen tuomarinsa? Hän oli uskossa sanonut: ”Tämä (Jeesus) ei ole mitään pahaa tehnyt.” Luuk. 23:41. Hän tietää tämän Jeesuksen olevan viattoman, joka kärsii toisten syntien tähden. Hän tietää Jeesuksen kärsivän ja kuolevan juuri hänen tähtensä. Sen uskoen hän rukoilee turvallisesti: Oi, Jeesus, joka maailman syntejä maksat, muista myös kurjaa ryöväriä: peitä hänenkin veriruskeat työnsä! Ja kun tulet kirkkautesi valtakuntaan, älä unhoita minua, jonka tähden niin paljon olet kärsinyt.

Näin sinäkin saat vastoin tunteitasi uskoa Kristuksen ottaneen pois kaikki syntisi. Älä ensinkään hae tukea itsestäsi äläkä ihmisistä, vaan pitäydy sanaan, joka kertoo Jeesuksen sinun sijaisenasi kärsivän ja kuolevan. Tässä Jeesuksen työssä sinä saat aivan sellaisena, kuten ryöväri, uskoa olevasi vanhurskautettu ja autuas Jumalan lapsi. Kristus on verisellä ansiollaan sinut sellaiseksi tehnyt ilman mitään sinun omaa ansiotasi tahi mahdollisuuttasi.

Tämä usko ilmenee myös hedelmistä. Ryöväriin usko ilmenee ensiksikin tunnustuksessa. Kun Kristus on syvimmässä alennuksessaan, sanomattoman häpeän alainen, kun opetuslapsetkin ovat hyljänneet, jopa kieltäneet, niin ryöväri tunnustaa Hänet Vapahtajakseen ja Kuninkaakseen. Kun Kristus on aivan hyljättyinä, soimausten ja syytösten alla, kun ystävät seisovat etäällä eikä yksikään puolusta Häntä, niin ryöväri tunnustaa rohkeasti: ”Tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.” Jos sinä siis todella uskot Kristuksen olevan sinun Vapahtajasi ja autuaaksi tekijäsi, niin sinä et voi olla tunnustamatta Häntä, vaikka maailma ja perkele kuinkakin raivoavat Kristuksen persoonaa ja oppia vastaan.

Toiseksi osoittautuu tämä usko rakkaudesta muuttaen ryövärin raa'an sydämen helläksi ja rakastavaksi. Samoin kuin Kristuksen vapahtajanrakkaus kuolintuskissaankin tempaa ryövärin kuin kekäleen tulesta, samoin ryövärikin nyt puolestaan koettaa vielä helvetin partaalta palauttaa entistä rikostoveriaan sanoen: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaisituksen alaisena?” Luuk. 23:40.

Selvästi nähdään tässä myös elävän uskon ihana päämäärä: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinä olet oleva minun kanssani paratiisissa.” ”Tänä päivänä” - kuinka lohdullista! - tänä päivänä jo kaikki tuskasi ja ahdistuksesi iäksi loppuvat; tänä päivänä synkkä menneisyytesi unohtuu ainiaaksi. ”Minun kanssani” - oi, uskon autuasta päämäärää, kun pääsee olemaan aina Jeesuksen kanssa! ”Kun sinä vain omani olet, niin ei minua mikään taivaassa eikä maan päällä miellytä.” Ps. 73:25. Siinä on ääretön, sanomaton autuus, kun saa olla Jeesuksen kanssa. ”Paratiisissa” — mikä saarna onkaan tässä yhdessä sanassa! Ensimmäinen Adam teki syntiä ja ihminen joutui pois vanhurskauden ja autuuden asunnosta kirouksen ja kuoleman valtaan, Toinen Adam korjaa jälleen Eedenin erhetykset, sovittaa synnit ja vie kurjimman Adamin lapsista esikoisena paratiisiin. Poissa on enkelin välkkyvä miekka. Tie on avoinna elämän puulle. Syntinen saa syödä sen hedelmää ja elää iankaikkisesti. Jos kenenkään, niin ryövärin olisi tarvinnut joutua kiirastuleen puhdistettavaksi, kuten katolilaiset opettavat. Mutta Jeesus vie hänet suoraan paratiisiin, taivaaseen, sillä ryövärikin on yhdellä uhrilla tehty iankaikkisesti täydelliseksi. Ei tuonelaan eikä johonkin välitilaan, niin kuin muutamat uudet jumaluusoppineet haaveilevat, vaan taivaaseen pääsee hän, kun silmä on kuolemaan ummistunut.

Nyt ei suurimmankaan syntisen tarvitse hukkaa. Vielä kuolinhetkelläkin ottaa armollinen Herra Jeesus vaivaisen syntisen ansionsa turviin. Sillä ei Hänelle kelpaa yhdenkään jumalattoman kuolema. Vaan syntinen, älä viivyttelä, ettet paatuneena

menisi helvettiin niin kuin tuo toinen ryöväri. Riennä katumuk-
sessa ja uskossa omistamaan ryövärin autuutta, että ryövärin
kanssa saisit katsella Jeesuksen pyhiä kasvoja taivaassa ian-
kaikkisesti. Se autuus on tarjona vielä. Amen.

Johannes, ristin juurella seisoja

***”Yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti
vuosi siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut,
ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa,
jotta tekin uskoisitte.”*** Joh. 19: 34, 35.

Jeesus oli sanonut opetuslapsilleen, että he kaikki tulisivat
pahentumaan Häneen. Ja kun Jeesus vangittiin, niin ”he kaikki
jättivät hänet ja pakenivat.” Mark. 14:50. Johannes ja Pietari
olivat ainoat, jotka saivat, sen verran rohkeutta, että palasivat
takaisin seuratakseen perästä. Pietari seuraa ylimmäisen papin
pihamaalle asti, missä hän kieltää Jeesuksen, kuten olemme
nähtäneet. Johannes yksinään pysyttelee Jeesuksen läheisyydessä
viimeiseen asti. Hän katselee Jeesuksen piinaa Kaifaan, Pila-
tuksen ja Herodeksen edessä. Hän seuraa kulkuetta Golgatalle.
Ja Jeesuksen riippuessa ristin päällä, kun muut ystävät seisovat
taaempana, Johannes seisoo Jeesuksen ristin juurella. Tämä
nuori, innokas opetuslapsi, «rakkauden apostoli», joka illallis-
pöydässä nojasi Vapahtajan sydäntä vasten, katsoo myös vie-
ressä, kun tuo hellä sydän puhkaistaan keihäällä. Hän näkee
kuinka avoimesta haavasta vuotaa veri ja vesi; ja sitä näkyä hän
ei voi ikinä unohtaa. «Joka sen näki», sanoo hän, ”on sen todis-
tanut... ja hän tietää totta sanovansa.” Mekin tahtoisimme nyt,
niin kuin Johannes, tutkivaisina, syvissä mietteissä, seistä Jee-
suksen ristin juurella ja katsella, niitä hän katseli. Me näemme
ensiksi

Kuinka syvälle syntiin ihminen on vajonnut

Millä tunteilla mahtoi Johannes katsella, kun nyt Jeesus riisutaan alastomaksi ja kun Hänen kätensä ja jalkansa lävistetään nauloilla ja kiinnitetään ristinpuuhun? Hän näkee miten Jeesuksen runneltu, naulojen varassa riippuva ruumis retkahtelee, kun he pystyttävät ristin kallion rakoon. Hän katselee kuinka Jeesus riippuu kahden ryövärin välissä - päässä piikkikruunu; ohimoilta vuotaa veri ja hyytyy ajettuneille kasvoille; veri tipahtelee lävistetyistä käsistä maan pinnalle, valuu alas ristin runkoa pitkin syville haavoille ruoskitusta selästä ja lävistetyistä jaloista. Suonet, luutkin ovat koholla pingotetussa ruumiissa, jota hirvittävä tuska raatelee. Tuossa ristin varjossa kevytmieliset sotamiehet pitävät arpajaisia ja jakoa Jeesuksen vaatteista. Levoton kansa tungeksii ja kiertelee ympärillä niin kuin villihärkään lauma. Papit, sotamiehet, tavallinen kansa, vieläpä ryövärit ristillä, kaikki kilpailevat siitä, kuka osaisi Häntä surkeimmasti solvata. Hänen persoonansa, Hänen virkansa, Hänen jumaluutensa, Hänen ihmisyytensä, Hänen ihmetyönsä, Hänen oppinsa, Hänen pyhä elämänsä, Hänen katkera kuolemansa, kaikki ovat hirmuisimman pilkan ja ivan kohteina. Ja kun Johannes muistelee niitä ihmetöitä, joita hän oli nähnyt, niitä armonsansoja, joita hän oli kuullut, niitä elämyksiä, joita hän oli kokenut tämän Jeesuksen seurassa, niin ei hän kuitenkaan saata epäillä, etteikö Jeesus ole Jumalan Poika. Kuinka sitten Jeesuksella on näin hirmuinen kohtalo? Voi, tässä on synnin huimaava syvyys. Tässä on pöyristyttävin synti, mitä ihminen saattaa tehdä. Tässä on ihmissuvun katalin työ, kaamein rikos. Kalliot halkeilevat, maa vapisee hämmästyksestä, sillä sen paha teko painaa sitä ylen paljon. Aurinko peittää kirkkaat kasvonsa mustaan suruhuntuun eikä saata enää katsella. Jumala Kaikkivaltias, jolla ei yhtään syntiä ollut, joka tuli ahdistettujen avuksi, hyljättyjen kumppaniksi, kuolevien elämäksi, kuivaamaan kyöneleet, särkemään saatanan vallan, etsimään ja pelastamaan

kadonneita - Hänet on hänen oma kansansa ripustanut puun päälle! Näin täydellisesti on Jumalan kuva muuttunut perkeleen kuvaksi. Ah, niin syvä, niin synkkä, niin hirmuinen on ihmisen synti, että mieleemme, vaikka se on turmeltunut, kauhistuu eikä enää jaksaa ajatella. Me vaikenemme, me lyömme rintoihimme ja sanomme: ”Voi, synnin syvyyttä! Voi, minunkin syntejäni!”

Mehän sen teimme. Meidän kättemme teot lävistivät Hänen kätensä. Meidän harha-askelemme kiinnittivät Hänen jalkansa ristin runkoon. Meidän ajatuksemme ja mielikuvamme punoivat tuon kruunun hänen päähänsä. Meidän koristeluhalumme tähden ”ei hänellä ole muotoa eikä kauneutta.” Meidän ylpeä itsehurskautemme riisuu Hänet noin alastomaksi. Meidän äänemme kaikuu tuosta solvaustulvasta. Meidän syntimme on tuo julma keihäs, joka lävistää Hänen sydämensä. ”Totisesti hän kantoi meidän sairautemme ja päällensä säilytti meidän kipumme.” ”Minun kansani rikoksen tähden rangaistus häntä kohtasi.” Jes. 53:4,8. Me sen teimme. - Ja tämän ristin varjossa olemme olleet koko elinaikamme: Sen merkki piirrettiin kasvoihimme jo kasteen hetkellä; sen säteet ovat paistaneet meille evankeliumissa vuodesta vuoteen. Mutta kuinka monet ovat niin kuin nuo sotamiehet: istuvat aivan ristin juurella, ja kuitenkin ajattelevat vain ajallisia! Istuvat välinpitämättöminä kottona, touhuavat talouttansa, tai lähtevät turhille ajeluille, kun kirkonkellot kutsuvat heitä Kristuksen sanaa kuulemaan! Kuinka kauhea onkaan ihmisen syntisyys! Rakas Jeesus, saata meitä tuntemaan pahat tekemme, kun seisomme ristisi juurella! - Toiseksi me näemme

Kuinka ankara on Jumalan vanhurskas viha syntiä vastaan

Emme tiedä missä määrin Johannes sillä hetkellä, kun hän seisoi ristin juurella, saattoi nähdä siinä Jumalan vanhurskaan tuomion synnin yli. Kumminkin hän, jos kukaan, sen sittemmin käsitti. Samoin mekin näemme näissä Kristuksen kärsimyksis-

sä kuinka ankarasti ja hirmuisesti Jumala vihaa syntiä. Ja tärkeätä onkin, että me sen näemme. Mehän olemme niin taipuvaiset ajattelemaan, että Jumala ei ota syntiä niin vakavalta kannalta. Jumalahan on hyvä, Jumala on rakkaus; ja kaikkihan tekevät syntiä. Ei suinkaan Jumala siis voi olla syntiselle ankarra, vaan antaa anteeksi sen enempää ajattelematta. Niin ajattelee ihminen. Syntiä harjoitetaan joka puolella kaikin tavoin, eikä sitä minään pidetä. Mutta katso ristille! Tässä on Hän, jolla ei yhtään syntiä ollut, josta Isä Jumala on todistanut: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” Hän on ottanut päällensä muiden - sinun, minun, koko maailman synnit. Sillä ”Herra heitti meidän kaikkien synnit Hänen päällensä.” Jes. 63 6. Mutta niin äärettömästi vihaa Jumala syntiä, että kun Hänen rakkahin, ainoa Poikansa astuu syntisten sijaiseksi, niin Hän ”ei säästänyt omaa Poikaansaakaan” (Room. 6:32), vaan panee Hänen päällensä kaikki ne vitsaukset, jotka synti on ansainnut. Helvetti ja perkele saavat vapaat kädet Hänen ylitseen; kuolema saa kaataa Hänen päälleen kaikki kauhunsa ja hirmuisuutensa; itse synti saa tyhjentää Häneen kaiken myrkyllisen sappensa. Maailma saa Hänestä täyden ilonsa ja voittonsa; Jumala taivaassa ampuu Hänen sydämeensä kaikki vanhurskaan vihansa nuolet, niin että Hän valittaa: ”Sinun nuolesi ovat minuun sattuneet.” Ps. 38:3. ”Minä olen mato enkä ihminen.” Ps. 22:7. Jumala peittää Häneltä rakkaat kasvonsa, sulkee taivaansa, erottaa enkelinsä Hänestä ja jättää Hänet synnin, kuoleman ja perkeleen valtaan, niin että Hän kuolinhetkellään huutaa sielun sanomattomista tuskista: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Hänen täytyy juoda Jumalan vihan malja sakkoja myöten. Hänen täytyy kärsiä äärimmäinen rangaistus joka ainoasta synnistä. --- ”Jos tämä tehdään tuoreessa puussa, mitä sitten tapahtuukaan kuivassa?” Luuk. 23:31. Jos vanhurskaalle, joka ottaa vieraan synnit päälleen, näin käy, miten käykään syntiselle? Jos Jumala näin rangaiksee rakkainta Poikaansa, kuinka Hänen onkaan sitä rangais-

tava, joka on Hänen vihollisensa? Jos Hän noin lyö viatonta, kuinka Hänen onkaan lyötävä meitä, jotka olemme kaikkiin synteihin vikapäät?

Vihaako, rankaiseeko Jumala syntiä? Oi, Getsemane, kerro mitä nähnyt olet! Jerusalem, julista, mitä kaduillasi tehtiin! Vastaa, julma ruoska! Puhu, sinä piikkikruunu! Nouse kertomaan, sinä ristinpuu! Tulkaa todistamaan, te veriset naulat, te verellä tahritut köydet, te ruo'ot ja etikkamalja! Kertokaa, te halkeilevat kalliot! Kuiskaa hiljaa, sinä pimentynyt aurinko! - Vihaako, rankaiseeko Jumala syntiä? Oi, katso tuota runneltua ruumista, noita verta vuotavaisia haavoja, tuota kuoloon kallistuvaa pyhää päätä! Oi, Herra, ”kuka tuntee vihasi ankaruutta ja hirmuisuuttasi, niin että hän sinua pelkäisi?” Ps. 90:11. — Vielä näemme

Kuinka ääretön on Jumalan rakkaus syntisiin

Ristin juurella, jossa Johanneksen kanssa saimme katsella synnin surkeaa syvyyttä ja Jumalan vanhurskaan vihan ankaruutta, siellä myös saamme nähdä Jumalan kaikkivoittavan rakkauden. Siellä oppi Johannes, että hän oli ”se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti.” Siellä mekin opimme sanomaan: ”Hän rakasti meitä.”

Meidänpä köyhäin syntisten tähden Hän noin kärsii ja kuolee. Ei Häntä mikään muu siihen pakottanut, kuin suuri, iankaikkinen rakkaus. Jos Hän olisi kuollut enkelien tai muutamain hurskasten edestä, eihän se olisi ollut ihmeellistä. Vaan että Hän kuolee vihollistensa puolesta ja rukoilee niiden edestä, jotka Hänet ristiinnaulitsevat, tähän on ääretöntä, jumalallista rakkautta. Hän ottaa päälleen kaikki meidän syyimme ja viikkamme. Jokainen synti, mitä ikinä on maan päällä tehty Adamista asti, joita ei yksikään ihminen pysty luettelemaan, ne kaikki Jeesus otti omiksansa. Ajattele, että kaikki meidänkin syntimme - miten monet, suuret, häpeälliset ja kamalat ne lie-

nevätkin - ajattele, että Jeesus toden totta ne otti päällensä aivan kuin Hän olisi ne kaikki itse tehnyt. Kaikki se onnettomuus, lain kirous, Jumalan viha, kuolema ja helvetin vaiva, jonka alle meidän olisi pitänyt iäksi vaipua, se kaikki on langennut Hänen päällensä.

Nyt meillä on sovitettu ja armollinen Jumala. Esirippu on revennyt. Kaikilla on vapaus mennä pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Syntien iänikuinen raja-aita, joka erotti meitä pyhästä Jumalasta, on revitty alas ja hävitetty. Viha ja tuomio, joka peitti meiltä Jumalamme kirkkaat kasvot, on riisuttu pois. Meillä ei ole nyt muuta kuin sovitettuja ja anteeksiannettuja syntejä, joiden yli on kaikkipeittävä sovintoveri vuotanut. ”Israelin rikosta etsitään, eikä sitä ole, ja Juudan syntiä, eikä sitä löydetä.” Jer. 50:20. Tomun lapsi, Jumalansa käskyjen rikkoja, on nyt vanhurskas ja pyhä Jumalan edessä.

Kuka teistä on se syntinen, joka vielä epäilee, ettei Jeesus häntä rakastaisi? Kuka epäilee, ettei tämä rukous: ”Isä, anna heille anteeksi”, olisi tullutkaan kuulluksi? Kuka epäroii, ettei Hänen kuolinhuutonsa: ”se on täytetty”, olisikaan totta? Oi, sinä epäilevä, syntiesi ruhjoma sielu, katso rakkautta, jota suuretkaan vedet eivät voineet sammuttaa! Katso Johanneksen kanssa kuinka Hänen kylkensä avataan, kuinka sieltä vuotaa veri ja vesi.

”Tuo veri Herran Jeesuksen
on hinta kallehin.
Se riittää maksuks syntien
edestä sinunkin.”

Miksi tahtoisit Ristiinnaulitun edessä katsoa muualle etkä Häneen? Katsotko syntejäsi? Katso ristille, sillä ”Herra heitti meidän kaikkien synnit Hänen päällensä”. Tuomitseeko ja kirroaako, laki? Katso ristille, sillä ”Kristus on lain loppu,” kun ”hän tuli kiroukseksi meidän edestämme.” Kyseletkö, mitä pitäisi tehdä tullaksesi autuaaksi? Katso ristille: siellä kaikki ”on

täytetty.” Pelottaako kuolema? Katso ristille, jossa ”Jeesus Kristus otti kuoleman pois.” Kauhistaako helvetti? Oi, katso ristille: sillä ”ei ole mitään kadotusta niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat.” Miksi siis epäilet, kun meillä on suuri pilvi todistajia, kun meillä on näin vahva profeetallinen sana! Miksi olisit niin kuin tuo joukko, joka ympäröi Jeesuksen ristiä? He näkivät, mitä sinä nyt näet, ja kuulivat, mitä sinä nyt kuulet, eivätkä uskoneet. Siten pakenet Jumalan äärettömästä rakkaudesta Hänen vihansa sammumattomaan liekkiin. ”Pysykää minun rakkaudessaani”, sanoi Jeesus. Jospa kaikki jäisivätkin tähän turvapaikkaan ja sanoisivat: ”Me olemme oppineet tuntemaan sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin, ja uskomaan siihen.” 1 Joh. 4:16.

”Rakkaudessaasi, Jeesus,
nyt mä nautin rauhaa vaan.
Vaikka vuodet vaihtuu,
siinä Turvattuna olla saan.
Siinä tahdon valvoo, maata,
siinä käydä, seisoa,
siinä rukoilla ja kiittää,
elää, olla, kuollakin.”

Olemme nyt Johanneksen kanssa seisoneet ristin juurella. Olemme olleet uskomme kaikkein pyhimmässä. Näimme synnin syvemmin kuin ennen; selvemmin näimme Jumalan vihan, kirkkaammin Jumalan armon. Mutta niin kuin ylikuonnollinen pimeys esti Johanneksen näkemästä niin selvään kuin hän olisi tahtonut ristin syvää salaisuutta, niin vieläkin pyhä verho ympäröi meitä ristin ääressä. Siinä on jotain niin sanomattoman syvää, niin pelottavaa ja pyhää, niin ihanaa ja autuasta, että kuoleva kieli ei voi puhua, sanat kadottavat merkityksensä. Sinne tahdomme jäädä mietiskelemään, uskomaan, rukoilemaan, sen varjossa vaeltamaan. Se on meille niin kuin turvalli-

nen kallioniemi, joka työntyy meren pauhaavalle ulapalle: Yhdellä puolen intohimojemme ja viettelysten laineet, maailman vihurit ja saatanan hyökyaallot vaipuvat herpaantuneina sen rinteiltä kuohuen omia häpeitönsä. Toisella puolen päilyy taivaan rauha ja ihanuus - murhe poistuu, pelko häipyy, kuorma kirpoaa ja uuden elämän tunnossa sielu rukoilee:

”Ristis luona, Karitsa,
armohos mua kiinnä!
Rauha kurjan syntisen
yksinään on siinä.
Risti vaan, risti vaan
kerskaus on mulla
kunnes rauhan valkamaan
täältä saan mä tulla.”

Amen.

Joosef - uusi hauta yrттitarhassa

”Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin.” ”Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu. Siihen he nyt panivat Jeesuksen.”

Joh. 19:38,41,42.

Golgatalla on kaikki hiljaista. Pilkkajain kiihko on rauennut. Kuolevain huudot ovat vaimenneet; tuskat ovat loppuneet. Verinen, piikkikruunuinen pää on painunut kuolemaan. Väkivallan viimeinen työ on tehty, kun sotamiehen keihäs lävisti sydämen. Jeesus on kuollut.

Tavallisesti sellaiset, jotka kuolivat tällä häpeällisimmällä tavalla, ristiinnaulittuina, joutuivat nimettömään hautaan. Useimmiten pauskattiin ruumis johonkin lähellä olevaan kuoppaan, poltettiin ristineen päivineen, tai jätettiin ristille, siinä mätänemään tai haaskalintujen syötäväksi.

Mutta näin ei käynyt Jeesuksen. Sillä Jumala herätti rikkaan, vaikutusvaltaisen, hurskaan miehen, Joosef arimatialaisen, toimittamaan palvelusta, jota tällä hetkellä Jeesuksen uskollisimmatkaan ystävät eivät olisi voineet suorittaa. ”Hänen hautansa”, sanoo Jesaja (53:9), ”aiottiin jumalattomain sekaan, mutta rikkaan tykö tuli hän kuoltuansa.” Nämä hautajaiset, jotka Joosef ja Nikodeemus, kustansivat ja muutamain uskollisten vaimojen kanssa toimittivat, olivat ihmeellisimmät, mitä on milloinkaan vietetty. Kun olemme Juudaan, Pietarin, Simonin, ryövärin ja Johanneksen kanssa seuranneet rakkaan Vapahtajamme kärsimyksiä ja kuolemaa, niin seurattaamme nyt Joosef Arimatialaisen kanssa näitä hautajaismenoja. Miten kalliit opetukset, miten runsas lohdutus onkaan tässä tarjona meille. Tahdomme nyt ensin ottaa huomioon

Jeesuksen haudan kalliit opetukset

Joosef oli kotoisin Arimatiasta, Samuelin syntymäkylästä. Hän asui pääkaupungissa, jonne hän oli hakkauttanut itselleen haudan saadakseen levätä pyhän kaupungin muurien varjossa. Rikkaana miehenä hän tyydytti juutalaista ihannetta; hallitusmiehenä, korkeimman neuvoston jäsenenä, hän tyydytti roomalaista ihannetta. Jalona, viisaana miehenä hän tyydytti kreikkalaista ihannetta. ”Jeesuksen opetuslapsena”, kuten tekstimme sanoo, hän tyydytti kristillistä ihannetta.

Miksi ei siis tämä mies, joka uskoi Jeesukseen, käyttänyt noita valtavia hyviä puoliensa Jeesuksen puoltamiseen? Ehkäpä hänkin, niin kuin Nikodeemus, oli nähnyt vastustuksen ylivoimaiseksi ja oli poistunut tuosta yöllisestä kokouksesta, jossa

Jeesus tuomittiin kuolemaan. Varsinainen syy oli kuitenkin se, että hän tahtoi olla opetuslapsi ”salaa, koska pelkäsi juutalaisia.”

Jeesuksen synkimpänä hetkenä olisi Joosef voinut olla toinen lohduttava enkeli. Mutta hän salaa rakkautensa ja uskonsa kunnes Jeesus on kuollut, sitten vasta se tulee ilmi. Samoin vieläkin. Kuinka usein lapset itkevät isän tai äidin haudalla, tunnustaen, että se oli parhain isä tai äiti maan päällä. Miksi eivät he sitä ennen sanoneet? Nuo vanhukset menivät hautaansa ehkä tuntien, että lastensa mielestä ovat huonoja vanhempia. Mitä auttaa nyt enää heidän lastensa rakkaus ja ylistely, kun he lepäävät haudassansa?

Kuinka moni kirjoittaa puolisostaan kauniita muistosanoja ja peittää hänen arkkunsa sepeleillä, mutta hänen elässään oli hänelle tyly ja rakkaudeton! Kuinka moni siunaa ystävänsä muistoa, kun hän lepää maan alla, mutta ei silloin kun hän läsnä oli! Oi, oppikaamme siis Joosefista, että sirottelisimme kukkia rakkaittemme tielle, eikä heidän haudallensa; että olisimme heille hyviä ja puhuisimme heistä hyvää, kun he ovat kanssamme, eikä sitten vasta, kun ei heitä enää ole.

Kuitenkin meidän on ihaileminen sitä suurta rohkeutta, jota Joosef nyt, vaikka myöhäänkin, osoittaa. Oli uhkarohkeata mennä pyytämään ruumista, jonka hänen virka- ja hallitustoverinsa olivat niin häpeällisesti tappaneet, ja toimittaa se kunnialliseen hautaan. Joosef panee alttiiksi suuren virkansa, kunniansa, tavaransa, tunnustetun hurskautensa - Mooseksen lain mukaan kosketus ruumiin kanssa saastutti hänet ja esti häntä ottamasta osaa suuriin juhliin - vieläpä panee alttiiksi henkensäkin.

Tällaista rohkeutta kaipaa Herran asia. Kunpa olisi miehiä ja naisia, jotka eivät pelkää - urheita niin kuin tässä Joosef ja Nikodeemus, uskaliaita niin kuin Magdaleena, se toinen Maria ja Salome! Kunpa olisi enemmän sellaisia, jotka eivät aina kysele, mitä ihmiset ajattelevat ja mitä siitä seurannee, vaan sanoisivat

ja tekisivät totuuden! Kun Abraham Lincoln näki nuoruudessaan orjamarkkinat, hän sanoi: ”Jos minulla on joskus tilaisuus lyödä orjuutta, niin minä lyön sitä lujasti.” Tilaisuus tuli, ja hän löi. Mikä syntien orjuus, mikä ihmisten orjuus rasittaakaan yhä! Tilaisuus on tullut. Kristitty, lyö lujasti, lyö Jumalan sanalla! Joosef tuli ulos kriitillisimmällä ajalla. Tule sinäkin ulos, sinä arka kristitty! Ilman Joosefia Jeesuksen ruumis olisi ehkä paiskattu johonkin kuoppaan tai heitetty haaskalintujen syötäväksi. Vieläkin tahtoisi maailma polkea lokaan Jeesuksen hengellisen ruumiin, Hänen seurakuntansa. Vieläkin helvetin haaskalinnut, jotka parveilevat ympärillä, repisivät sen jäsen jäseneltä. Etkö jo astu esiin? Etkö hellästi korjaisi sitä ja pesisi haavoja ja tahroja? Oppikaamme siis, rohkeutta, että rakkaan Herramme ei enää tarvitsisi valittaa: ”Miksi olette pelkureita?”

Ja katso kuinka Joosef käyttää varojansa: Hän ostaa kallista liinaa, luovuttaa kallisarvoisen, komean hautansa Jeesuksen ruumiille. Mitä sinä annat Jeesukselle tänä paastonaikana? Olet laittanut itsellesi mukavuuksia, olet uhrannut huvituksiin ja ylellisyyteen, olet varannut vanhuudenpäiviä, jopa hautaustasiikin varten. Etkö luovuttaisi jotain Herrallesi? Katso kuinka Jeesus on jättänyt taivaan sinun tähtesi ja tullut köyhäksi, sinun tähtesi kärsinyt pilkan, piikkikruunun, ristin ja katkeran kuoleman. Etkö siis liittyisi Joosefiin ja tekisi jotain Jeesuksen hyväksi? Laitamme itsellemme mukavuuksia, seurakunnaltako kieltäisimme välttämättömimmät tarpeet? Valvomme etujamme, Jeesuksen viimeisen käskyn, evankeliumin levittämisenkö, unohtaisimme? Emmekö tunne köyhien, sairaiden, orpojen, leskien ja vanhojen ahdinkoa? Älkäämme enää ajatelko kuin vähällä pääsisimme, vaan ajatelkaamme, kuinka paljon voisimme antaa! Emme tosin enää voi varoillamme Jeesuksen luonnollista ruumista kaunistaa; mutta me voimme kaunistaa Hänen hengellistä ruumistansa, seurakuntaa. Sinun ei tarvitse enää laittaa Jeesukselle upeata hautakammiota, mutta voit rakentaa Hänelle kauniin temppelin.

Katsokaamme vielä kuinka hellävaroen Joosef ja Nikodeemus nostavat ristin kallion raosta ja laskevat sen maahan; kuinka he irrottavat naulat ja piikkikruunun; kuinka nuo jalot vaimot pesevät veri- ja likatahroja ja oikovat Hänen jäseniään. Oi, mikä näky! Syntihän on Hänet noin ruhjonut ja miehuuden kukassa - olihan Hän vasta noin 33 -vuotias - Hänen elämänsä sammuttanut. Kuka nyt enää voisi syntiä rakastaa, kun se noin kauheita on matkaan saattanut. Oppikaamme siis näissä hautajaisissa pyhemmin, kiihkeämmin vihaamaan syntiä, vihaamaan leppymättömästi. Älkäämme enää suvaitko syntiä vaiteliaina. Älkäämme enää käyttkö väärin lyhyttä elinaikaamme. Älköön kukaan enää eläkö itselleen, vaan Hänelle, joka meidän edestämme on kuollut ja ylösnoussut. - Mutta ottakaamme myöskin vastaan

Jeesuksen haudan runsas lohdutus

Kun kuningas Daavidin pienokainen sairasti, niin Daavid murehti eikä antanut itseänsä lohduttaa. Sillä hän tiesi, että viaton lapsi sai kärsiä isänsä syntien tähden. Mutta kun lapsi oli kuollut, sai Daavid lohdutuksen. Samoin mekin, jos olemme oikein tutkineet Kristuksen piinaa, niin että käsitämme Hänen viatonna meidän tähtemme kärsivän, samoin mekin olemme varmaan murehtineet syntejämme. Mutta jos Daavidia lohdutti lapsukaisensa kuolema, paljon enemmän voi nyt lohduttaa meitä se, että Jumalan ainokainen Poika on todella kuollut. Ei Hän ole valekuollut eikä horrostilassa niin kuin epäuskoiset väittävät. Kuka voisikaan enää elää, kun sydän on keihäällä puhkaisu! Jos Hän ei olisikaan kuollut, olisi synnin palkka vielä maksamatta, ja me olisimme kadotetut. ”Vaan nyt hän on yhden ainoan kerran maailman aikojen lopulla ilmestynyt poistaakseen synnin uhraamalla itsensä.” Hebr. 9:26. ”Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä.” Room. 6:10. Nyt syntien rangaistus on kaikki kärsitty. Nyt pahat teot ovat sovi-

tetut. Hän on tällä yhdellä uhrilla tehnyt meidät iankaikkisesti täydellisiksi. Tässäpä on nyt runsas lohdutus kaikkia lain kan-teita, omantunnon syytöksiä ja perkeleen päällekkarkauksia vas-taan. Jos laki syyttää sinua, tuo se näihin hautajaisiin katso-maan eikö se ole Jeesuksessa pannut kaikkia uhkauksiansa ja tuomioitansa täytäntöön. Jos tunto soimaa ja ahdistaa, katso tätä Jeesusta, jota Joosef ja Nikodeemus kantavat hautaan. Jos perkele vaivaa ja pelottaa sinua, aseta hänen eteensä tämä Jee-sus, niin se pakenee. Ottakaamme vastaan tämä kaikista kallein lohdutus, että meillä nyt on synneistä päästö, Jumalan armo ja iankaikkinen autuus omanamme.

Myöskin on meillä tässä runsas lohdutus kuolemaa vastaan. Onhan se lihalle ja verelle kauheata, että täytyy kuolla. Kuinka mielellään maailma antaisi kaikkensa, jos se voisi kuoleman lahjoa tai sitä pakoon päästä. Mutta koko maailman viisaus, kunnia, rikkaus, riemut ja huvitukset eivät mitään auta. Olkoon elämä kuinkakin rakasta, olkoon ero kuinkakin haikeaa, kui-tenkin täytyy kuolla. ”Ihmisielle on määrätty, että heidän kerran pitää kuoleman, mutta sen jälkeen tulee tuomio.” Hebr. 9:27. Kuolema vallitsee kaikkia ihmisiä, koska kaikki ovat syntiä tehneet. Ja joka ei käsitä Kristuksen kuolemaa, hänelle on kuolema todella kauheata. Hirmuinen on hauta sille, joka ei ole ollut Jeesuksen haudalla. Ja pian, ehkä pikemmin kuin luulet, nähdään taas uusi hauta yrttitarhassa. Se on ehkä sinun hautasi. Onko sinulla lohdutusta, joka kestää kuoleman hetkellä? Onko sinulla lohdutusta jättää niille, jotka hautasi partaalla itkevät? Tule nyt Jeesuksen haudalle! Siellä on lohdutus. Sillä Hän on maistanut kuoleman kaikkien edestä, vanhurskas vääriin edes-tä, ”jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla kuolema oli vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat orjuuden alaisia.” Hebr. 2:14-16. Kuolema taittoi kärkensä, kun se pisti Jeesusta; sen myrky on mennyttä. Joka uskoo Poikaan, ei hän näe kuolemaa, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään. Hauta on nyt py-

hitetty ja suloinen lepokammio, kun siellä on Jeesus levännyt. Sen synkeys on hävinnyt, sen pimeys on paennut; Jeesus on valaissut sen uskovilleen. Hyvä on heidän nukkua siellä, jossa Jeesus nukkui; kunnes soivat ikuisen sunnuntain sapattikellot. Niin kuin Jeesus nousi sieltä jättäen liinat, joihin Hän oli käärittynyt, niin mekin nousemme Jumalan kansan suurena sunnuntaiamuna ja jätämme iäksi synnin ja kuoleman käärinliinat.

”Hymyilköön itsessäänkin
siis silmä uskovan,
kun hautaan syvimpäänkin
käy koitto taivahan.”

Myöskin on lohduttavaa muistaa kuinka kristityn hautajaisia varjoaa Jeesuksen hautajaisten pyhä hohde. Miten arvokkaasti ja hellästi Jeesuksen pyhä ruumis saatetaan hautaan. Poissa on kaikki korska ja uteliaat joukot. Poissa on kaikki, mikä sen pyhyttä ja syvää juhlallisuutta häiritsisi. Pyhä on uskovankin ruumis, joka on ollut Pyhän Hengen temppeli, jonka Jeesus kerran muuttaa kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi. Pyhä arvokkuus olkoon niillä menoilla, joilla se toimitetaan lepopaikkaansa. Rauha olkoon heidän tomulleen. Pois siis Herran omien hautajaisista maailman menojen matkiminen. Pois ihmisimartelu, kun ylistämme Jeesuksen ansiota ja voimaa. Pois pakanalliset menot ja salaseuraiset epäjumalain rukoukset niiden hautojen partailta, jotka kolmiyhteisen Jumalan nimeen siunataan. Jumala piti huolen siitä, että Hänen ainoan Poikansa ruumis saatettiin kunniallisesti hautaan eikä sitä poltettu. Tehkäämme mekin niin vainajillemme.

Vielä on meillä tässä lohdutus kaikkien ahdinkojen aikana. Joosefilla oli yrttitarha, kauniisti istutettu. Mutta mikä odottamaton käänne, kun hän tuohon toivojensa, rukoustensa pyhään lehtoon joutuu kätkemään kalleimpansa, jota nyt niin paljon rakasti, mutta jolle hän Jeesuksen eläessä oli niin vähän rakka-

utta osoittanut! Meilläkin on yrttitarha täynnä ihanneistutuksiamme. Sitä vaalimme, sieltä toivomme paljon. Mutta siellä on uusi hauta. Sinne joudumme ehkä peittämään unelmamme, hautaamaan sen, mikä oli meille rakkainta maailmassa. Mikä suru, mikä pettymys! Kuka lohduttaa silloin? Ah, se mikä näytti olevan sinulle niin suuri onnettomuus ja vahinko, se kääntyykin Jeesukseen turvatessa sulaksi onneksi ja autuudeksi. Kuka voi sanoa kuinka runsaan ilon ja lohdutuksen Joosef sai tuolla haudalla pääsiäisen jälkeen.. Sehän oli monta tuhatta kertaa parempi kuin Joosefin entiset suunnitelmat. Niin uskovakin voi kerran Herraa kiittää siitä, että hänen elämänsä yrttitarhassa on ollut hautaholvi. Surumme kääntyvät meille iloksi, vahingot voitoksi. Kun kulkumme tuntuu olevan konttaamista, niin me riennämme harppaavin askelin eteenpäin.

Niin Jeesuksen haudalla on siis runsas lohdutus - syntiä ja kuolemaa vastaan, lohdutus hautajaisiimme, lohdutus kaikkien surujen ja vaivojen alla.

Lieneekö montakaan teistä, jotka ette tavan takaa kävisi rakkaittenne haudoilla. Se on terveellinen kehoitus muistamaan tämän elämän katoavaisuutta. Monelle teistä tuo silloin Jumalan sana lohdutusta, rakkaittenne autuas ero ja jälleennäkemisen toivo elähdyttää sielujanne. Mutta jotkut ehkä itkevät niin kuin ne, joilla ei toivoa ole. Nyt esitän yhden pyynnön. Tee elämäsi tavaksi käydä usein Jeesuksen, Vapahtajasi haudalla. Ahkeroi ojentua sen mukaan, mitä siellä opit, mitä tälläkin käynnillä olemme oppineet. Kätke sydämeesi - onhan se niin köyhä iloista ja rikas suruista - kätke sydämeesi Jeesuksen haudan runsas lohdutus. Ja rakas Isämme, Sinulle kiitos uudesta haudasta yrttitarhassa, jonka partaalla enkeli julisti: ”Ei Hän ole täällä! Hän on noussut ylös! Hän elää! ” Näin julistetaan myös meidän haudoillamme. Amen.

Tuomas, epäilevä apostoli

”Sitten hän sanoi Tuomaalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.' Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: 'Minun Herrani ja minun Jumalani!' Jeesus sanoi hänelle: 'Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.’” Joh. 20:27-29.

Apostolien lankeemuksista ilmenee koko pimeyden epäpyhä kolminaisuus - liha, maailma ja perkele. Liha voitti Juudaan sydämen ahneuden himolla. Maailma voitti Pietarin ihmispe-lolla; perkele voitti Tuomaan epäuskolla. Juudaan ja Pietarin synnit olivat ulkonaisia, joita maailmakin osaa moittia. Tuomaan synty oli hengellinen, jota maailma ei näe pahaksi, vaan ihailee hyvänä avuna. Juudas ja Pietari pian huomasivat pahoin tehneensä ja katuiivat katkerasti. Tuomas parka ei huomaa vi-kaansa eikä anna apostolienkaan itseänsä siitä auttaa.

Tämä epäilevä Tuomas on vieläkin keskellämme. Ei hän ole ulkonaisiin synteihin langennut, vaan kelpaa vaelluksessaan muillekin esimerkiksi. Hän vain yksinkertaisesti epäilee sielunsa autuutta. Mitä me teemme hänelle? Toiset apostolit eivät voineet jättää Tuomasta, vaikka heidän olisi pitänyt olla nyt jo Galileassa Jeesusta tapaamassa. Eipä Jeesus eikä Hänen seura-kuntansa, joka tänään iloitsee ylösnousseen Jeesuksen voitosta, ole voinut sinuakaan unhoittaa, sinä epäilevä sielu. Pääsiäissä-nomassa me todistamme sinulle, että Jeesus on totisesti noussut ylös. Jeesus itse näyttää sinulle kätensä ja kylkensä ja sanoo: ”Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.” Mahdat siis jo Tuomaan kanssa huomata kuinka vaarallista ja kauheata on epäus-ko. Mahdat hänen kanssaan uskonvarmuudessa huudahtaa ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Tekstissämme ensiksi ilmenee

Tuomaan epäusko

”En usko.” Näin Tuomas sanoi apostoli -veljilleen, kun he puhuivat hänelle ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta. Kuinka peräti surulliset sanat apostolin huulilta! Hän ei usko Jeesusta ylösnousseeksi; ei usko, että Jeesus on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen, että Jeesus on todella meidät synneistämme päästänyt. Vihollinen kyllä antaa mielellään Tuomaan olla apostolin sekä ulkonaisessa vaelluksessaan Juudasta ja Pietaria, jopa kaikkia muita apostoleita hurskaamman, kunhan vain Tuomas epäilee, ettei Jeesus ole syntisten Vapahtaja. ”Sillä jos Kristus ei ole noussut kuolleista, meidän uskomme on turha ja me olemme vielä synneissämme.” Mutta Tuomaalta hän tämän tiedon tarkasti salaa, niin että Tuomas ei luulisi epäuskollaan tekevänsä syntiä. Eikä vihollinen nytkään muusta välitä, kunhan vain ihminen epäilee syntien anteeksisaamista ja vanhurskautta, minkä Kristus on hankkinut. Hän hyvin tietää, että silloin ihminen kaiken hurskautensa kanssa joutuu kadotukseen. Jeesus yksinään on näet tehnyt meidät autuaiksi. Hän yksinään Golgatan suurena maksupäivänä kuittasi kaikkien syntivelat. Siihen tyytyi taivaan Jumala. Siksi Hän herätti Poikansa kuolleista ja siten julisti koko maailmalle synninpäästön. Yksin usko voi omistaa tämän autuuden. Sen tähden ”ilman uskoa on mahdoton olla otollinen” (Hebr. 11:6). Syntisi eivät voi enää kadottaa sinua, sillä Jeesus on ne kaikki maksanut. Se vain kadottaa, jos epäuskolla hylkää Jeesuksen työn. Uskon kautta ihminen on autuas ilman lain töitä. Epäuskon kautta ihminen on kadotettu, vaikka hänellä olisi kuinkakin paljon lain töitä. Epäuskolla ihminen tekee mitättömäksi Jumalan armon, hylkää Jumalan Pojan ja tallaa jaloillaan liiton veren, jolla hänet on lunastettu. Tämä on se kaikkien syntien äiti se kuolemanrikos, josta Pyhä Henki on tullut maailmaa nuhtelemaan. Oi, jospa Hän saisi nuhdella sinua niin voimallisesti, ettet enää uskaltaisi jäädä epäilemään.

”Ei syntiä voi olla suurempaa
kuin olla uskomatta Karitsaan.”

Mutta kuinka joutui Tuomas noin suuren epäuskon valtaan? Olihan hän apostoli. Olihan hän kuullut runsaasti evankeliumia ja toisten kanssa tunnustanut: ”Me uskomme ja olemme tulleet tuntemaan, että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Olihan hän nähnyt Jeesuksen piinan ja kuoleman. Niin kyllä, mutta hän koettelemuksen ja murheen alla unhotti Jumalan sanan. Perkele tuli ja otti sen pois hänen sydäimestään. Tuomaan oli silloin ollut helppo uskoa, kun Jeesus oli heidän kanssaan. Mutta kun Jeesus kätkeytyi ja olisi pitänyt sanasta ruveta elämään vastoin tunteita ja näkemisiä, niin sana, johon yksinään usko perustuu, unohtui. Ja kun sana oli hukassa, niin oli kaikki mennyttä.

Näin käy vieläkin. Moni kyllä uskaa, kun suloiset tunteet täyttävät sydämen. Mutta kun ne ovat kadonneet, kun näkee itsessään vain syntiä ja kuolemaa, kun perkele ja paha omatunto ahdistaa ja pimeä järki alkaa jaaritella, niin he arvelevat, että koko autuus oli vain turhaa luuloa, ja painuvat aivan epätoivoon. Mutta eihän Tuomaan epäilykset estäneet Jeesusta nousemasta ylös. Jeesus teki yhtäkaikki hänet autuaaksi. Itseen hän vain vaivasi ja Jeesusta murehdutti, kun hän ei uskonut. Sinäkin, rakas sielu, Jeesuksen sovintotyössä olet jo aikoja sitten saanut kaikki syntisi anteeksi ja Jumala on lukenut sinut vanhurskaaksi. Taivaassa ei katsota sinua sen mukaan, miten sinusta kulloinkin tuntuu, vaan sen mukaan, mitä Jeesus on tehnyt. Siinä työssä sinä olet yhtä autuas ja vanhurskas Jumalan edessä. Jospa tämän uskoisit etkä Tuomaan kanssa epäilisi!

Tuomas myös vetäytyi pois toisten apostolien seurasta. Sillä epäusko, kun se on saanut luopumaan sanasta, saattaa suorastaan halveksimaan sanaa. Apostolit kokoontuivat puhumaan pääsiäisaamun ihanasta voitosta ja Jeesus oli heidän keskellään.

He iloitsivat autuudestaan ja puhuivat siitä sitten Tuomaallekin. Mutta Tuomas ei tullut mukaan eikä uskonut heidän sanojaan. Hän piti kaikki aivan turhana juttuna eikä tahtonut uskoa ennen kuin on omin silmin nähnyt Jeesuksen ja käsin koetellut Hänen haavojaan. Miten vakavasti tämä varottaakaan meitä halveksimasta yhteistä jumalanpalvelusta, jossa evankeliumia puhtaasti saarnataan. Kuitenkin se on muutamilla oikein tapana, niin kuin Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo (10:25). Tämä tapa vie perikatoon. Sillä ”kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet?” Koska ”usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” Room. 10:14,17. Oppikaamme Tuomaasta, että karttaisimme yksinäisyyttä ja ahkerasti koontuisimme sanan ääreen. Jos Tuomas olisi tehnyt niin, ei hän olisi vajonnut noin syvälle epäuskoon.

”Ah, ei se sielu kauan menesty,
ken pyhään sanahasi kyllästyy.”

Tuomaan usko

On ihmeellistä, että Tuomas yhtäkkiä nousee epäuskon syvimmistä rotkoista uskon korkeimmille kukkuloille. Kuinka se tapahtui? Siinä ei ollut Tuomaalla vähintäkään omaa ansiota, vaan se oli yksinomaan Jumalan armotyö. Että ihminen tulee uskoon ja siinä säilyy, se on Jumalasta; että ihminen pysyy epäuskossa tai uskosta lankeaa, se on ihmisestä. Me emme voi myötävaikuttaa pelastumiseemme, mutta me voimme vastustaa sitä. Autuas on se hetki, jolloin Jumalan vetämyksen alla vastustus lakkaa. Silloin ihminen huudahtaa: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!”

Olisi ollut kohtuullista, että Jeesus olisi jättänyt Tuomaan omaan oloonsa, kun hän noin itsepäisesti tahtoo epäillä Jeesuksen sanoja ja ylösnousemusta, ja pitää apostoleitakin tyhminä narreina, kun he uskovat Jeesukseen. Mutta Jeesuksen sydän on

täynnä sääliä ja rakkautta. Hän ajattelee Tuomas -raukkaa, joka yksinään opetuslapsista on vielä rauhatonna epäuskossa, murheen ja pelon vallassa. Hän ilmestyy uudestaan opetuslasten keskelle, kun Tuomaskin on heidän joukossaan. Nyt saa Tuomas nähdä Hänet ilmielävänä ja kuulla Hänen puhuvan. Ja mitä Jeesus sanonee? Rupeaako Hän torumaan ja uhkailemaan? Ei, vaan Hän sanoo: ”Rauha olkoon teille.” Rauhaa Hän toivottaa Tuomaallekin, ikään kuin sanoisi: Rakas Tuomas, en minä ole vihainen, vaan rakastan sinua; minä sovitin kaikki sinun syntisi ja tein sinut autuaaksi. Etkö näe, että minä olen kaikki voittanut? Etkö ota vastaan minun rauhaani? - Tässä näemme millainen sydän Jeesuksella on kurjaa syntistä kohtaan. Näin Hän on evankeliumissa tullut meitäkin puhuttelemaan. Näin Hän tuo ilmi rakkauttaan ja suurta armoaan. Hän on kalliilla sydänveirellään meidät ostanut ja synneistämme päästänyt. Hän on ylösnoussut, elää ja hallitsee meidän hyväksemme. Älä siis enää epäile, vaan iloitse uskossa autuudestasi.

Vielä kääntyy Jeesus Tuomaan puoleen ja sanoo: ”Ojenna sormesi ja katso käsiäni, ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.” Miten valtava hetki se oli! Tuomas parkahan oli luullut Jeesuksen makaavan haudassa tietämättä mitään hänen asioistaan, ja nyt hän kuuleekin nuo tyhmät puheensa ja ajatuksensa Jeesuksen omasta suusta. Kuinka hän häpesi itseään! Kuinka hän inhosi epäuskoaan ja sydämensä kovuutta! Riitti nyt kun hän katsahti noihin ojennettuihin käsiin, kun hän vilkaisi tuohon paljastettuun kylkeen. Se oli toden totta hänen Jeesuksensa, kärsinyt, kuollut ja ylösnoussut Vapahtaja. Sanomaton riemu ja rauha täyttää sydämen. Liikuttuneena hän huudahtaa: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Yhdellä askeleella hyppää hän epäuskon syvimmästä kuopasta uskon korkeimpaan huippuun. Hän ei jää ryömimään eikä odottamaan, vaan lähtee juoksemaan ja omistaa Jeesuksen siinä paikassa kaikkinsa. Hänellä on nyt elävä ja voimallinen Vapahtaja, jonka voitossa hän on vanhurskas ja autuas. Älä si-

näkään enää odota. Et voi milloinkaan liian varhain, liian vapaasti, liian paljon uskoa. Usko niin kuin Tuomas, niin kuin Luther, että Jeesus on sinun Herrasi, joka sinut kadotetun ja tuomitun ihmisen lunasti, kaikesta synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta vapahti ja päästi. Se kelpaa Jeesukselle. Se tuo rauhan tuntoon ja ilon sydämeen.

Monet vieläkin asettavat erityisiä ehtoja ja vaatimuksia Jumalalle voidakseen uskoa. Mikä tahtoi nähdä jonkin erityisen unen tai näyn; mikä odottaa jotakin valtavaa muutosta itsessään tai mullistusta elämässään. Väliin kyllä Jumala antaa jollekin sellaisia, kuten tässä Jeesus alentuu täyttämään Tuomaan vaatimukset. Mutta sellaisten odottaminen ja vaatiminen on Jumalan kiusaamista. Niiden saaminen ei ole kunniaksi, vaan pikemmin häpeäksi, kuten Jeesus sanoi: ”Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.” Jumala on antanut meille sanansa ja sakramenttinsa ja on luvannut niiden kautta tehdä meissä armotyönsä. Joka ne hylkää ja luulee itsevalitsemillaan keinoilla pääsevänsä Jumalan suosioon, pettyy surkeasti. Perkele kyllä yllyttää kiipeämään temppelein harjalle, se on, yläpuolelle sanaa ja sakramenteja, ja hyppäämään sieltä alas. Mutta joka niin tekee, häntä ei ota vastaan enkelin käsivarret, vaan perkeleen torahampaat.

Halajatko tulla uskoon? Se halajaminen on jo uskomista. Suitsevaa kynttilänsydäntä Hän ei sammuta, vaan saattaa sen kirkkaasti palamaan niin kuin Tuomaankin kohdalla. Omaksu sävyisyydellä sana, joka on sinuun istutettu ja joka voi sielusi pelastaa. Kätke nyt sydämeesi tämä julistus, että ”Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” Älä ajattele, että sinun on ensin tunnettava erinomaisia liikutuksia, tai parannettava itseäsi. Jeesushan kutsuu kaikkia työtä tekeviä ja raskautettuja, kaikkia janoisia, sokeita, sairaita ja kaikkia syntisiä tulemaan Hänen tykönsä. Se merkitsee, että me saamme aivan tällaisina, näin köyhinä, näin vaivaisina ja kurjina kuin olemme uskoa Häneen. Saamme uskoa, että

Hän on antanut meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistanut meidät kaikesta vääryydestä. Tämän uskomisesta seuraa sitten hyvät tunteetkin, elämämme parantaminen ja kaikki muu hyvä. Näin evankeliumin kuuleminen synnyttää uskon, avaa sydämen ja päästää Jeesuksen sinne asumaan. Sitten vasta alkaa uusi elämä.

Nyt ei kenenkään enää tarvitse jäädä epäuskoon. Jumala on antanut meille runsaasti kaikki, mitä tarvitaan ihmisen uskoon saattamiseksi ja uskossa pysymiseksi. Ylösnoussut, elävä Vapahtajamme on tullut sanassaan tykömme. Hän on epäilevälle Tuomaallekin toivottanut rauhansa ja on näyttänyt hänelle kalliit haavansa. Älä siis enää ole epäuskoinen, vaan uskovainen! Omista Hänet Herraksesi, niin silloin ei enää synti, ei maailma, ei kuolema eikä perkele hallitse sinua; etpä edes itsekään itseäsi hallitse, vaan Hän, Hän yksinään. Hän on kaikkivoipa, lempeä ja hyvä Herra. Hänen ikeensä on suloinen ja Hänen kuormansa on keveä. Ja kun Hän on Jumalasi, niin on kaikki hyvin. Syntiisi ja onnettomuutesi on Jeesus kantanut omassa ruumiissaan ristinpuulle. Kipusi ja kyyneleesi Hän on kokenut. Huolesi ja heikkoutesi Hän tuntee. Kuolemasi Hän on ottanut pois. Hän elää, ja sinun pitää myös elämän. Iäisyytesi saat viettää Hänen kanssansa. Nyt näemme Hänet uskon heikoilla ja himmeillä silmillä ja sanomme vajavuudessa: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Kerran katselemme Häntä kirkastetuin, selkein silmin, kun usko on muuttunut näkemiseksi. Silloin täydellisyydessä me iäti ihmettelemme ja ylistämme tätä tunnustusta: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Amen.

Kuolevan Jeesuksen testamentti

Kuolevan Jeesuksen testamentti

Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi ja sanoi: ”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni.” Samoin hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto (testamentti) minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni.” 1 Kor. 11:23-26.

Jumala sääsi testamentin Israelille, jossa Hän lupasi ajallisen ja iäisen perinnön, jos he täyttävät Hänen käskynsä. Heikosti Israel ne täytti ja niukasti sai perintöä. Kiirastorstai-iltana Jeesus kumosi tuon vanhan testamentin säädöksineen syödessään viimeisen kerran pääsiäislampaan. Heti sen jälkeen, koska Hän oli pian kuoleva, Hän sääsi uuden, paremman testamentin, joka on voimassa maailman loppuun asti. Hän asetti ja jakoi opetuslapsilleen tämän uuden liiton juhla-aterian, Herran pyhän ehtoollisen. Opissa ehtoollisesta koko kristikunta on jakautunut moniin ryhmiin. Siksipä on perin tärkeää, että me tunnemme tarkoin ehtoollisopin, niin että voimme oikein nauttia tätä perintöä ja seistä lujina kaikkia lahkoja, maailmaa ja perkelettä vastaan. Kirkkovuodessamme on lukemamme teksti sangen sopivasti asetettu paaston ajaksi, kiirastorstaiksi. Tahdomme nyt siis tutkistella kuolevan Jeesuksen testamenttia. Huomaamme, että se on

- 1) Selvä testamentti;
- 2) Rikas testamentti;
- 3) Toteutettava testamentti.

Selvä testamentti

Ihmisten tekemistä testamenteista käydään usein oikeutta. Niitä tahdotaan kumota tai tulkita väärin. Paljon enemmän on tämä totta Jumalan Pojan testamentista. Sitä on selitetty ja tulkittu niin monella eri tavalla, että me tuskin siitä mitään käsittäisimme, jos se ei olisi niin selvänä Raamatussa.

On kirkkoryhmiä, jotka ovat joko tykkänään hyljänneet ehtoollisen vieton tai pitävät sitä ehdonvallan asiana. Mutta Jeesus sanoi: ”Tehkää se.” Tässä on selvä käsky. Ja ”jos te rakastatte minua», sanoi Jeesus, «niin te pidätte minun käskyni.” Joh. 14:15. Ne eivät voi olla Jeesuksen opetuslapsia, jotka Hänen selvän käskynsä rikkovat. Mutta tässä on enempi kuin käsky. Tässä on myös ulkonaiset välikappaleet, leipä ja viini. Se on siis sakramentti, armonväline, jonka kautta Jumalan armo meille annetaan. Niin kuin lankoja myöten sähkö tulee kotihimme, valaisee huoneemme ja käyttää koneita, niin armonvälineiden kautta taivaan elämä virtaa sydämiimme, valaisee pimeytemme ja uudistaa meitä. Ehtoollinen on siis välttämätön ihmisen autuudelle. Se on Jeesuksen käsky; se on sakramentti.

Mutta kuinka on käsitettävä tämän testamentin sanat ja sisältö? Onkohan sen sisältö selvä?

a) *Reformoidut kirkot* opettavat, että leipä ja viini ainoastaan kuvaavat Kristuksen ruumista ja verta eli *muistuttavat* niistä. Osa heistä sanoo, että Jeesus puhui asetussanoissa vertauksin eikä niitä siis ole ymmärrettävä kirjaimellisesti. Mutta eihän Jeesus koskaan asettaessaan sakramentteja tai määritellessään tärkeitä opinkappaleita puhunut vertauksin. Kaikista vähimmin nyt jälkisäädöksessään, kun hän on viimeisiä hetkiä opetuslastensa parissa. Sitä paitsi Raamattu ilmaisee meille milloin Jeesus puhui vertauksen. Tässä kaikesta ilmenee, että Jeesus puhui tässä kohdassa avoimesti. Jotkut sanovat, että Jeesus ei tarkoittanut luonnollista ruumistaan ja vertaan. Sanoiko Jeesus jotain, jota hän ei tarkoittanut? Kun Hän esimerkiksi julistaa synnit

anteeksi, eikä Hän tarkoitaakaan, että ne ovat annetut anteeksi? Se olisi kauheata! Mutta me tiedämme, että Hän aina tarkoitti, mitä Hän sanoi. Sillä Hän vakuuttaa: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.” Luuk. 21:33. Jotkut väittävät, että asetussanoissa on virhe. Sen väitteen Pyhä Henki edeltä näki ja kirjoitti asetussanat neljään eri paikkaan Raamatussa. Matteus, Markus, Luukas ja Paavali kukin kirjoittaa ne samalla tavalla. Jos kolme edellistä olisi erehtynyt, varmaankin Paavali kirjoittaessaan myöhemmin, olisi sen oikaissut. Mutta Paavali, joka sanoo saaneensa sen Herralta erikoisen ilmestyksen kautta, kirjoittaa samalla tavalla kuin edellisetkin. Reformoidut siis erehtyvät suuresti ja tekevät selvän asian sekavaksi.

b) *Katolilaiset* opettavat, että asetussanoja luettaessa leipä ja viini *muuttuvat* Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. He ovat lisänneet sen opin, että viiniä ei sovi antaa maallikoille. Mutta pyhittämisen jälkeenkin ehtoollisessa on vielä leipä ja viini. Ne eivät ole olemuksellisesti muuttuneet. Kristus ei myöskään puhu mitään leivän ja viinin muuttumisesta. Ja jakaessaan viinin Jeesus sanoi: ”Ottakaa, juokaa tästä kaikki”, siis maallikotkin. Selvästi katolilaiset ovat erehtyneet.

c) *Me luterilaiset* uskomme ja opetamme, että leipä ja viini eivät kuvaa Kristuksen ruumista ja verta, eivät muutu Kristuksen ruumiiksi ja vereksi, vaan että *ne ovat* meidän Herramme Jeesuksen totinen ruumis ja veri leivässä ja viinissä, sen kanssa ja alla. Mihin me perustamme tämän opin? Jeesuksen selviin sanoihin: ”*Tämä on minun ruumiini*”, ”*tämä on minun vereni*”. Kuinka voimme ymmärtää tämän? Me emme sitä ymmärrä. Kuinka voimme sen selittää? Me emme selitä. Me *uskomme* koko sydämestämme nämä Jeesuksen sanat. Onhan jokapäiväisessä elämässämmekin paljon asioita, joita me emme voi ymmärtää emmekä selittää ja kuitenkin me uskomme ne. Miten ihminen ajattelee? Mitä on sähkö? Kuinka ruoka, jota syömme, muuttuu lihaksi, luuksi, jännteiksi, elinvoimaksi? Miten siemenestä voi kasvaa varsi, lehtiä, kukkia ja hedelmiä? Nämä ovat

muutamia asioita, joita joka päivä näemme voimatta kuitenkaan niitä käsittää. Jos siis uskomme maallisia, vaikka emme voikaan niitä käsittää, emmekö paljota enemmän uskoisi taivaallisia? Me emme siis rupea kyselemään, kuinka Jeesuksen ruumis voi samalla kertaa riittää lukemattomille ihmisille, kuinka se voi olla samalla kertaa sekä maan päällä että taivaassa. Me uskomme vain, että näissä välikappaleissa annetaan meille Jeesuksen totinen ruumis ja veri sakramentillisesti. Jos vanhan testamentin pääsiäisateriassa syötiin luonnollinen karitsa, paljota enemmän uuden testamentin ateriassa nautitaan todellinen Jumalan Karitsa! Jos ihminen voi uskossa hengellisesti nauttia Jeesuksen ruumiin ja veren jo ennen ehtoollisen asettamista, kuten Jeesus sanoo Joh. 6: 51-55, paljota enemmän hän voi nauttia sen sakramentillisesti.

Mutta edelleen tämä on

Rikas testamentti

Rikkaat säättävät testamenteissaan väliin monia miljoonia perinnöksi. Mutta se perintö, minkä kuoleva Jeesus sääsi testamentissaan on kallisarvoisempi kuin kaikki maailman miljoonat.

Jeesus antaa perinnöksi *oman itsensä* meille tässä sakramentissa Vapahtajana, autuaaksitekijänä. Antaessaan ruumiinsa Hän sanoo: ”Teidän edestänne annettu.” Antaessaan verensä Hän sanoo: ”Teidän edestänne vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi.” Että ruumis ja veri annetaan erikseen, sehän voimallisesti julistaa meille Kristuksen kuolemaa. Sehän elävästi vakuuttaa meille, että Jeesus on omassa ruumiissaan kantanut meidän syntimme puun päälle, että Hän on pyhällä, kalliilla verellään meidät synneistämme päästännyt. Meille ei ainoastaan saarnata korvaimme kuullen syntien anteeksisaamista, vaan saamme oikein silmillämme nähdä sekä suullamme syödä ja juoda sitä. Näin köyhä syntinen saa tässä sakramentissa kaikki

syntinsä anteeksi, saa vanhurskauden ja autuuden, saa omakseen Jeesuksen kaikkienensa.

Jeesus antaa *runsaan avun*. Murheen aikana me saamme tästä runsaan lohdutuksen. Kun olemme kylmiä ja arkoja, se tekee meidät rohkeiksi ja palaviksi. Kun epäusko kiusaa, se vahvistaa uskoamme. Se vieroittaa meitä maallisista ja yhdistää Herraan Jeesukseen. Se vahvistaa heikkoja ja väsyneitä. Se karkottaa perkeleen ja poistaa kuolemanpelon.

Tämä sakramentti on myös korkea ja jalo *tuntomerkki*.

Niin kuin evankeliumin puhdas saarna, niin myös sakramenttien, kasteen ja ehtoollisen käyttö Jeesuksen käskyn ja asetuksen mukaan on *merkki*, joka *erottaa* meidät maailmasta ja kaikista lahkoista *oikeaksi Jumalan seurakunnaksi*. Ja ehtoollisen viettoa Jeesuksen asetuksen mukaan ei ole vielä se, että tutkimme, käyttikö Jeesus tavallista leipää vai öylättejä, jakoiko Hän viinin samasta maljasta vai oliko kullakin omansa, olivatko opetuslapset istumassa vai seisaallaan. Se on pääasia, että olemme saaneet ehtoollisesta oikean opetuksen ja otamme uskossa vastaan Jeesuksen ruumiin ja veren ja kaikista synneistä anteeksisaamisen. Ehtoollisella käynnillään myös yksityinen ehtoollisvieras tunnustaa julkisesti uskonsa.

Se on myös *yhteyden* merkki. Englannin kielellä ehtoollista usein nimitetäänkin ”Holy communion”, pyhä yhteys. Siinä näet ehtoollisvieraat tulevat osallisiksi samasta Hengestä, samasta ruumiista ja verestä. Se liittää heidät lähemmäksi toisiinsa. Onhan siis selvää, että meidän on oltava valon lapsia ja omattava hengen yhteys niiden kanssa, jotka osallistuvat kanssamme Herran pöytään. Siksi varotetaan meitä tulemasta ennen kuin olemme sopineet veljiemme kanssa. Sillä riita ja kannemielinen juuri vastakohta tälle pyhälle yhteydelle. Mene ensin sopimaan riitaveljesi kanssa! Silloin on se yhteys oleva monta vertaa suurempi kuin se juopa, joka ennen erotti. Samoin tulee niiden, jotka ehtoolliseen osallistuvat, olla *yksimielisiä opissa*. On sakramentin väärinkäyttöä jos ehtoollisessa yhdymme vää-

räoppisten kanssa tunnustamaan pyhää hengenyhteyttä, jota itse asiassa ei ole. Samoista syistä ei kristitty halua viettää ehtoollista julkijumalattomain kanssa. Kaiken tämän välttämiseksi ja arkojen, kiusattujen omientuntojen rohkaisemiseksi onkin luterilaisen tunnustuksen mukaista, että ehtoolliselle aikova ilmoittaa siitä etukäteen opettajalleen.

Sanomattoman rikas on siis tämä kuolevan Jeesuksen testamentti. Totisesti ei tällä puolen taivasta ole mitään sen korkeampaa ja ihanampaa.

Toteutettava testamentti

Kun Herran pyhä ehtoollinen, Jeesuksen testamentti, on noin selvä, noin sanomattoman rikas ja kun testamentin tekijä on kuollut, niin onhan tärkeätä, että sen määräykset toteutetaan.

Herää kysymys: kenelle Jeesus lupaa nuo suuret rikkaudet, joista olemme puhuneet? *Kristityille, uskovaisille*. Niinhän Luther sanoo Katekismuksessa: ”Sen on Kristus itse asettanut meille kristityille syödä ja juoda.” Tosin jumalatonkin saa tässä Jeesuksen ruumiin ja veren. Mutta kun hän ei usko, hän syö ja juo tuomioksensa. Sillä ainoastaan uskova sydän voi ottaa vastaan nuo suuret rikkaudet. Mutta millainen on uskova ihminen? Moni luulee, että hän on kovin hurskas, virheetön ja muita ihmisiä parempi. Sellainen ei ole kristitty, vaan tekopyhä, ulko-kullattu, eikä hän ole sopiva ehtoolliselle. Kristitty on sellainen ihminen, joka tuntee itsensä suureksi syntiseksi, halajaa synnistä päästä, ikävöi vakuutusta Jumalan armosta ja syntiensä anteeksisaamisesta ja haluaa parantaa elämäänsä. Kristitty on itsessään heikko, vaivainen ja raadollinen. Sellaisille on Jeesus säättänyt tämän testamentin.

Kuinka hän voi sitä *oikein nauttia*? ”Tutkikoon siis ihminen itseään”, sanoo apostoli. Kun hän Jumalan sanan valossa tarkastelee ajatuksiaan, sanojaan ja tekojaan, niin hän tulee tähän tulokseen: Olen suuri syntinen. Silloin oman mahdottomuuten-

sa tunto alkaa pelottaa häntä ja vihollinen sanoo: ei sinun sovi mennä ehtoolliselle. Mutta juuri silloin hän on sovelias. ”Niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta”, kuuluu Herran kehotus. Sillä ei ehtoollisessa anneta sinettiä omasta pyhydestämme, vaan vakuutus syntien anteeksisaamisesta. Älä anna kurjuutesi sinua sieltä pidättää, vaan mene ja usko sydämessäsi nämä sanat: ”Teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi.” Sillä ”joka uskoo nämä sanat, hän saa mitä ne lupaavat ja lausuvat, nimittäin syntinsä anteeksi.”

Kuinka usein tulee hänen sitä nauttia? On varmaa, että jos ihminen elää totista uskonelämää, hän ei voi olla kauan poissa ehtoolliselta. Jeesus ei sanonut: ”niin harvoin”, vaan: ”niin usein kuin te sen teette.” Syntisyys, kiusaukset, risti, murheet, vaikeudet, hengellinen jano ja nälkä, ne kaikki voimallisesti kehottavat kristittyä usein menemään Herran pyhälle ehtoolliselle. Jos sinulla ei ole sinne halua eikä kehotusta, niin sinun on syytä olla huolissasi.

Rakas Herra Jeesus! Me kiitämme Sinua, että autuaan palvelijasi Lutherin kautta avasit jälleen Raamatussa kirkollesi selkeänä ja puhtaana lohdullisen opin pyhästä ehtoollisesta. Auta meitä oikein tutkimaan itseämme ja niin tahtosi mukaan usein käymään tähän armopöytään. Sinä, syntiemme poisottaja, joka niin ihmeellisellä tavalla olet läsnä tässä sakramentissa ja ruokit köyhät sielumme, me rukoilemme Sinua: Tee meidät kaikkien pyhiesi kanssa osallisiksi suuresta ehtoollisestasi kirkkautesi valtakunnassa. Amen.

Teol. tri Gustaf A. Ahon tuotantoa suomenkielellä

STLK:n julkaisemia:

Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta, saarnoja, 36 s.

Katso, Jumalan Karitsa, paastonajan saarnoja, 100 s.

Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat

Piinaviikon henkilöhahmoja

Pyhän kasteen sakramentti, 44 s.

Jeesus elää, runoja, 77 s.

SLEY:n julkaisemia:

Elävän veden virtoja, evankeliumisaarnoja alkuvuodelle, 264 s.

Sinulla on Jeesus, evankeliumisaarnoja loppuvuodelle, 258 s.

Voimattomalle voimaa, hartauskirja vuoden joka päivälle